

ВИКТОРИЯ АЛЕКСАНДЪР ИДЕАЛНАТА СЪПРУГА

Част 0 от „Семейство Харингтън“

Превод от английски: Николай Долчинков, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

1808 година

Той усещаше умората в дълбините на съзнанието си и тежестта на влажния въздух върху кожата си. Соленият мирис на морето изпълваше ноздрите му. Ревът на разбиващите се в брега вълни беше като далечен, глух тътен. Нещо капеше и разбиването на всяка капка в земята отекваше с огромна сила. Всичко беше обгърнато в непроницаема тъмнина. Дали не сънуваше някакъв кошмар или беше умрял?

Мъжът извъртя рязко глава и през тила му премина остра болка. Изстена, но болката прочисти съзнанието му. Дезориентацията изчезна. Сетивата му се изостриха.

Широк шал покриваше очите му, ръцете му бяха вързани зад гърба, а краката — през глезените. Опита здравината на въжетата. Бяха толкова стегнати, че едва успя да докосне дървените дъски зад и под себе си. Седеше с изправен гръб, а главата му беше подпряна на нещо, за което предполагаше, че са сандъци.

Това беше разумно предположение — контрабандистите прекарваха голяма част от стоката си в сандъци. И само някой глупак не би се досетил, че той бе открил бандата контрабандисти, които бе търсил. Или по-скоро те бяха намерили него.

Спомни си, че ги бе наблюдавал как вършат незаконната си дейност, скрит в скалите. Сега, когато най-сетне бе успял да открие методите, които използваха, и което бе още по-важно, да открие мястото, на което действаха, бе имал намерение да се върне с подкрепления и да ги хване на местопрестъплението. Той се изруга, че беше дошъл сам и за арогантността, и глупостта си, които го бяха докарали дотук. Ако се съдеше по болката в главата му, контрабандистите го бяха забелязали и го бяха повалили в безсъзнание с удар по главата.

Вниманието му беше привлечено от тихи гласове и той се напрегна, за да чуе за какво си говореха. Мелодичен женски глас се

смесваше с грубия глас на някакъв мъж. Въпреки опасното положение, в което се намираше, той почувства удовлетворение. Беше успял да открие бандата, която се изплъзваше от него и от другите кралски агенти вече толкова време. Тази банда не беше толкова голяма, колкото беше обичайно за организациите на контрабандистите, но беше много умна и изобретателна и досега се беше оказала неуловима. И беше ръководена от жена.

От жена!

Дори след много седмици на наблюдение и тайни среднощни срещи, от които нямаше голяма полза, той все още не можеше да повярва на това. В неговия свят съществуваха само два вида жени — онези, които бяха предназначени да бъдат очарователни украшения и да раждат наследници, и онези, които притежаваха съответните дарби да осигуряват приятни нощни преживявания. Той имаше значителен опит и с едните, и с другите. Неговата приятна, покорна съпруга го беше дарила със син, след което беше починала. А за жените от втория вид... е, те обикновено оправдаваха очакванията му.

Но тази жена не се вместваше в категориите, в които той подреждаше по-слабия пол. Тя очевидно беше интелигентна. Изтощителната игра на котка и мишка, която бе играл — и беше загубил — бе достатъчно доказателство. Освен това тя, изглежда, успяваше да получи онази преданост, която очакваха кралете и която изискваха генералите. Въпреки всичките му усилия, подкупи и заплахи, нито един човек в това малко крайбрежно село не му беше дал никаква информация.

Наричаха я лейди Б и повечето истории, които бе чувал за нея, бяха преувеличения на действителността. Въпреки всичките си опити, не беше успял да намери в околността благородничка, която можеше да бъде загадъчната дама. Постепенно, въпреки волята си, той бе започнал да изпитва уважение към тази жена и хората ѝ. Времената бяха тежки и контрабандата беше възможност за осигуряване на прехрана. Въпреки това обаче, тази дейност беше противозаконна. А и на всичко отгоре се отразяваше деморализиращо на опитите да бъдат победени французите. Но това беше опасен бизнес и той не можеше да се съмнява в смелостта на водачката на бандата и се надяваше тя да не е и толкова безмилостна, колкото беше храбра.

Гласовете станаха по-силни, но той все още не можеше да различи за какво си говореха. Стисна зъби от раздразнение. Каквото и да успееше да научи тук, то само щеше да му помогне в борбата с контрабандистите. Ако оцелееше.

Усети някакво движение около себе си. Приглушени гласове долетяха до слуха му. Той повдигна леко глава, за да се опита да разбере шепота.

— Милейди — каза един тих глас, — мисля, че нашият приятел е буден.

— Затваряй си устата — сръза го нетърпеливо друг глас. — Не искаме той да ни разпознае, ако отново ни срещне по-късно.

— А ще има ли по-късно? — попита пленникът на висок глас, със силата на човек, който знаеше, че няма какво да губи.

Някъде край него се чу женски смях.

— Винаги има по-късно, милорд. — Женският глас беше тих и леко дрезгав.

Може би поради влажния въздух, може би поради начина, по който говореше тя, той с удивление осъзна, че гласът ѝ накара кръвта му да закипи и беше достатъчно умен, за да разбере, че това не се дължеше само на факта, че най-сетне се намираше близо до онова, което беше търсил толкова дълго. Преследването на тази жена се беше превърнало в мания за него. Сега той бе осенен от една невероятна мисъл. Колкото и непочтено и абсурдно да звучеше това, той желаше единствено да обладае тази жена. След това можеше да ѝ сложи оковите.

— Страхувам се обаче... — Той долови слаб аромат край себе си. — Страхувам се, че за нас няма да има по-късно.

— О? — Той повдигна вежди под превръзката на очите си.

— Уви, милорд. — Тя въздъхна и звукът му се стори ужасно възбуждаш. Гласът ѝ сякаш го обгръщаше. — Вие твърде много затруднихте скромните ни усилия. Довечера ще бъде последният ни удар.

Той почувства леко докосване под дясното си ухо.

Хладни, нежни пръсти, леки и възбуждащи, се плъзнаха по белега, който преминаваше отстриани на врата му. Обикновено яките и вратовръзките му го прикриваха, но днес той не беше облечен както

обикновено. Неочакваното докосване предизвика сладка тръпка по тялото му.

— Почетен знак ли, милорд?

— Просто спомен от детството. — Той сви безгрижно рамене, опитвайки се да овладее неочакваните си реакции на близостта на тази жена. — Но не си въобразявайте, че дори ако прекратите дейността си, ще спра да се опитвам да заловя вас и хората ви.

Тя се разсмя отново.

— Вие не сте глупак, милорд. Доказахте това достатъчно добре по време на малката ни игра с вас през последните няколко седмици. И аз съм уверена, че вече сте осъзнали, че ако ние прекратим дейността си, шансовете ви да ни откриете са нищожни. Или по-скоро нулеви.

Тя беше права. Ако контрабандистите се пръснеха, те просто щяха отново да се влеят в ежедневния живот на селото. Щяха да изчезнат. Мъжът почувства раздразнение. Тя щеше да изчезне. А провалът беше единственото нещо, което той не можеше да си позволи.

— Предупреждавам ви, че не приемам лесно поражението.

— А аз, милорд — ароматният ѝ дъх погали лицето му, — не го приемам изобщо.

Тя замълча и той се зачуди дали жената също усещаше напрежението между тях. Дъхът ѝ отново погали лицето му и устните ѝ леко докоснаха неговите. Той се стресна и неволно се изви към нея. Устните ѝ се разтвориха и езикът ѝ подразни вътрешния ръб на устата му. Той бе обзет от желание. Мозъкът му работеше трескаво. Каква беше тази жена, че се целуваше толкова смело? Може би... това вече нямаше никакво значение.

Устните ѝ се отдръпнаха и той бе изпълнен от разочарование.

— Повече от всякога съжалявам, милорд, че за нас няма да има по-късно. — Тя въздъхна. — Само сега, само този момент. — След това тя заговори делово: — Тази нощ имаме много работа. Затова, мой очарователен пленнико, ще ви пожелаая сбогом.

— Какво ще... — В последния миг на съзнание, преди да бъде обгърнат от тъмнината, предизвикана от втория за тази вечер удар с нещо тежко по главата, той също изпита съжаление... че за тях нямаше да има по-късно.

ГЛАВА ПЪРВА

— По дяволите! — измърмори Сабрина Уинфийлд и се втренчи ядосано в обидните документи пред себе си.

Тя забарабани отнесено с пръсти по старото махагоново бюро и прегледна отново пръснатите върху него документи. Вече ѝ беше ясно, че нямаше никаква надежда. Счетоводните книги и инвестиционните отчети показваха лоша картина.

— Проклятие! — Тя изпъшка и хвърли бърз поглед на затворената врата, която водеше към библиотеката ѝ. Не можеше да позволи слугите или — още по-лошо — дъщеря ѝ да я чуят как говори като обикновена жена от улицата. Но през всичките тези години, през които тя беше живяла така, както се очакваше от жена с нейното положение, никога не бе усетила нещо по-удовлетворяващо от една хубава ругатня. Насаме, разбира се.

Сабрина се върна към документите пред себе си. Все още разполагаше с достатъчно средства, които щяха да ѝ позволят да води почтен живот, въпреки че щеше да ѝ се наложи да се лиши от някои неща. За нещастие, лишения бе дума, която тя не приемаше лесно.

За всичко беше виновен онзи идиот Фицджералд. Тя трябваше да се досети, че дребният мъж със свинското лице, който се лигавеше над ръката ѝ, когато я поздравяваше, щеше да ѝ донесе нещастие. Тя все още не можеше да си обясни защо го беше оставила да движи финансовите ѝ дела след смъртта на баща му.

Старият Фицджералд беше мъж с голям опит в бизнеса и със силна интуиция. Той беше управлявал дискретно делата ѝ в продължение на девет години до смъртта си и беше превърнал първоначалната ѝ инвестиция в значително, дори голямо, състояние. И — въпреки пола ѝ — той се бе вслушвал в предложенията и желанията ѝ и бе приемал финансовата ѝ проницателност. Но само за една година след смъртта на бащата, глупавият му син беше пропилял средствата ѝ, оставяйки ѝ дребната сума, която се виждаше на документите пред нея.

Някакъв слаб глас непрестанно ѝ повтаряше, че може би вината за всичко това не беше само на младия Фицджералд. О, първоначално бе държала под контрол инвестициите си, но с времето вниманието ѝ се беше насочило другаде. Сабрина неохотно си призна, че ако беше упражнявала по-силен контрол, вместо да обръща внимание най-вече на дъщеря си, това никога нямаше да се случи.

Тя обаче смяташе, че парите ѝ бяха похарчени добре. Белинда заслужаваше най-доброто. Пък и поетият риск бе донесъл добро възнаграждение. Белинда беше влюбена и желаше да се омъжи за един очарователен младеж от добро семейство. Той беше наследник на внушителна титла и семейно богатство, което беше едновременно огромно и стабилно; Сабрина бе поразпитала дискретно, за да се увери в това. Тя не искаше животът на дъщеря ѝ да бъде застрашен от липсата на пари или нуждата от тях — както се бе случило с нея някога.

Бракът, който щеше да осигури щастието на дъщеря ѝ, беше точно това, което правеше настоящите ѝ финансови трудности толкова неприятни. Една сватба означаваше осигуряването на зестра, която отговаряше на социалното положение на Сабрина и на покойния ѝ съпруг, зестра, достойна за вдовицата на маркиз Станфорд. Ха! Внушителна титла, но с нея и с половин корона в добавка можеше да си наеме само карета, която да я разходи из града, и нищо повече.

Тя нямаше никаква представа откъде щеше да намери средствата, необходими за зестрата на дъщеря ѝ. Малко бяха достойните начини, по които една жена можеше да спечели пари. Разбира се, ако тя самата се омъжеше, това щеше да реши всичките ѝ проблеми. Повечето, ако не и всички, жени, които познаваше, се бяха омъжили заради положение и богатство. Все пак бракът само по финансови причини ѝ се струваше отвратителен. Тя определено не се беше омъжила за пари първия път. Животът ѝ щеше да бъде много по-лесен, ако беше направила обратното. Дъщеря ѝ също нямаше да се омъжи за пари. Въпреки това, наличието на значително състояние беше ако не изискване, то поне една приятна премия.

Сабрина въздъхна и отблъсна стола си от бюрото. Утре щеше да има достатъчно време да се върне към тревожните си финансови проблеми. Достатъчно време да се справи с паниката, която се опитваше да я обземе. Довечера двете с Белинда щяха да присъстват на

соаре в дома на бъдещия ѝ зет. Неговото семейство беше дало съгласието си за брака, въпреки че той все още не беше обявен официално. Сабрина очакваше тази вечер най-сетне да се срещне с бащата на зет си.

Граф Уайлдууд беше добре познат в дипломатическите и правителствените кръгове, но Сабрина никога не го беше срещала и си признаваше, че изпитва любопитство по отношение на този мъж. Според клюките той имаше репутация на голям женкар. Сабрина отказваше да мисли, че това беше нещо лошо. В крайна сметка, нейният съпруг също бе бил женкар, преди да се ожени за нея, а всички знаеха, че превъзпитаните женкари се превръщаха в най-добрите съпрузи. Синът ѝ харесваше, така че сигурно щеше да хареса и бащата.

Тя стана, хвърли още един изпълнен с отвращение поглед към документите на бюрото, поклати раздражено глава и се помоли всичко да се оправи. Оптимизмът, който бе част от нейната природа, се върна и тя се усмихна. Последния път, когато се бе изправила пред такава финансова криза, всичко се беше оправило. Но решението, което ѝ бе позволило да се справи с кризата преди толкова много години, нямаше да ѝ свърши работа този път. Истината беше, че тя не можеше да започне отново да се занимава с контрабанда.

Нежеланието ѝ да се върне към този бизнес нямаше нищо общо с незаконността на тази дейност. Тук не ставаше въпрос за морал или съвест. Сабрина беше преди всичко реалист. Войната бе свършила и повечето стоки се продаваха свободно, така че вече нямаше нужда от контрабанда.

Колко жалко. Днес в този бизнес просто нямаше пари.

Никълъс Харингтън, граф Уайлдууд, огледа балната си зала с любопитство и удивление. Обикновено той се чувстваше много по-удобно на социални събирания. Но днес събитието се организираше в неговия дом и усилията, които бяха необходими за подготовката му, му се струваха титанични. За щастие, можеше да разчита на помощта на сестра си Уин.

Ако беше женен, щеше да се чувства спокоен и да се довери на способността на съпругата си да се справи с положението. Сестра му

беше отбелязвала това все по-често през двете години, които бяха изминали от смъртта на баща им.

Той неохотно признаваше, че тя беше права. Подходящата жена щеше да бъде един актив за него, ако продължеше да се интересува от политиката и правителствените дела. И ако някога отново се оженеше, неговата графиня без съмнение щеше да бъде учтива домакиня. Това беше изискване, което вървеше с положението ѝ.

Но Никълъс нямаше голямо желание да се ожени отново. Той не бе искал да го направи и първия път и не искаше и синът му да се ожени толкова скоро. Момчето беше едва на двадесет и една години и имаше достатъчно време, преди да сключи брак. Но Ерик настояваше, че е влюбен. И какво можеше да възрази баща му? Той с гордост заявяваше пред всички, че никога не беше изпитвал това чувство, така че не можеше да разбере какво изпитваше синът му. Бе обаче изненадан и трогнат от чувствата на момчето — дори повече отколкото бе смятал за възможно. Това, както и смътното чувство за вина, че беше поверил грижите за подрастващия си син на други го беше накарало да даде съгласието си за този брак.

Никълъс огледа залата, която бързо се пълнеше. Той вече се бе запознал с бъдещата съпруга на Ерик и я бе намерил за напълно приемлива. Тази вечер щеше да се запознае и с майката. Графът знаеше доста за нея благодарение на един дискретен детектив, на когото бе платил значителна сума срещу задължението да му осигури информация и да си държи устата затворена.

Той забеляза сина си в другия край на залата и се усмихна неволно. Интелигентен и почтен, Ерик беше син, с когото всеки баща можеше да се гордее. Никълъс съжаляваше, че не можеше да каже същото за себе си. Момчето беше отгледано от Уин и проклетия му дядо. Все пак той нямаше как да не признае — макар и неохотно — че старецът се беше справил добре.

Ерик усети погледа на баща си и вдигна ръка да го поздрави. Той придружаваше две жени. Стройната блондинка вдясно от него беше годеницата му Белинда — красиво, крехко създание. Вляво от него стоеше една малко по-ниска жена, също руса; дори от това разстояние личеше, че тя имаше изящни пропорции. Никълъс се зачуди дали това не беше сестра на Белинда, за която той не знаеше.

Тримата се приближиха и графът затаи дъх. Жената беше истинска красавица. Тя беше ниска и стигаше едва до рамото му, но на него му се струваше, че е изпълнена с енергия, която прикриваше умело. Той бързо отмести поглед. Никой не гледаше към тях. Музиката продължаваше да свири, а гостите разговаряха помежду си.

Удивително. Той ли беше единственият, който бе забелязал силата на присъствието ѝ? Само той ли бе забелязал промяната във въздуха около тях? Само той ли бе обзет от необяснимо вълнение и загадъчност?

— Милорд. — Гласът ѝ беше тих и дрезгав, чувствен и подканващ. При звука му по тялото му премина неочаквана тръпка. — Аз ли направих нещо, което ви кара да гледате толкова втренчено?

Той посегна към ръката ѝ и я докосна с устни. Погледът му не изпускаше нейния и чувството на неудобство, което бе изпитвал допреди малко, се изпари. Пред една красива жена на графа не му липсваше самоувереност.

— О, не, милейди. Просто съм изпълнен с възхищение от красотата ви.

Тя се разсмя — приятен, звънък смях, който сякаш го обгърна и потъна в душата му.

— Татко — каза Ерик, — позволи ми да ти представя майката на Белинда, лейди Уинфийлд, вдовица на маркиз Станфорд.

Никълъс се стресна. Това прекрасно същество беше жената, която той бе проучил. В докладите на детектива се споменаваха, че преди двадесет години тя е била смятана за голяма красавица, но нищо писано върху хартия не го беше подготвило за срещата с нея. Хладна, кремава, порцеланова плът. При думата вдовица тя сбърчи нос и той реши, че жестът беше очарователен. Може би този брак все пак не беше грешка.

Значи това беше бащата на Ерик. Той беше много по-красив, отколкото ѝ бяха казали. Изключително висок, с коса, черна почти колкото вечерния му фрак, който подчертаваше широките му, мускулести рамене. По чувствените му устни играеше усмивка на флиртаджия. Той бе заобиколен от аура на сила и власт. Интересен, привлекателен, неустоим.

Сабрина се вгледа в очите му. Очевидно беше, че е запленил от нея. Това я накара да почувства удовлетворение. Дори със своите

тридесет и шест години тя все още беше способна да завърти главата на един мъж. Сабрина не можа да се възпре да не наклони леко глава и да не се усмихне по-широко, при което на бузите ѝ се образуваха трапчинки.

— Е, милорд, предполагам, че скоро ще бъдем едно семейство?

— Семейство? — Той изглеждаше изненадан, но бързо си възвърна самообладанието. — О, да, разбира се, семейство. — Той погледна към сина си и бъдещата си снаха. — И колко очарователно ще бъде това семейство с две толкова красиви дами в него.

— О, Ерик, виж. Това не е ли Ан Хартли? — Белинда кимна към една млада жена в другия край на залата. — Мамо, имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не, скъпа. Вие двамата вървете. — Тя хвърли скромнен поглед на Никълъс. — Мисля, че съм в добри ръце.

Двамата млади се отправиха към приятелите си и Сабрина се загледа след тях.

— Изглеждат толкова млади.

— И вие не сте чак толкова стара — каза искрено графът.

Сабрина отмести поглед към него.

— Възрастта е относително нещо, не мислите ли? Когато бях на техните години, смятах хората, които бяха на моите сегашни години, за истински старци. Сега гледам на двадесетгодишните като на деца. Чувствата ми обаче не са по-различни, отколкото бяха по време на първия ми сезон.

Никълъс се бе втренчил в нея.

— Съжалявам, че съм пропуснал първия ви сезон.

Силата на думите му накара Сабрина да млъкне. Внезапно тя осъзна, че без да мисли, беше свалила защитата, която бе изградила около себе си преди много време. Време беше да се върне към безсмислените дрънканици, в които имаше толкова голям опит. Тя сведе поглед.

— Милорд, страхувам се, че разговорът ни става твърде сериозен дори за събитие като това. — Тя му хвърли най-бляскавата си усмивка. — Пък и аз отказвам да бъда сериозна, когато музиката свири. Предпочитам да танцувам.

Никълъс се усмихна широко.

— Не мога да се сетя за нещо по-добро от това.

Той я поведе към дансинга. Музикантите свиреха валс и Сабрина отбеляза колко естествено тялото ѝ отговаряше на неговото. Ръката му на гърба ѝ беше уверена и силна и тя усещаше мускулите му. Топлината на тялото му я обгръщаше и я караше да изпитва желание.

Докато се носеха из залата, тя го гледаше в очите и се учудваше на привличането, което се бе породило между тях от самото начало. В този мъж имаше нещо, която тя не можеше да определи, но което заплашваше да разбие защитата ѝ и да я остави уязвима и беззащитна. Сякаш те двамата не бяха непознати. Сякаш ръката на съдбата се беше намесила в живота им. Това беше почти като магия.

Магия.

Някога тя бе открила значението на тази дума в обятията на съпруга си. Когато Джак Уинфийлд я беше прегърнал по време на първия ѝ сезон в обществото преди толкова много години, Сабрина се бе потопила в страстта и огъня на един женкар, чиито очи бяха виждали само нея.

Магия.

Тя почти бе усетила магията отново, три пъти за тринадесетте години след смъртта на маркиза. Трима мъже, които беше избрала заради намека, заради леката проява на магия в погледа, докосванията, усмивките им. Въпреки че всеки от тях ѝ се беше клел във вечна любов и бе искал ръката ѝ, истинската магия ѝ се беше изплъзнала. Тя бе прекратила нежно всяка от тези връзки и някак си беше успяла да не разбие сърцата им. Сабрина подозираше, че и тримата все още тайничко хранеха надежда за нещо повече.

Магия.

Сега, в ръцете на този мъж, обещанието за нещо прекрасно беше толкова силно, че тя имаше чувството, че може да го докосне. Никога не беше изпитвала такова силно привличане. Възможно ли беше магията да се връщаше в живота ѝ? Възможно ли беше той да бе човекът, който най-сетне щеше да излекува неспокойните ѝ копнежи? Мъжът, който щеше да я накара да се почувства цяла? Тя нямаше да приеме нищо по-малко от това.

Но какво щеше да поиска в замяна? Този неочакван въпрос изплува внезапно в съзнанието ѝ и тя за малко щеше да се препъне.

Графът сви загрижено вежди.

— Някакъв проблем ли има?

— Просто изпуснах ритъма. — Тя му се усмихна. Един мъж като него сигурно очакваше — не, изискваше — една жена да бъде образец на социалните правила. Да бъде покорна и послушна. Да се подчинява винаги. Един такъв мъж щеше да очаква от нея да бъде онова, което изглеждаше, и да живее в лъжата, която беше част от ежедневието ѝ.

Не. Независимо колко силно беше привличането, искрата, желанието, нямаше да бъде правилно да се замесва с този човек. Не можеше да си позволи да рискува той да открие жената, която беше погребана внимателно под пластове на почтеното поведение. Една жена, която се криеше там от десет години. Не можеше да рискува да почувства неодобрението му.

Съдбата на дъщеря ѝ беше в неговите ръце. Само с една своя дума той можеше да сложи край на плановите ѝ за женитба. Това тя не можеше и нямаше да позволи. Не, независимо от силното, неочаквано привличане, което изпитваше към него, Никълъс Харингтън щеше да си остане само бащата на годеника на дъщеря ѝ. Нито повече, нито по-малко.

Музиката спря. Неохотно, но твърдо Сабрина се отдръпна от графа. Имаше нужда от разстояние между тях, физическо и емоционално, при това бързо. Вече му беше дала възможност да види повече, отколкото трябваше.

Тя погледна към него, скрила внимателно страстта, която той бе събудил у нея под спокойното си изражение.

— Трябва да обсъдим всички подробности по сватбата, когато ви бъде удобно. Сега съм уверена, че ще искате да се видите и с останалите си гости, и няма да ви задържам повече.

Тя кимна учтиво и се обърна, без да му даде време да ѝ отвърне, но нямаше как да не забележи озадачението, изписано на лицето му, и начина, по който проблеснаха тъмните му очи.

Сабрина не се обърна да погледне назад.

Тя взе чаша шампанско от един прислужник. Забеляза, че ръцете ѝ трепереха. Защо този непознат ѝ влияеше толкова силно? За това нямаше логично обяснение. Сабрина се застави да се овладее и се отправи към залата, в която се играеха карти. Една игра щеше да я накара да се отпусне. В крайна сметка, и тази вечер, както обикновено, тя се бе упражнявала достатъчно в изкуството да блъфира.

Никълъс остана загледан след нея и изпита раздразнение от прибързаното ѝ тръгване. Защо тази жена го беше срязала по такъв начин? Дали не беше направил нещо, с което да я обиди? Струвало му се беше, че тя се бе наслаждавала на флирта им почти колкото самия него, поне отначало.

Разбира се, как не се беше сетил по-рано. Очевидно смелото му поведение я беше изплашило. Според детектива тя беше тиха, резервирана жена, която се появяваше в обществото само когато беше абсолютно необходимо. През годините името ѝ бе свързано с няколко мъже, но нито веднъж не бе станал скандал и по всичко личеше, че тя бе живяла напълно почтен живот в Лондон след смъртта на съпруга си.

На устните му бавно се появи усмивка. Тя не само беше красива, но и беше добре възпитана, резервирана и дори малко срамежлива. Той се отърси от лекото чувство на разочарование. Някак подсъзнателно беше очаквал нещо повече от нея.

Можеше да се закълне, че когато погледът му бе срещнал нейния, в него бе проблеснала искра, която го бе накарала да затаи дъх. Очевидно първоначалното му впечатление го беше подвело.

Той наблюдаваше как тя се плъзга грациозно през залата и си взема чаша от прислужника. Никълъс присви замислено очи. Въпреки връзките ѝ с мъже след смъртта на маркиза — а кой можеше да я вини за това — тя се бе държала дискретно; може би беше точно това, от което се нуждаеше той. Почтена партньорка за по нататъшната му кариера. Идеалната съпруга.

Той се ухили широко. Такава графиня нямаше да му създава никакви неудобства. Тя нямаше да промени изобщо начина му на живот и търсенето на удоволствия, на което се беше отдал. А и той не беше забравил привличането, което беше изпитал още в първия миг, когато я беше видял, въпреки че някъде в съзнанието му един тих глас му нашепваше, че тя не беше от жените, които предпочиташе обикновено. Беше приятна и красива, но не притежаваше жар, не обещаваеше възбуждане и предчувствие за бъдещи приключения. Как беше възможно инстинктите му да го бяха подвели така?

Той не обърна внимание на слабото съмнение, на въпросите и загрижеността, които преминаваха през съзнанието му. Никълъс се обърна да поговори с пристигналите току-що гости и отблъсна твърдо мисълта, която се беше загнездила в ума му.

Идеалната съпруга... колко ужасяващо отегчително.

Двадесет минути по-късно Сабрина беше погълната от една приятна игра на вист с трима възрастни лордове. Тя беше добър играч и не издаваше чувствата си, никога не залагаше твърде много и никога повече от онова, което можеше да си позволи да загуби. Въпреки това, а може би точно заради това, тя неизменно напускаше масата с повече пари, отколкото бе имала, когато бе започвала да играе.

Печалбите често бяха нищожни. Истинската награда за нея бяха откъслечните разговори за финансови дела, блестящи инвестиционни стратегии и политическите клюки, които си разменяха мъжете, предполагайки, че тя беше незаинтересована или отегчена. Мъже, които предполагаха, че зад красивата ѝ външност се криеше липса на ум, и че тя нито се интересува, нито се вслушва в разговорите им.

По време на тези игри Сабрина беше като отлична ловджийска хрътка, чието внимание можеше да бъде привлечено само от вида на червена лисица. Тази вечер обаче истинските лисици бяха твърде малко. Разговорът течеше и тя почти не чуваше думите. Сабрина се беше концентрирала върху картите, но все пак позволяваше на мислите си да се отместват към една висока фигура с пронизателни черни очи.

— Не е ли така, скъпа?

— Извинете? — Сабрина върна вниманието си към масата и лорд Елдридж, който седеше вдясно от нея.

Той присви гъстите си вежди в знак на лек укор.

— Говорех, че се организира експедиция до Америка за търсене на испански съкровища. Сигурно сте чували за това.

— Разбира се. — Сабрина си спомняше смътно, че беше чела нещо за търсенето на някакво потънало съкровище в Западните Индии, вероятно испански галеон, който бе потънал преди векове. Това не беше инвестиция, в която би се впуснала. Твърде спекулативна, твърде рискована и нямаше никакви гаранции за възвръщаемост.

— Е — каза Елдридж, — казвах, че човек не трябва да обикаля половината свят, за да намери съкровище. Никой не успя да извади златото на Наполеон след онова коработрушение до бреговете на Египет. Преди двадесет години, ако не се лъжа. — Той огледа с

любопитство лицето ѝ. — Но вие, разбира се, знаете много повече за това от нас, нали?

Сабрина се намръщи озадачено.

— Страхувам се, че нямам представа за какво говорите.

— Нито пък аз, Елдридж — намеси се нетърпеливо лорд Конъли.
— Какво се опитваш да кажеш?

Елдридж въздъхна тежко.

— Много добре тогава. Не мога да повярвам, че сте забравили тази история. — Той огледа трите чифта очи, които се бяха втренчили в него в очакване.

— Давай, човече — подкани го лорд Роу. — Чакаме те.

Елдридж изпъшка и измърмори нещо под мустак, преди да се облегне назад с изражението на разказвач, който знае интересна история.

— Както вече казах, това се случи преди двадесет години, през 1798. Войската на Наполеон беше в Египет. От Франция отпътува кораб, натоварен със златото за заплатите на войниците и с пари за други разходи. Корабът така и не стигна до Египет, тъй като бе потопен от един от нашите бойни кораби. Според разказите, офицерите успели да спасят златото, преди корабът да потъне, и го скрили. Най-вероятно са го заровили. Сигурно са възнамерявали да се върнат и да го приберат за себе си — той огледа останалите трима играчи с изражението на човек, който е успял да привлече вниманието на публиката. — А вие, скъпа моя — той направи пауза, за да увеличи драматизма, — вие знаете къде се намира златото.

— Аз ли? — разсмя се Сабрина. — И откъде мога да знам къде е скрито френското злато в Египет?

— Да, наистина, Елдридж. — Конъли се намръщи. — Откъде лейди Станфорд може да знае това?

— Знае, защото... — Блясъкът в очите на Елдридж допълваше триумфалната нотка в гласа му. — Вашият съпруг спечели тази информация по време на една игра на карти.

— Джак? — Сабрина се втренчи недоверчиво в лорда. — Кога?

— Беше няколко години преди смъртта му. — Елдридж се изчерви, тъй като очевидно му беше неудобно да говори за смъртта на съпруга ѝ. — Ако не ме лъже паметта, играта се състоя в този клуб; който е и мой, както добре знаете. Някой на неговата маса заложи

писмо, в което твърдеше, че съдържа информация за местонахождението на френското съкровище. Струва ми се, каза, че го е получил от някакъв френски моряк. — Той млъкна и присви замислено вежди. — А може и да е бил французин, който живее в Англия. Както и да е, всички си помислиха, че това е една невероятна шега. — Той огледа мъжете край масата, сякаш споделяше с тях някаква мъжка тайна. — Знаете как стават такива неща. Станфорд спечели играта. Всички предполагаха, че писмото е фалшиво. Станфорд дори се шегуваше с това. — Той се обърна към Сабрина и се намръщи. — Вие не знаехте ли за това, скъпа?

Тя поклати глава.

— Не съм сигурна. Историята ми се струва смътно позната, но... — Тя сви рамене като някаква безпомощна женичка. — Наистина не знам какво е станало с това загадъчно писмо. И въпреки че идеята за скрито съкровище е интересна, тя е твърде смътна, за да я обсъждаме. — Тя хвърли една ослепителна усмивка на тримата мъже край масата. — Продължаваме ли да играем, милорди?

Мъжете се върнаха към играта и Сабрина се присъедини към тях, като проявяваше скромнен ентусиазъм. Умът ѝ обаче не беше концентриран върху картите.

Информация за скрито съкровище. Самата мисъл за това я изпълваше с енергия, каквато не бе очаквала да почувства отново някога. Копнежът за търсене на приключения, които бе погребала преди толкова много години отново надигна глава.

Ако такова писмо наистина съществуваше, то щеше да се окаже отговорът на финансовите ѝ проблеми. Самото търсене щеше да ѝ позволи да задоволи една нужда, която не бе осъзнавала, че все още изпитва.

Сабрина взе решение за част от секундата — когато се прибереше у дома, щеше да намери писмото, дори ако ѝ се наложеше да маха тухлите от стените една по една. И когато го намереше, въпреки трудностите и пречките, щеше да се отправи към Египет.

И нямаше да позволи абсолютно нищо да ѝ се изпречи на пътя.

ГЛАВА ВТОРА

Белинда се носеше по коридора и краката ѝ едва докосваха пода. Това беше една изключителна сутрин, последвала една изключителна вечер, която беше прекарала с един прекрасен мъж. Ерик бе всичко онова, за което някога беше мечтала, и тя всеки ден благодареше на звездите, че майка ѝ беше позволила сама да си избере съпруг, вместо да уреди брака ѝ.

Миналата вечер бащата на Ерик бе казал, че ще публикува обява за брака им в „Таймс“ в началото на следващата седмица. Тази мисъл я изпълваше с вълнение.

Скоро сватбата им щеше да бъде обявена официално и всички щяха да разберат за нея.

Белинда се приближи до вратата на стаята на майка си и почука леко. Никакъв отговор. Тя почука още веднъж, този път по-силно. Отново никакъв отговор. Момичето натисна леко вратата и я отвори.

Стаята беше подредена. Всичко си беше на мястото. Върху стола не се виждаше захвърлена балната рокля на майка ѝ от миналата вечер. Върху шкафа нямаше захвърлени бижута. По пода не бяха пръснати чорапи. В едно обикновено домакинство за всичко това щеше да се грижи прислужницата. Но майката на Белинда имаше склонността да освобождава прислужницата си веднага след като ѝ помогнеше да сваля роклята, която си беше избрала за съответната вечер. Тя твърдеше, че незабавното уединение си струвало неудобството да чака до сутринта стаята ѝ да бъде приведена в ред.

Белинда се огледа. Онова, което я притесняваше най-много, беше леглото на майка ѝ. То беше оправено, сякаш обитателката на стаята се беше приготвила да си легне. Точно както беше изглеждало, когато тя бе пожелала лека нощ на майка си. Очевидно никой не беше спал в него миналата нощ.

Къде беше майка ѝ? И ако не беше спала тук тази нощ, то къде беше спала? Тя бе изглеждала малко угрижена на приема, но Белинда не беше обърнала внимание на това; майка ѝ обикновено се държеше

резервирано на публични места. Момичето се намръщи, излезе от спалнята и тръгна по коридора, като мина край съседната стая, която някога бе спалнята на баща ѝ. Тя хвърли бегъл поглед към отворената врата и онова, което видя, я накара да застине на мястото си.

Стаята изглеждаше, сякаш през нея беше преминала опустошителна буря. Всички чекмеджета бяха отворени, някои дори бяха издърпани изцяло от шкафовете, след което са били захвърлени в безпорядък на пода. Дрехи бяха натрупани на огромни камари. Вратите на гардероба зееха широко отворени, а съдържанието му беше пръснато из цялата стая. Дори пухеното легло и матракът лежаха на пода.

Какво ставаше тук? Да не би да ги бяха обрали? Белинда бе обзета от страх. Тя тръгна бързо по коридора, спусна се почти тичешком по стълбите и спря пред вратата на библиотеката на майка си. Тя се поколеба за миг; в крайна сметка, това беше личното убежище на майка ѝ. Момичето си пое дъх, изправи гръб и отвори вратата.

И тук гледката не беше по-различна отколкото в спалнята на баща ѝ. Помещението изглеждаше така, сякаш някаква гигантска ръка го беше хванала, разтърсила и захвърлила. Половината от полиците бяха празни. Килимът беше покрит с книги, натрупани на неправилни камари. Хартии осейваха цялата стая.

Майка ѝ седеше върху бюрото в средата на цялата тази бъркотия. Тя все още беше облечена в роклята, която бе носила на приема предишната вечер. Белинда присви озадачено очи и се вгледа в майка си, която нетърпеливо прелистваше някаква книга. Когато прехвърли страниците, тя сграбчи томчето и го разтърси силно. Момичето не можа да различи думите, които майка ѝ измърмори, но беше очевидно, че тя е раздразнена. Майка ѝ захвърли книгата зад себе си и избра друга.

— Мамо, какво се е случило тук? Какво правиш?

Сабрина погледна към дъщеря си и на лицето ѝ се изписа изненада. Тя сбърчи нос в жест, който бе покорил много мъже, но нямаше никакъв ефект върху дъщеря ѝ.

— Пролетно почистване?

Белинда въздъхна раздразнено. Тя беше една от малкото хора, които познаваха уникалното чувство за хумор на майка ѝ и начина, по

който тя гледаше на живота. Обикновено Белинда оценяваше това качество, въпреки че го намираще за доста озадачаващо. Но не и днес.

— Майко, искам да знам какво правиш. И защо си обърнала две стаи с главата надолу. — Тя огледа остро майка си. — Нали са само две?

Сабрина повдигна вежди и се усмихна. Тя скочи от бюрото и изтупа някаква паяжина, която беше залепнала за роклята ѝ.

— Да, скъпа, само две са. Но не мога да гарантирам, че няма да станат повече.

— Защо? — изплака Белинда и я попита за трети път: — Какво правиш?

Сабрина махна неопределено.

— Търся нещо, което очевидно не е било поставено на мястото си. Или е било добре скрито — добави шепнешком тя.

— Е, надявам се да го намериш, преди да срутиш къщата върху главите ни.

Сабрина я стрелна с поглед и момичето почувства стягане в стомаха, което ѝ показва, че беше прекрачила границата на отношенията между майка и дъщеря.

Майка ѝ заговори тихо и спокойно и от това буцата в стомаха на момичето стана още по-твърда.

— Белинда, преди всичко това е моят дом и ако пожелаеш да го срутиш, ще го направя. И, второ, аз съм твоя майка, а не ти моя и не желая да се обръщаш към мен, сякаш сме си разменили местата.

— О, мамо, знам това и ужасно съжалявам. — Очите на Белинда се насълзиха. — Просто като видях стаята горе, а сега и това тук, а и ти не си спала в леглото си...

— Всичко е наред, скъпа. — Сабрина отиде до дъщеря си и я прегърна. След това нежно започна да я насочва към вратата. — Няма за какво да се тревожиш. Все пак трябва да знаеш, че може да се наложи да напусна Лондон за известно време.

Белинда подскочи от изненада и тревога.

— Какво искаш да кажеш? Къде ще ходиш?

— О, тук-там. Ще посетя някои приятели, ще разглеждам забележителности, ще се погрижа за една дреболия — отвърна Сабрина, като заобикаляше прекия отговор на въпроса на дъщеря си, без да престава да я тика към вратата. — Наистина няма за какво да се

тревожиш. Въпреки че не ѝ личи, майка ти е способна да се грижи сама за себе си.

Двете застанаха една срещу друга в рамката на вратата.

— Ти си върши своята работа и не се притеснявай за мен. Просто насочи вниманието си към онзи очарователен младеж и прекрасния живот, който ви очаква. — Сабрина се отдръпна и побутна леко дъщеря си в коридора. — Аз още не съм свършила тук, така че ще продължим този разговор по-късно. Приятен ден.

Вратата се затвори тихо, но твърдо пред лицето на момичето. За миг тя не можа да направи нищо, освен да стои и да гледа втренчено. Озадачена, тя се замисли над думите на майка си. Те бяха просто безсмислени.

Защо трябваше да напуска Лондон толкова бързо и толкова загадъчно? Не беше в неин стил да се държи импулсивно или тайнствено. Белинда познаваше майка си по-добре от когото и да било и макар да осъзнаваше, че тя беше нещо повече от онова, което откриваше пред хората, никога досега не я беше виждала да прави нещо подобно, да обръща цялата къща с главата надолу и да заявява неочаквано, че трябва да отпътува. Какво ѝ беше станало?

Определено, нищо не беше наред. Белинда остана загледана няколко секунди във вратата на библиотеката, след което се качи в стаята си. Тя нямаше никакво намерение да позволява на майка си да тръгне бог знае къде. Не и ако можеше да ѝ попречи.

Тя взе хартия и мастило и надраска набързо една бележка. Белинда не можеше да спре майка си сама, така че направи единственото възможно нещо при тези обстоятелства.

Изпрати бележката на Ерик.

Сабрина се облегна на затворената врата и отметна един кичур коса от лицето си. Тя просто не можеше да каже на дъщеря си какво търсеше или какво възнамеряваше да направи, когато го намереше.

На първо място момичето нямаше представа за финансовото затруднение, в което бяха изпаднали. На второ място, Сабрина беше отгледала дъщеря си така, че тя да заеме мястото си в обществото, което ѝ се полагаше по право като дъщеря на маркиз. Израснала в почтена обстановка, образована и обучена както подобаваше на

положението ѝ, Белинда никога нямаше да разбере как майка ѝ дори можеше да си помисли да започне да търси нещо толкова невероятно като изгубено съкровище.

Може би се беше справила твърде добре с възпитанието на дъщеря си. Момичето беше красиво и очарователно, имаше добри обноски, но, изглежда, не притежаваше голямо въображение. Авантюристичният дух на майка ѝ и баща ѝ липсваше на Белинда. От гледна точка на една любяща майка, това беше хубаво, но от време на време Сабрина си мислеше, че щеше да ѝ бъде приятно да има дъщеря, с която да може да споделя своите възмутителни, дори скандални мечти. Но точно сега тя не можеше да направи нищо по този въпрос.

Сабрина се отдалечи от вратата и огледа библиотеката. Още преди смъртта на Джак тя бе мястото ѝ за уединение. За него беше просто стая, която един мъж с неговото положение трябваше да има. Сабрина обаче се беше влюбила в библиотеката от пръв поглед. Тя обичаше полиците от тъмно дърво, които се издигаха от земята до тавана от двете страни на огромния прозорец, който преминаваше по цялата височина на стената. Обичаше сивата мраморна камина и тъмночервената тапицерия на стените. Обичаше топлината и уюта, които я заобикаляха и успокояваха, когато се намираше в тази стая. Дори миризмата на книгите, скърцането на кожените им подвързии и мисълта за мъдростта, която се съдържаше в тях, я привличаха.

И Сабрина беше благодарна, че имаше тази библиотека. Джак бе наследил къщата години преди сватбата им и след смъртта му Сабрина бе открила, че това беше единственото нещо, което той притежаваше, без да бъде ипотекирал.

Писмото трябваше да е тук, ако той изобщо го беше запазил и скрил. Библиотеката и спалнята на Джак бяха единствените стаи, които не бяха ремонтирани през последните десет години. Ако бе скрито на друго място, писмото щеше да бъде намерено преди години.

Ако всичко това не беше някаква шега, както ѝ нашепваше едно гласче. Сабрина не обърна внимание на тази мисъл. Джак така и не беше пораснал, никога не бе приел отговорността, която идваше с възмъжаването, и идеята за изгубеното съкровище — реално или не — би го привлякла неудържимо. Беше уверена, че той бе запазил писмото, та дори само заради приключенския си дух.

Но къде го беше скрил? Тя стисна юмруци от раздразнение. Това претърсване напосоки нямаше да доведе до нищо. Трябваше да подходи към проблема логично, рационално и методично, да оцени възможностите и да продължи стъпка по стъпка.

Тя си пое дъх, за да се успокои, и се обърна към стената вляво от себе си. Тапицерията беше покрита с картини — семейни портрети на рода Уинфийлд, пейзажи, натюрморти. Повечето от тях имаха само сантиментална стойност. Дали писмото не беше скрито зад тях? Вероятността беше малка, а и не отговаряше на чувството за хумор на Джак. Пък и нито едно от платната дори не намекваше за съкровище, злато или Египет.

Тя се обърна към лавиците с книги, половината от които вече бяха изпразнени и съдържанието им лежеше пръснато по пода. Досега търсенето ѝ в тази посока се бе оказало безуспешно. Дали тук нямаше том, който тя все още не беше прегледала и в който се криеше писмото?

По-голямата част от третата стена беше заета от камината, чиито прости, класически форми не подсказваха за някакво скривалище. Погледът на Сабрина се плъзна нагоре към портрета на Джак над камината. Художникът бе успял да улови насмешливия поглед на яносините му очи.

— Джак. — Тя въздъхна. — Не можа ли да направиш това по-лесно за мен? Бог ми е свидетел, че след смъртта ти нищо не ми беше лесно.

Сабрина поклати глава и се усмихна на картината. Имало бе време, когато тя не бе била способна да се усмихва при мисълта за съпруга си. Когато бе крещяла и го бе ругала до пресилване за това, че я бе оставил почти без пукнат грош. Преди много години бе успяла да се справи с тези свои чувства и вече го разбираше малко по-добре. Тя погледна портрета. Можеше ли писмото да е скрито зад картината? Зад нахалната усмивка или смеещите се очи?

Дотук възможностите бяха портретът на Джак, останалите картини и непроверените книги. Освен тях оставаха мебелите. В библиотеката имаше само едно бюро със стол, едно старо кресло до камината и един диван. Тя огледа критично мебелите. Всичките бяха стари и трябваше да бъдат подменени отдавна. Но те бяха част от тази стая, също като лавиците с книги и камината.

Погледът ѝ се спря върху дивана. Внезапно Сабрина почувства умора. Добре щеше да ѝ се отрази да полегне за малко. Не бе спала цяла нощ и ако не можеше да мисли ясно, никога нямаше да намери проклетото писмо.

Тя се отпусна върху дивана. С годините тялото ѝ беше оставило своя отпечатък върху износената пурпурна тапицерия и извивките му прилепваха плътно по него. Очите ѝ започнаха да се затварят.

Отдавна не беше мислила за Джак толкова много колкото през последните няколко часа. Сега си спомни как ѝ беше купил дивана. Той беше един от малкото негови подаръци, които не бе продала след смъртта му. Наложило ѝ се бе да се раздели дори с бижутата си.

Погълната от спомените си, Сабрина се намираше някъде на ръба между съзнанието и съня. Тя си спомни как Джак ѝ бе подарил дивана и церемониално бе обявил библиотеката за нейно частно царство. Спомените продължаваха да изпълват съзнанието ѝ. Той бе казвал, че когато се отпускала върху дивана, му приличала на Клеопатра. Тя се усмихна на себе си.

Джак винаги бе казвал, че на дивана тя приличала на кралица... на кралицата на Нил...

Кралицата на Нил.

Сабрина скочи на крака, забравила за умората си. Тя се втренчи в дивана. Възможно ли беше това да е мястото?

Тя бързо прокара ръце по всички извивки, натисна всеки ръб на тапицерията и всяка вдлъбнатина. След това опипа всички места, на които краката се свързваха с рамката.

Нищо.

Сабрина отстъпи назад и присви очи. Дотук не бе забелязала никакъв знак за нещо необикновено. В тапицерията нямаше поправени разкъсвания, всичко си беше така, както трябваше да бъде. Може би ако обърнеше дивана с краката нагоре и го разгледаше отдолу...

Той се оказа по-тежък, отколкото Сабрина беше очаквала. След няколко минути на бутане, повдигане и местене, тя все пак успя да обърне дивана.

Сабрина се разсмя доволно и бързо прегледа долната част. Дървото беше покрито с груб плат, който беше закован към рамката. И тук обаче нямаше признаци нещо да е било докосвано. Джак не беше

нито тапицер, нито шивач. Ако бе скрил нещо на това място, щеше да си личи. Радостта ѝ бе заменена от разочарование.

— По дяволите! — Тя погледна с отвращение невинния диван и внезапно изпита силен гняв. Сабрина се обърна и се втренчи в портрета над камината. — Не е честно, Джак. Аз наистина имам нужда от това злато. За дъщеря ни и за себе си. Проклет да си, Джак, защо трябва да бъде толкова трудно?

Вбесена, Сабрина замахна и ритна силно дивана. Силна болка прониза крака ѝ.

— Ох! — Тя сграбчи ударения си крак, отпусна се на пода и започна да го масажира. — Това е направо абсурдно.

Тя се намръщи на крака на дивана, който току-що бе ритнала, зяпна от изненада и се втренчи недоверчиво в него.

Ритникът ѝ беше отделил крака от рамката и сега той стоеше под лек ъгъл. Тя скочи на крака, без да обръща внимание на болката. Сграбчила дървото с две ръце, Сабрина го дръпна с всичка сила.

Известно време не се случи нищо. След това кракът внезапно поддаде. Сабрина падна по гръб на пода, стиснала здраво крака на дивана.

Обзеха я тревога и вълнение едновременно. Тя внимателно завъртя крака в ръце, за да огледа кухия му край, който бе завинтен към рамката. Сабрина плъзна внимателно два пръста в кухината. Вътрешността не ѝ приличаше на дърво; беше твърде гладка за това. Гладка като хартия. Сърцето ѝ затуптя учестено и тя си наложи да се успокои. След това измъкна бавно пръстите си и внимателно извади от кухината навито парче хартия.

Сабрина хвърли крака настрани и постави хартията върху пода. Ръцете ѝ трепереха от вълнение, докато бавно разтваряше листа. Тя почти не повярва на очите си. Това определено беше писмо — старо, пожълтяло от времето.

И беше написано на френски.

ГЛАВА ТРЕТА

— Тя не се държи както обикновено. Прекара цялата нощ, обръщайки къщата с главата надолу, търсейки бог знае какво, а сега казва, че ще напусне Лондон. Много съм разтревожена, Ерик.

Белинда крачеше напред-назад из приемната на майка си, а Ерик следеше с поглед всяко нейно движение. Тя наистина беше кралицата на красотата за този сезон. И беше негова.

— Опитал ли се да поговориш с нея? — попита той. Мозъкът му беше по-зает да обмисля колко грациозно се поклащаха бедрата ѝ и да оглежда белоснежните ѝ гърди, скрити под дневната рокля, отколкото да обръща внимание на думите ѝ.

— Разбира се. — Белинда се обърна и го погледна със замъглени от загриженост очи. — Нямам представа какво е намислила, а тя отказва да разговаря за това с мен. — Тя въздъхна тежко. — Мама все още се държи с мен, сякаш съм дете в класна стая.

— Но какво прекрасно дете — каза тихо той. Погледът му се плъзна по съблазнителните форми на тялото ѝ.

Ерик мечтаеше за мига, в който щеше да има правото да изучава подробно тези форми, да гали тези гърди и да оставя устните си да опознават всички кътчета на това прекрасно тяло. Мигът, в който тя щеше да стане негова и той щеше да я обучи и да я направи своя във всяко едно отношение! Досега те се бяха целували само няколко пъти, всеки път по-смело от предишния, и всеки път той бе усещал обещанието за растяща страст, скрита под добре пазената ѝ невинност. Дори сега нейният аромат — опияняваща смес от парфюм и женственост — го обгръщаше и възбуждаше.

— Ерик! — Нетърпението в гласа ѝ беше очевидно. — Слушаш ли ме? — Очите ѝ блестяха ядосано и той се зачуди как ли щяха да блестят, когато бъдеше обзета от страст.

— Разбира се. — Той овладя мислите си. — Да, разбира се, че те слушам. Къде е майка ти сега?

— В стаята си. Мисля, че най-накрая отиде да си легне. Струва ми се, че докато се прибираше в спалнята си... — Белинда разтвори широко очи, сякаш все още не можеше да повярва какво беше видяла. — ... тя пееше!

Ерик повдигна вежди и се замисли.

— Пееше ли? От всичко, което си ми казвала, ми се струва, че това не е обичайното ѝ поведение, нали? — Тя кимна. — Мислиш ли, че е възможно да се е разболяла?

Белинда поклати глава.

— Съмнявам се. Тя не е нито глупава, нито луда. Познавам я по-добре от всеки друг. Тя винаги е била много затворен човек и никога не е действала импулсивно или без да обръща внимание какво е прилично. — Тя погледна Ерик в очите и той инстинктивно обви ръце около нея и я придърпа към себе си. — О, Ерик, какво да правя?

Тази магьосница искаше да знае какво мислеше той. Тя се беше обърнала към него, за да ѝ помогне да реши проблема си. Ерик вярваше, че Белинда бе трябвало да постъпи точно така, но въпреки това бе изпълнен с мъжка гордост. Той щеше да се погрижи за това. Щеше да ѝ докаже, че можеше да се справи с всичко.

— Ако не желае да разговаря с теб, може би ще пожелае да говори с някой на нейната възраст. — Той се усмихна, когато видя загрижения ѝ поглед. — Ако искаш, мога да помоля баща си да разговаря с нея. Той е много добър в дипломатията. Сигурно ще успее да разбере какво не е наред.

Тя се усмихна облекчено.

— Това ще бъде прекрасно.

Ерик наведе глава и устните му срещнаха нейните в нежна целувка, която трябваше само да я успокои. Дъхът ѝ погали устните му и незадоволената му нужда отново се надигна в него. Под натиска на езика му устните ѝ се разтвориха и той прокара език по извивката на устата ѝ. Тя въздъхна и тялото ѝ се притисна плътно до неговото. Ерик знаеше, че след малко ще се отдръпне, ще се овладее и ще потисне желанието си, но за момента се потопи в усещанията, които изпитваше, когато я целуваше.

Белинда затвори очи и се отдаде на новото усещане върху устните си. Езикът на Ерик предизвикваше вълни от странни, но приятни тръпки, които започваха дълбоко в нея и се разливаха на

всички страни. Обзе я някакво смътно желание за нещо повече и тялото ѝ се притисна още по-близо до неговото. Какво беше това повече, тя нямаше никаква представа.

Докато Ерик я прегръщаше, тя забрави напълно за майка си.

Сабрина дръпна шнура на звънеца до леглото си и зачака нетърпеливо появата на иконома си. След като бе превела писмото, тя се беше наспала добре и сега изгаряше от нетърпение да задвижи плановите си. Указанията за местоположението на златото бяха едновременно кратки и умни. Тя се притесняваше малко, че разполагаше само с втората страница на писмото и се питаше дали на първата не бе имало нещо важно, което би възпрепятствало търсенето. Сабрина бързо отхвърли тази мисъл. Тя разполагаше само с това и то трябваше да бъде достатъчно.

Точно в този момент обаче беше изправена пред едно много по-голямо предизвикателство — пътуването до Египет щеше да струва много. Тя в никакъв случай не беше разорена, но и не разполагаше с излишните средства, които ѝ бяха необходими за една такава експедиция. Колкото и да не ѝ се искаше да го направи, колкото и да не ѝ харесваше идеята, щеше да ѝ се наложи да продаде бижутата си.

Сабрина седна пред тоалетната си масичка и отвори най-долното чекмедже. В него имаше голяма италианска кутия за бижута. Тя я извади и я сложи върху масичката. След това внимателно повдигна капака.

Ето, това беше съкровище. Беше купила всяко от бижутата със собствените си пари. Беше избрала всеки скъпоценен камък внимателно. Беше се радвала на блясъка на всеки рубин и смарагд. За втори път през живота ѝ се налагаше да продаде бижутата си, за да осигури бъдеще за себе си и дъщеря си. Тя все още помнеше паниката, която я бе обзела първия път. Но и сега, както тогава, тя изправи рамене и успокои страховете си. Маркиза Станфорд беше силна жена.

Сабрина започна да вади бижутата от кутията. Диаманти с цветовете на дъгата. Сапфири с тъмносиния цвят на истинската любов. Колекцията ѝ не беше особено голяма, но качеството ѝ беше превъзходно.

На вратата се почука леко.

— Влез — каза отнесено тя.

— Повикахте ли ме, милейди?

Познатият глас накара Сабрина да се обърне.

— Да, Уилс. Моля те, влез и затвори вратата.

Уилс се подчини и застана в покорно очакване. Тя го огледа замислено в продължение на няколко секунди. Без съмнение, икономът ѝ нямаше да хареса онова, което щеше да чуе.

— Уилс — заговори бавно и отчетливо тя, — страхувам се, че ще се наложи да напусна града за известно време. — Тя се поколеба, като се оглеждаше тревожно за някаква промяна в изражението му. — Може да отсъствам доста дълго.

Нито въздишка, нито потръпване не нарушиха спокойствието му.

— Пак ли контрабанда, милейди?

— Уилс! — Шокът в гласа ѝ не можа да прикрие веселостта в думите ѝ. — Знаеш, че това вече е минало. Пък и... — Тя сви рамене и се усмихна. — Пък и сега с контрабанда не може да се спечелят пари.

Тя повдигна вежди и кимна към вратата. Икономът незабавно отиде до вратата и превъртя ключа. Той беше единственият човек в Лондон, който знаеше за миналото ѝ. По това време бе прислужник в дома на пралеля ѝ и освен това бе служил като нейна дясна ръка, пазител и довереник. В много отношения все още беше такъв.

Когато Сабрина се премести в Лондон, взе и Уилс със себе си и го повиши в длъжност иконом. Той управляваше дома ѝ, правеше така, че домът и животът ѝ да функционират без засечки. И поне веднъж в месеца границата между господарка и прислужник падаше и двамата стари приятели сядаха заедно на чашка.

Сабрина отиде до гардероба си и измъкна от далечния му ъгъл две чаши и една гарафа с бренди. Белинда щеше да припадне, ако научеше за този неприличен ритуал. Дъщеря ѝ никога нямаше да разбере, че ако положението на Уилс се определяше по рождение, той бе заслужил уважението и приятелството на Сабрина.

Тя напълни едната чаша, подаде му я и му даде знак да седне в един от двата стола пред камината. Сабрина напълни и своята чаша и се настани в другия стол.

Уилс заговори първи.

— Ако не е свързано с контрабанда, тогава защо е необходимо това неочаквано пътуване?

Сабрина не преставаше да се удивява как годините сякаш изчезваха, когато с Уилс сядаха като стари приятели. Увереният, можещ всичко, надменен иконом изчезваше и на негово място се появяваше храбрият възрастен мъж, който винаги бдеше над безопасността на господарката си и сам копнееше за приключения.

Сабрина отпи голяма глътка от брендите, преди да му отговори.

— За съкровище. За злато. Скрито преди двадесет години и само чака подходящият човек да отиде да го прибере. И този човек съм аз. Но... — Тя въздъхна. — Не мога да тръгна без пари.

Тя стана, отиде до тоалетната масичка и неохотно прибра бижутата си в сандъчето. След това се сбогува мислено с тях и затвори решително капака.

Сабрина се обърна към Уилс.

— Искam да ги продадеш. Трябва да го направиш бързо, но се опитай да им вземеш добра цена.

Тя хвърли един последен, изпълнен със съжаление поглед към кутията и я подаде на Уилс. След това се отпусна в стола си и отпи отново от брендите си.

— Знам, че е грях да се обичат неодушевени предмети по начина, по който аз обичам тези бижута, но... аз наистина ги обичам, та дори ако трябва заради това вечно да горя в ада.

Уилс отпи голяма глътка от чашата си и се задави.

— Много добре. — Тя се разсмя. — Знам, че звучи абсурдно, но трябваше да продам всички бижута, които ми беше подарил Джак. А тези съм си ги купувала сама. С пари, които сама съм спечелила.

При тези думи Уилс повдигна вежди.

— Признавам, че ги спечелих от контрабанда — каза тя, раздразнена от безмълвния му укор, — но все пак си бяха спечелени пари. Предполагам, че това няма никакво значение. Рано или късно и без това сигурно щеше да ми се наложи да ги продам.

На лицето на иконома се изписа загриженост.

— Парични проблеми ли, милейди?

Тя кимна и сбърчи нос.

— Малко. О, имаме достатъчно средства, за да живеем нормално, но нямаме пари за нищо допълнително. И нищо за зестра. — Тя се наведе напред. — Трябва да намеря това злато, Уилс. То е единствената ми надежда.

Той присви заинтересовано очи.

— Ще имате ли нужда от помощ при търсенето?

Блясъкът в погледа му сигурно приличаше на блясъка в нейните очи.

— Животът беше доста скучен през последните десет години, нали?

Той сви рамене в знак на съгласие.

— Не мога да се сетя за по-подходящ човек, когото бих взела със себе си, но... — Тя млъкна и си пое дълбоко дъх. — Ти ми трябваш тук, за да поддържаш домакинството в ред и да държиш Белинда под око.

На лицето му се изписа разочарование и той се намръщи.

— Не мисля, че е умно да тръгвате сама на такова пътешествие.

— Струва ми се, че нямам голям избор — отвърна нетърпеливо тя. — Не мога да дам обява в „Таймс“, в която да пише: „Маркиза търси придружител за търсене на съкровище. Предишният опит е желателен, но не задължителен“. Не познавам никого, към когото да мога да се обърна за помощ за подобно нещо. И никого, на когото да имам голямо доверие.

Уилс разклати чашата си. Светлината се отрази от повърхността на кехлибарената течност и той остана дълго загледан в брендито си. Най-накрая погледът му срещна нейния.

— Има един човек — каза тихо той.

— Един? Кого имаш... — Сабрина скочи рязко от мястото си. Смисълът на забележката на Уилс изплува в съзнанието ѝ с такава сила, сякаш я бяха ударили. Разбира се. Това беше идеалното решение. Настроението ѝ се подобри. Как не се беше сетила за това. За него. Единственият проблем, който виждаше в плана си, беше, че на една жена щеше да ѝ бъде трудно да пътува сама и незащитена. Идеята на иконома ѝ вероятно беше неосъществима, но все пак не беше лоша, изобщо не беше лоша.

— Мислиш ли, че той ще пожелае да ми помогне? Оттогава мина доста време. Не съм го виждала и не съм говорила с него от десет години.

Уилс се наведе напред и я погледна право в очите.

— Мисля, че той би направил всичко само заради удоволствието от вашата компания. — Тя се изчерви и Уилс се ухили на неудобството

й. — Удоволствието от вашата компания е доста голямо богатство.

Сабрина не обърна внимание на забележката му и се замисли за кратко.

— Нямам никаква представа къде е той сега. Може да е в Америка, а може и да е във всяко друго кътче на света. Ти виждал ли си се с него наскоро?

Уилс сви рамене.

— Все още имам някои стари приятели тук-там, с които поддържам връзка. Ще проверя по доковете дали е в Англия. — Той допи брендите си и й се усмихна топло. — Ако успеем да го намерим, няма да имам никакви възражения относно търсенето на съкровища, което смятате да започнете. Ако не го открием, ще трябва да намерим друг начин. Няма да ви позволя да тръгнете сама. — Той кимна отсечено, изправи се бързо и отново се превърна в идеалния иконом.

Уилс вдигна кутията с бижутата.

— Ще се погрижа незабавно за това. — Той отиде до вратата, отключи я и си тръгна, като затвори безшумно след себе си.

Сабрина се втрени в чашата си. Заплахата на Уилс не я притесняваше. Тя щеше да направи онова, което сметнеше за необходимо. Той знаеше, че не беше глупава и нямаше да направи някоя детинска грешка. Не, той просто се тревожеше за нейната безопасност — стар негов навик, който тя оценяваше истински.

Но той беше прав — щеше да й бъде много по-лесно, ако тръгнеше с партньор, особено ако той беше подходящият партньор. Мъж, пред когото можеше да свали почтената си фасада. Мъж, който осъзнаваше, че смелостта и интелигентността не бяха само мъжки качества. Мъж, който не очакваше от нея нищо друго, освен свободния дух, който бе показвала някога и който може би все още можеше да покаже. Тази мисъл предизвика у нея вълнение, което можеше да съперничи дори на привлекателността на златото.

Сабрина нямаше нищо против да подели съкровището. Ако преводът й беше правилен, то беше на стойност поне половин милион лири. Повече от достатъчно за двама души.

О, да, един партньор щеше да реши проблема й. Ако, разбира се, успееше да го намери.

Никълъс се облегна в кадифената седалка на каретата си и за стотен път се запита какво ли си беше наумила лейди Станфорд. Когато миналата вечер синът му го беше помолил да поговори с нея, молбата му се бе сторила незначителна на графа. Никълъс изгаряше от нетърпение да я види отново, особено след като беше убеден, че тя щеше да бъде една приемлива, дори изключителна съпруга. Но колкото повече мислеше върху необичайното ѝ поведение, толкова повече започваше да се пита дали тя наистина беше онова, което изглеждаше.

Какво знаеше той за нея изобщо? Със сигурност годините, през които бе живяла в Лондон след смъртта на съпруга си, бяха спокойни и дискретни. Преди това обаче животът ѝ бе бил съвсем различен и бе приличал на живота на повечето хора от висшето общество.

Двамата с Джак Уинфийлд бяха избягали в Гретна Грийн едва седмица след представянето ѝ в обществото. Никълъс смяташе, че по това време тя била на седемнадесет години. Шестгодишният им брак бе белязан от разгулен живот и постоянно предизвикване на нормите в обществото. Според клюките маркиз и маркиза Станфорд се бяха държали екстравагантно и предизвикателно. Никой не се беше учудил, когато Станфорд бе загинал при катастрофа с карета по време на надбягване с изключително големи залози.

В обществото почти всички бяха съгласни, че след смъртта на съпруга си Сабрина се беше променила. Тя очевидно бе тъгувала силно по него и се беше усамотила в провинцията цели три години. След това двете с дъщеря ѝ се бяха върнали в Лондон, но тя не се беше върнала към стария си начин на живот, а бе започнала да живее относително спокойно.

Каретата на Никълъс спря пред дома на маркизата и той скочи на земята. Огледа критично постройката, след което кимна одобрително. Домът беше почтен и приличен, намираше се в добър квартал, но не беше нещо, което да се отличава от останалите къщи.

Той изкачи стълбите и почука силно на вратата. Само след няколко секунди тя беше отворена от един висок, едър мъж, който се извисяваше над графа. В очите на мъжа проблесна пламъче на изненада, но толкова за кратко, че Никълъс реши, че беше сгрешил.

— Мога ли да ви помогна, милорд? — Решителният глас на мъжа показваше, че е слуга, най-вероятно иконом.

— Да. Дошъл съм да се видя с лейди Станфорд.

— И за кого да ѝ съобщя?

— Лорд Уайлдууд.

Икономът го въведе в къщата и го остави в една малка приемна.

— Ще уведомя милейди, че сте тук.

— Благодаря.

Икономът кимна и излезе от стаята, като затвори плътно вратата зад себе си.

Странно. Този мъж определено не приличаше на слуга. Той имаше по-скоро телосложението на докер, отколкото на прислужник. О, обноските му бяха безупречни, облеклото му — безукорно, но в него имаше нещо... Никълъс се намръщи озадачено. Нещо му подсказваше, че в този иконом имаше нещо повече, отколкото можеше да бъде видяно по безизразното му лице. Графът се опита да отхвърли тази мисъл, но тя продължаваше да го гризе. Този човек просто не беше типът слуга, който подхождаше на една резервирана, почтена дама като лейди Станфорд.

Уилс си бе свършил добре работата. За бижутата си Сабрина получи повече от достатъчно, за да финансира пътешествието си. И което беше още по-хубаво, той бе успял да намери стария ѝ партньор, или поне кораба му. Корабът трябваше да отплава днес следобед и тя беше решила, когато това стане, също да бъде на борда.

Малкият куфар на Сабрина се намираше отворен на леглото ѝ. Тя щеше да пътува без слуги и беше решила да вземе колкото се може по-малко багаж. Прокара нежно ръка по двата чифта панталони и няколкото широки мъжки ризи, които вече лежаха сгънати в куфара. До тях имаше чифт меки, мъжки кожени ботуши. Само като ги погледнеше, си представяше приключенията, които я очакваха, и по тялото ѝ преминаваше тръпка на вълнение.

Дрехите бяха стояли непокътнати цяло десетилетие, но все още можеха да се използват. Тя възнамеряваше да носи мъжки дрехи колкото се може по-често по време на пътуването както заради безопасността си, така и защото бяха по-удобни. В Египет можеше да си наеме слуги, ако имаше нужда от тях.

Сабрина хвърли в куфара няколко рокли, малко бельо, след което се сети за нещо и взе една блестяща смарагдовозелена вечерна рокля от гардероба. Дрехата имаше изключително смела кройка, беше върхът на модата и беше любимата ѝ рокля. Тя не можеше да си представи

нуждата от подобна рокля на това пътуване, но все пак нищо не ѝ пречеше да вземе и нея.

Сабрина затвори куфара и се премести до тоалетната си масичка. Погледът ѝ се плъзна по бележката, която беше написала до некадърния си адвокат и в която го уведомяваше, че Уилс поемаше пълния контрол върху семейните сметки и останалите ѝ активи. Тя импулсивно посегна към писалката и надраска набързо послепис към бележката. Сабрина отдели малко пари от сумата, която беше получила от продажбата на бижутата си, уви ги в бележката и запечата пакетчето. Останалата част от парите тя раздели между дамската си чанта и скритите си джобове, които беше пришила под полата на роклята си.

Изгаряща от нетърпение да тръгне, Сабрина отвори вратата и видя пред себе си Уилс с вдигната ръка, сякаш тъкмо щеше да почука.

— Точно навреме, Уилс, багажът ми е готов. Би ли го занесъл долу... — Тя му подаде бележката за адвоката си. — Предай това на онзи идиот Фицджералд и се увери, че е разбрал, че ти имаш пълен контрол върху финансовите ми дела по време на отсъствието ми.

Уилс повдигна вежди.

— Няма ли да оставите съобщение за лейди Белинда?

Сабрина скръсти ръце и се втренчи упорито в пода.

— С нея вече се сбогувахме. — Тя погледна иконома си. — Без съмнение тя все още плаче в стаята си?

Уилс кимна. На лицето му не се виждаше укор или обвинение. Въпреки това Сабрина се почувства виновна.

— Тя просто не може да разбере. Всичко, което правя след смъртта на баща ѝ, го правя заради нея. Всичко, което съм вършила, преди да се върнем в Лондон, и начинът, по който живях след това, беше само заради нея. Бог ми е свидетел, че трябваше да опровергавам доста скандална репутация, но все пак успях да се справя. — Тя се втренчи в него. — И това също го правя за нейно добро.

— Сигурна ли сте? — Тихият му глас подчертаваше въпроса.

— О, признавам, че мисълта за това приключение накара кръвта ми да закипи. За пръв път от много години чувствам, че живея. Но това наистина е заради нея.

— Както кажете, милейди — съгласи се Уилс с гласа си на идеален иконом. Сабрина мразеше, когато той ѝ говореше с този тон.

Тя се обърна и сграбчи дамската си чанта.

— В приемната ви очаква гост. — Уилс кимна учтиво. — Лорд Уайлдууд.

Сабрина изпъшка.

— Дявол да го вземе.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Лорд Уайлдууд, колко мило, че се отбихте. — Сабрина влетя в приемната с протегната ръка и тържествена усмивка, която прикриваше нетърпението ѝ.

Графът пое ръката ѝ и я вдигна към устните си.

— Лейди Станфорд.

Устните му докоснаха ръката ѝ и черните му очи се впиха в нейните. Погледът и докосването предизвикаха тръпка по тялото ѝ. Какво имаше в този мъж, та я привличаше толкова силно? Това, че той успяваше да постигне толкова силен и незабавен ефект върху сетивата ѝ, я притесняваше. А начинът, по който погледът му улови нейния, докато устните му галеха ръката ѝ, изглеждаше изпробван многократно, което показваше, че той го правеше не само много добре, но и често. Това я дразнеше.

Сабрина отхвърли твърдо емоциите, които заплашваха да я обземат, и се отдръпна от госта си.

— Радвам се да ви видя толкова скоро, но трябва да призная, че не разбирам целта на посещението ви. — Сабрина му се усмихна очарователно, като същевременно се молеше той да мине направо към същността на въпроса.

— Синът ми ме помоли да говоря с вас. Струва ми се, че го направи по молба на дъщеря ви. — Уайлдууд огледа стаята. — Може ли да седнем?

— Разбира се. — Сабрина му посочи един стол, след което се настани на ръба на дивана. Един скришен поглед към големия часовник върху полицата на камината ѝ показва, че все още имаше време, но не твърде много. Трябваше да подкара разговора по-бързо. — Предполагам, че са искали да обсъдим сватбата?

Графът прочисти гърлото си и за миг самоувереният дипломат заприлича на човек, който не се чувства твърде удобно.

— Всъщност, става въпрос за вашите планове да пътувате.

— За моето пътуване ли?

— Да. Белинда е много загрижена за неочакваното пътуване, което изглежда обмисляте, и двамата с Ерик ме помолиха да поговоря с вас за това.

Изражението на Сабрина не се промени нито за миг и тя с нищо не издаде раздразнението си, което растеше с всяка изречена от графа дума.

— Много е любезно от ваша страна, че помагате на дъщеря ми по този начин. И аз се чувствам много облекчена, като знам, че бъдещият ѝ тъст е готов да ѝ помогне, когато тя има нужда от него. Моите планове обаче са само мои, отнасят се до мои лични дела и аз не възнамерявам да ги обсъждам с никого. — Тя се изправи, което накара и Уайлдууд да направи същото. — Страхувам се, че посещението ви, колкото и голяма загриженост да показва, не е било необходимо.

— Лейди Станфорд — Уайлдууд сви вежди в мрачно изражение, — ако бяхте мъж, нямаше дори да си помисля да продължавам да настоявам, но тъй като сте дама, и то дама, на която ѝ липсва мъжко напътствие, се чувствам задължен да продължа този разговор.

Сабрина едва успя да задържи усмивката на лицето си, да не стисне юмруци и да не изскърца със зъби. Тя едва успя да се овладее и да не заяви на този високомерен, лицемерен задник какво можеше да направи с мъжкото си напътствие.

Той я гледаше по начин, който тя можеше да определи само като изучаващо подхилване.

— Тъй като дъщеря ви е на път да се омъжи за сина ми, смятам, че вие също ще станете член на семейството ми. И като глава на това семейство, се страхувам, че просто не мога да ви позволя да напуснете Лондон само с едно смътно уверение, че целта ви е лична.

Думите му не успяха да разбият напълно самообладанието ѝ. Сабрина беше свикнала с ограниченията, беше свикнала да се справя с присъщата на мъжете арогантност, както и да прави онова, което самата тя желаше. Тя бе крила чувствата си под спокойно изражение в продължение на години. Думите на графа бяха само леко одраскали гладката повърхност на фасадата — нещо, с което тя можеше лесно да се справи. Тя си пое дълбоко дъх.

— Лорд Уайлдууд, колкото и да съм ви благодарна за загрижеността, вие трябва да разберете, че загубих покойния си съпруг

преди тринадесет години. През това време живях независим живот, без присъствието на... как го казахте? А, да, мъжко напътствие. — Тя му хвърли поредната си обиграна усмивка. — И дори вие трябва да признаете, че успях да се справя с делата си доста успешно. Така че вашата загриженост се оценява, но не е уместна.

Тя го хвана под ръка и го придружи до вратата.

— Страхувам се, че днес времето ми е ограничено. Трябва да отплавам след един час и...

— Не! — прекъсна я графът, спря се и се загледа с раздразнение в нея. — Страхувам се, че не разбирате. Нямам намерение да ви позволя да отплавате без подходящите обяснения.

— Така ли? — Сабрина се втренчи усмихнато в него. — Мисля, че нямате голям избор.

На лицето му се смениха десетки изражения и раздразнението на Сабрина се превърна в самодоволство. Той нямаше законно право да упражнява контрол върху нея, а моралните му задължения бяха, меко казано, смътни. Дали това му харесваше или не, той не можеше да направи нищо, за да я спре.

— В такъв случай... — Тъмните му очи проблеснаха и по тялото ѝ премина сладка тръпка. — ... ще се наложи просто да ви придружа.

— Какво? — изтърси Сабрина. — Струва ми се, че не... не мога да повярвам... — Какво предлагаше той, по дяволите? Тя не можеше да го вземе със себе си. Пътуването щеше да продължи месеци. Месеци, през които двамата трябваше да бъдат заедно всеки ден, на борда на кораба и в пустинята. Можеше ли да остане с него толкова дълго, без да разкрие истинската си същност и истинските си чувства? И което беше по-важно, щеше ли да успее да устои на неочакваното изкушение, което ѝ се беше явило в лицето на този мъж?

Очите ѝ се разшириха при всички тези въпроси, на които не можеше да си даде отговор, след това тя просто се втренчи в него. Графът приличаше на лисица, която току-що беше нападнала успешно кокошарник. Беше уверен, доволен и триумфиращ. Много малко хора познаваха Сабрина толкова добре, че да могат да му кажат, че беше твърде неразумно да има подобно отношение към нея и че ако продължаваше да се държи така, със сигурност щеше да предизвика гнева ѝ, да повдигне духа ѝ и да увеличи решителността ѝ.

Тя се стегна, хвърли му най-очарователната си усмивка и се наслади на нерешителността и съмнението, които се появиха в отговор на лицето му.

— Много добре тогава. Време е да тръгваме. — Тя кимна и тръгна бързо към вратата, оставяйки го зад себе си.

— Чакайте! — извика той с глас, свикнал да издава заповеди и да му се подчиняват безпрекословно.

Сабрина се спря и го погледна през рамо.

— Проблем ли има?

— Проблем ли? Разбира се, че има проблем! Не можете да очаквате да тръгна на някакво неблагоприятно пътешествие толкова бързо!

Сабрина се обърна и го дари със същия търпелив поглед, с който би погледнала някое капризно дете.

— Лорд Уайлдууд, аз не очаквам от вас да ходите, където и да било. Не очаквам да ме придружите нито на това пътуване, нито някъде другаде. От вас очаквам да се качите обратно в каретата си и да се върнете в удобния си дом. Освен това очаквам да предадете на дъщеря ми — както и на сина си — че съм възрастна, мислеща жена и съм напълно способна сама да се справям с делата си. И най-накрая, очаквам от вас да разберете, че независимо кой за кого ще се ожени, аз ще бъда член на вашето семейство само поради брака между децата ни. — Тя си пое дълбоко дъх и се втренчи в бездънните му очи. — А за мен това означава, че нямате абсолютно никакво право да ми казвате какво мога и какво не мога да правя. — Тя му кимна и излезе във фойето. Уилс я чакаше там с куфара ѝ в ръка.

— Много добре — каза спокойно графът. Тя се обърна и го погледна. Когато забеляза блясъка в очите му и изражението на лицето му, стомахът ѝ се сви. Приличаше на човек, който току-що беше приел някакво предизвикателство. Приличаше на мъж, който беше уверен в своята победа.

— Мисля, че трябва вече да тръгваме, ако искаме да отплаваме навреме.

Сабрина отказваше да покаже удивлението си, като се опитваше да запази приятното си, безгрижно изражение. Особено когато забеляза Уилс, който все още държеше куфара ѝ, и осъзна, че мъжките дрехи

все още бяха в багажа ѝ и че щеше да мине дълго време, преди да ѝ се удаде възможност да ги облече.

— Уилс, ако обичаш, дай куфара ми на лорд Уайлдууд. Той ще ме придружи. — Ъгълчетата на устните на иконома потрепнаха весело и в очите му проблесна насмешливо пламъче, което изчезна толкова бързо, че само Сабрина го забеляза. Обърнала гръб на графа, тя се намръщи на иконома. — Грижи се за всичко по време на отсъствието ми. Ще изпратя писмо на Белинда при първа възможност.

Тя не си беше представяла така сбогуването им, но в присъствието на този натрапник не можеше да направи нищо друго.

— Уилс. — Сабрина кимна на стария си приятел и излезе уверено навън, решена да не позволява присъствието на Уайлдууд да се отрази на настроението ѝ.

— Уилс — повтори графът и я последва. Той ѝ помогна да се качи в каретата му и каза на кочияша да кара към пристанището.

Уайлдууд се настани до Сабрина и тя хвърли бегъл поглед към твърдия му, волеви профил. Изражението му не показваше за какво си мисли той. Дали беше ядосан? Раздразнен? Или поне се чувства неудобно? Тя поне така се надяваше. Самата тя определено беше ядосана, раздразнена и се чувстваше неудобно за двама. Това не беше приключението, което си беше представяла. Тя се отпусна в меката седалка.

Каретата тръгна и Сабрина погледна нагоре към прозореца на стаята на дъщеря си. Белинда стоеше зад стъклото и държеше завесата. Сабрина вдигна ръка и ѝ помахаша за сбогом, фигурата на прозореца не показва, че е видяла жеста, а само пусна завесата да се върне на мястото си. Силна болка прониза Сабрина и тя премигна бързо, за да се отърси от сълзите, които изпълниха очите ѝ. Тя отхвърли болката и чувството за вина, което бе дошло заедно с нея, и си наложи да не мисли за Белинда. В крайна сметка, тя вършеше майчинския си дълг към нея, като се опитваше да ѝ осигури бъдещето.

А дали наистина беше така?

Докато оглеждаше красивото лице на спътничката си, Никълъс се питаше какво беше намислила тази жена. Изражението ѝ беше спокойно, но той не бе пропуснал да забележи тревогата, която се бе появила за миг върху лицето ѝ, докато тя бе гледала към прозореца на дъщеря си. Какво беше толкова важно, че можеше да откъсне една

жена от детето ѝ, което очевидно означаваше толкова много за нея? Той изпита завист, която незабавно бе последвана от временно съжаление. Какво ли щеше да бъде да обичаше собствения си син толкова много?

Разбира се, той обичаше Ерик по резервирания начин, по който един баща трябваше да обича децата си. Просто не беше прекарвал много време с него. Бе далеч от сина си, докато той растеше, и ако трябваше да бъде съвсем откровен, трябваше да си признае, че изобщо не познаваше сина си. Напоследък Никълъс сам се изненадваше колко много съжаляваше за това. Съжаляваше, че единствената причина двамата с Ерик да се разбират по-добре, отколкото той се беше разбирал с баща си, бе, че двамата се бяха превърнали в непознати един за друг.

Въпреки това Ерик беше добър син. Никълъс щеше да остави делата си в неговите ръце, без да изпита нито секунда съмнение, и мислено отбеляза, че ще трябва да изпрати на Ерик бележка, че е тръгнал на това неочаквано пътуване още когато стигнеха на доковете. През двете години, откакто Никълъс се бе завърнал в Англия, момчето не му беше дало повод за загриженост. Той си беше избрал повече от приемлива съпруга и не му беше създавал никакви неудобства. Ерик се отнасяше към баща си с уважение и никога не искаше нищо в замяна.

Освен тази молба, Никълъс да поговори с лейди Станфорд. И докъде го беше довело това — до пътешествие бог знае къде с тази прекрасна жена, която очевидно притежаваше много по-силен дух, отколкото му се беше сторило първоначално. Той се питаше дали впечатлението му за нея не беше изцяло погрешно. Дали тя наистина не беше нещо повече от това, което показваше пред хората. Никълъс се усмихна на себе си и се отпусна в седалката. Щеше да има достатъчно време да открие това. Достатъчно време да разгадае тайните на бъдещата графиня Уайлдууд.

Трябваше да запомни да благодари на сина си, че му беше предоставил такава невероятна възможност. Въпреки че той, всъщност правеше това заради сина си, за да компенсира онова, което не беше направил за него в миналото.

А дали наистина беше така?

Сабрина мина по трапа доста преди графа. По време на пътуването до пристанището тя беше решила да се държи любезно и учтиво с него, но нищо повече. Нито щеше да му каже къде отиваха, нито каква беше целта на това пътуване. Това решение ѝ донесе малко удовлетворение. Ако той желаше да получи някакви отговори, трябваше да си ги намери сам.

Тя хвърли поглед през рамо. Графът все още разговаряше с кочияша си; без съмнение, даваше на горкия човечец мъжки напътствия. Тази фраза все още глождеше съзнанието ѝ. Поне неговият продължителен разговор ѝ бе дал възможността да се качи на кораба преди него.

— Лейди Бри!

Сабрина се обърна рязко, когато чу радостния вик.

— Саймън! — Тя сграбчи ръцете на американеца в своите. Висок и здрав, въпреки няколкото сиви косъмчета, които се виждаха в кестенявата му коса, морякът я гледаше с изпълнени с радост очи.

— Добре дошли на борда на „Лейди Б“.

— Саймън, това е прекрасно! Много се страхувах, че след всичките тези години в екипажа няма да имам нито един познат. — Тя наклони глава и го огледа критично. — Виждам, че си все така красив.

Саймън Макгрегър отметна глава назад и се разсмя.

— Радвам се да видя, че не си се променила. Нито пиперливиет ти език, нито красивото ти лице. Много се радвам да те видя отново, момиче.

Сабрина присви закачливо очи.

— Последния път, когато те видях, беше решил да се откажеш от моряшкия живот и да се върнеш у дома при жена си и децата си, в Мейн, ако не се лъжа. Мислеше да ставаш рибар.

Едрият мъж сви рамене и в очите му заблестя весело пламъче.

— Когато реших да го направя, най-малките ми деца вече бяха пораснали. Жена ми пък реши, че повече ѝ харесва да бъде омъжена за мен, докато ме няма, отколкото докато съм си вкъщи. Това че се виждаме само няколко пъти в годината прави и двама ни много пощастливи, отколкото ако живеехме постоянно заедно.

Тя се разсмя и поклати глава.

— Изобщо не си се променил. — Погледът ѝ обходи кораба и екипажа. Сабрина изви врат, за да види зад Саймън. — Мат тук ли е?

— Капитанът трябваше да се погрижи за нещо в Париж. Ще го приберем след няколко седмици в Марсилия.

— О, боже! — Тя сви вежди в знак на разочарование и удивление.

— Но ти не се тревожи. Той много ще се зарадва, когато научи, че си на борда. Винаги е казвал, че ако някога ти се наложи, можеш да смяташ този кораб за свой.

— Мой?

— Може и така да се каже. — Саймън се ухили. — Капитанът говори доста за теб през всичките тези години. Винаги е твърдял, че някой ден отново ще се появиш. — Той се наведе напред и каза тихо в ухото ѝ: — Той дори кръсти кораба „Лейди Б“.

— Забелязах — отвърна тревожно тя.

— Това е голяма чест.

— Знам и благодаря за това, но... — Тя погледна зад себе си. Графът все още стоеше на дока и разговаряше с един моряк от екипажа. Сабрина нямаше много време. Тя кимна към кея. — Не пътувам сама.

Очите на Саймън се разшириха от изненада.

— Не бях чул, че си си намерила нов съпруг. — Той се намръщи. — Уилс трябваше да ми каже това, когато уреди пътуването ти. Смея да твърдя, че това няма да се хареса много на капитана. Е, какво пък, предполагам, че нищо не може да се направи.

— Саймън, аз не съм омъжена — каза остро тя. — Не си го помисляй нито за секунда. Лорд Уайлдууд ме придружава не по мое желание. Повярвай ми, не исках този човек да идва с мен, но изглежда, че за момента съм с вързани ръце. Имаш ли каюта, в която да го настаниш?

Саймън я заговори, но погледът му не изпускаше графа, който все още се намираше на кея.

— Имаме няколко каюти за пътници. Капитанът мислеше да направи този кораб само за транспорт на пътници. Имаме достатъчно място. — Той огледа внимателно Уайлдууд в продължение на няколко секунди. — Искаш ли да го изхвърля зад борда, когато излезем в открито море?

— За бога, не! — извика Сабрина. Тя погледна към графа и се усмихна. — Поне засега.

Саймън ѝ отвърна с широка усмивка.

— Но мисля, че поне мога да направя пътуването му малко неудобно. Той е висок, едър мъж. Мисля, че имам каюта тъкмо за него — ако има желание да стои прав.

Сабрина се разсмя.

— Звучи чудесно. Саймън, при сегашното ми отношение към този господин, да го накараме да се чувства неудобно е напълно приемливо, дори прекрасно!

Уайлдууд тръгна към трапа. Сабрина осъзна, че все още не беше предупредила приятеля си.

— Той не знае нищо за миналото ми и не трябва да научи нищо. И ако се държа малко по-резервирано, отколкото сте свикнали да ме виждате, особено когато той е наблизо, моля те да не коментираш поведението ми.

Морякът я огледа изпитателно, но не каза нищо. Щеше да ѝ се наложи да обясни някои неща на Саймън, а по-късно и на капитана му. Сабрина се питаше кога ли и графът щеше да настоя да получи някои обяснения. Той се приближи до нея и тя въздъхна раздразнено.

Може би в крайна сметка щеше да бъде по-лесно да накара да го изхвърлят зад борда.

Никълъс огледа кораба и погледът му се спря върху лейди Станфорд, която говореше оживено с някакъв моряк. Тази жена беше истинска загадка. Той бе научил, че евентуалната крайна спирка на кораба беше Александрия. Каква работа можеше да има тя в Египет?

— Добре дошъл на борда, милорд — поздрави го едрият моряк с лек сарказъм в гласа. Никълъс присви леко очи. Господи! Този мъж беше американец! Той погледна нагоре към главната мачта и стисна зъби, когато забеляза знамето, което се вееше над нея. Целият проклет кораб беше американски! Тази жена го беше качила на борда на американски кораб, където денонощно щеше да бъде заобиколен от американци. Никълъс харесваше американците малко повече от французите. А той изобщо не обичаше французите.

Графът стисна зъби и се принуди да използва дипломатическите си умения. Нямаше смисъл да се държи враждебно с екипажа. Той вече започваше да подозира, че лейди Станфорд щеше да му създава достатъчно трудности. Никълъс погледна едрият моряк с нещо, което смяташе, че представлява учтива усмивка.

— Добър ден. Прекрасен кораб. — Той кимна одобрително.

— Да, „Лейди Б“ е красив съд, в което ще се убедите сам. — Гордостта, която морякът изпитваше към кораба си, беше очевидна.

— Интересно име — каза замислено Никълъс. Това му напомняше за нещо. — На кого е кръстен?

Тъглчетата на очите на моряка се набръчкаха и той се усмихна някак странно и самодоволно. Никълъс погледна към лейди Станфорд. Това, което забеляза в погледа ѝ, не беше ли тревожен проблясък? Не, нямаше начин. Спокойният ѝ поглед срещна очите му и тя му се усмихна отнесено. Сигурно беше сбъркал. Той, изглежда, често грешеше в преценките си по отношение на лейди Станфорд.

Американецът скръсти ръце на гърдите си и огледа изпитателно и нахално графа. Уайлдуд си наложи с усилие да задържи изражението си приятелско и добронамерено.

— Корабът е кръстен на някой, който е много скъп на капитана — обясни морякът. — Тя беше прекрасна жена и му беше като сестра. Смела, вярна и откровена, тя притежаваше дух, който не се среща често у жените. — Той въздъхна драматично. — Но нея вече я няма. Повалена в разцвета на живота си. Истинска загуба.

Разказът привлече вниманието на Никълъс.

— И как умря?

— О, не, сър. — Едрият мъж поклати глава със съжаление. — Тя не умря. Може би щеше да бъде по-добре, ако беше умряла. Не, тя беше почти момиченце, когато тежестта на света се стовари върху раменете ѝ. Горкото момиче не можа да понесе това. — Той млъкна, за да остави графа да осъзнае думите му, след което вдигна очи към небето. — Отиде в манастир. Стана монахиня. Сега я наричат сестра Б. — Той сви рамене, сякаш сам не можеше да повярва на думите си. — А дори не беше католичка.

Лейди Станфорд издаде звук, сякаш се задушаваше, и графът се обърна към нея. Лицето ѝ беше почервенияло и тя се мъчеше да си поеме дъх между пристъпи на кашлица. Никълъс се втурна към нея и стисна ръцете ѝ.

— Добре ли сте, лейди Станфорд? — Той огледа тревожно лицето ѝ. Няколко сълзи се плъзнаха по бузите ѝ.

— Добре съм — отвърна задавено тя. — Просто се трогнах много силно.

Никълъс се втренчи в абсолютно невинното ѝ изражение. Ако не беше убеден в обратното, той бе готов да заяви, че тази жена водеше губеща битка с напирания в нея смях. Да не би в историята, която току-що беше чул, да имаше нещо смешно, което му беше убегнало? Тя беше малко странна, но той не бе намерил нищо смешно в нея.

Лейди Станфорд погледна укорително към ръцете му, които все още стискаха нейните.

— Благодаря ви за загрижеността, но вече съм добре. — Погледът на Никълъс проследи нейния и графът я пусна неохотно. — Саймън, сега бих желала да се оттегля в каютата си, ако може.

— Разбира се, мадам. — Очите на моряка проблеснаха весело към лейди Станфорд и графът бе готов да се закълне, че двамата си бяха разменили някакво безмълвно съобщение.

Лейди Станфорд кимна на Уайлдууд.

— Лорд Уайлдууд, пътуването по море никога не ми е понасяло, затова не мисля, че ще се виждаме често по време на пътуването, поне за известно време.

— О? — Графът вдигна вежди. — Това ме изненадва. От начина, по който се качихте на борда, имах смътното впечатление, че на кораб се чувствате като у дома си.

Тя се разсмя весело.

— Е, милорд, впечатленията могат да се окажат погрешни. Не трябва да им вярвате твърде много. — Тя се обърна, хвана Саймън под ръка и двамата тръгнаха бързо по палубата.

— Може би сте права — каза графът на себе си. — Впечатленията наистина могат да се окажат погрешни. Но бъдете сигурна, красива госпожо, че ще открия какво сте намислили. — Той се загледа замислено след нея. — И... какво криете.

ГЛАВА ПЕТА

— Египет! — удиви се Белинда. — Но там има само пирамиди и пясък! Защо ѝ трябва да ходи в Египет?

Тя се втренчи в Ерик, сякаш той беше виновен за това. Той се беше отпуснал на дивана в приемната и сви безгрижно рамене.

— Нямам представа, а очевидно и татко не знае. В съобщението, което получих от него, се казва само, че тя се е качила на кораб, който ще пътува за Александрия, и той я придружава.

— Какво! Той ще пътува с нея! — Очите ѝ се разшириха от удивление. — Без прислужница? Това е скандално! Направо ще провали репутацията ѝ! Цялото висше общество ще започне да я обсъжда!

Белинда беше повишила глас и Ерик я огледа внимателно.

— Скъпа, мисля, че страховете ти в това отношение са неоснователни. Баща ми е почтен човек и е тръгнал с нея само за да я защитава.

— Ха! — Тя го изгледа със смразяващ поглед. — Чувала съм какво се говори за баща ти. Той има безупречна репутация в дипломатията, но е също толкова известен и като женкар и развратник!

— Белинда! — Ерик изглеждаше шокиран. — Смей да кажа, че...

— Не смей да ми казваш какво смееш, Ерик — тросна се тя. — Знаеш също толкова добре, колкото и аз, че неговите посещения в дворовете на Европа не са били свързани само с договори и правителствени споразумения. Той се е държал така, че аз, а и всеки друг, бих казала, че е бил много дискретен. А след завръщането си в Англия е станал известен с многобройните си афери с различни жени.

— Достатъчно! — Ерик скочи на крака. — Няма да позволя баща ми да бъде очернян по такъв начин!

— Очернян! Едва ли истината може да бъде наречена очерняне!

Двамата се втренчиха ядосано един в друг в продължение на няколко секунди. Гняв и объркване се бореха за надмощие у Ерик. Той нямаше никаква представа как бяха стигнали дотук. Разбираше

тревогата на Белинда за майка ѝ, но да твърди, че баща му би се възползвал от нея, беше смешно. Годеницата му беше твърде разстроена, за да оцени логично положението. Та тя дори се беше скарала с него и сега единственото нещо, което той желаше, бе да извие красивото ѝ вратле. Той, разбира се, никога нямаше да вдигне ръка на една жена. Все пак Белинда можеше да принуди един разумен мъж да се държи неразумно.

След малко ледените искри в очите ѝ изчезнаха и изражението ѝ се промени.

— О, Ерик, толкова много съжалявам. — Тя изтича през стаята и се хвърли в прегръдките му. Стройното ѝ тяло се притисна към него и двамата седнаха на дивана. Гневът му беше изчезнал, прогонен от опияняващия ѝ аромат и топлината на тялото ѝ срещу неговото.

Той я придърпа към себе си и тя въздъхна. Допирът на гърдите ѝ до неговите накара кръвта му да закипи и той изпъшка мислено, забравил всичко за майка ѝ и баща си.

— Не исках да те обидя, наистина не исках. — Тя наклони ангелското си лице и го погледна. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи, устните ѝ — пълни и съблазнителни. — Просто се тревожа толкова много.

— Знам, скъпа. — Той си помисли, че може да я целуне веднъж, за да я успокои. Устните му докоснаха нейните и той се удиви на мекотата на устата ѝ, на начина, по който устните ѝ се отвориха леко, и той усети дъха ѝ. Белинда очевидно имаше нужда от повече успокояване, което не можеше да ѝ бъде дадено само с една целувка. Като неин годеник, негово задължение — не, негов дълг — беше да направи всичко по силите си. Дълг, за който той с желание би се жертвал.

Той започна да целува брадичката ѝ, докато тя не изстена тихо. Белинда отметна глава назад и той доволно забеляза замечтания ѝ поглед.

Белинда си мислеше колко трудно ѝ беше да се концентрира, когато Ерик я целуваше, но и колко ѝ беше хубаво от това. Много, много хубаво. Той откри чувствително място точно под ухото ѝ и тя подскочи. Нямаше представа, че нещо можеше да бъде толкова приятно. Ерик прокара нежно устни надолу по врата ѝ и мускулите ѝ

се разтопиха от възбуда. Тя се притисна плътно към него и изпита странен непознат копнеж.

— В крайна сметка — измърмори той между целувките, — ние вече не можем да направим нищо. — Той отмести сръчно ръкава ѝ и откри едно красиво рамо. Ерик погали копринената кожа с език и зъби, след което устните му се плъзнаха надолу към гърдите на годеницата му, които се надигаха от възбуда. Езикът му очерта ръба на деколтето ѝ и тя потръпна под допира му. Думите му бяха прошепнати срещу кожата ѝ. — Не можем да тръгнем след тях.

Изкушението на долината между гърдите ѝ беше непреодолимо. Езикът му облиза горещата ѝ плът и тя потръпна. Решителността му да не позволява на страстта им да вземе връх започна да се изпарява. Той почувства болезнена нужда във вените си. Те трябваше да се оженят, на всяка цена. Какво щяха да навредят няколко страстни целувки, няколко интимни милувки, един миг на споделена възбуда?

— Ерик — каза тихо Белинда. Той смътно усети, че дишането ѝ отново беше станало нормално. Вдигна неохотно глава и я погледна в очите. Челото ѝ беше леко набръчкано и тя го гледаше замислено. Ерик се втренчи в нея, сякаш не вярваше на очите си. Желанието му се изпари, сякаш го бяха полели с леденостудена вода. Тъкмо бе стигнал до средата на едно доста успешно прелъстяване, а проклетото момиче дори не му обръщаше внимание!

— Защо да не можем?

— Защо да не можем какво? — Тя беше угасила страстта му, но все пак му бяха необходими няколко секунди да спре да мисли за изкушенията, които едва не му беше предложила и които той с желание би приел.

— Да отидем в Египет, разбира се. — Тя стана от дивана и започна да крачи из стаята. В гласа ѝ се долавяше вълнение. — Това е идеалното разрешение, Ерик. Ако ние сме с тях, баща ти няма да може да се възползва от майка ми.

Ерик поклати глава, като все още се чудеше как беше възможно Белинда да премине от страст към проява на ентусиазъм за нещо съвсем друго с такава лекота и бързина. Той не беше способен да направи това. Ерик въздъхна от раздразнение.

— Мисля, че забравяш доста неща. — Той се изправи и започна да изброява, като свиваше пръсти. — Първо, тя не е тръгнала с баща

ми; той я придружава, за да я защитава. Ако мога да добавя — защото аз го помолих. Второ, майка ти има някаква загадъчна работа в Египет и от това, което е казала на баща ми, ми се струва, че няма да се зарадва, ако ние тръгнем с нея. Трето, те вече отпътувах. Няма гаранция, че ще успеем да ги настигнем. И последно... — Той извади най-големия си коз. — Ние имаме същия проблем, който имат и родителите ни — нямаме прислужница за теб. Цялата ти идея е абсурдна.

— Глупости.

— Глупости?

— Глупости. — Тя кимна твърдо. — Нито едно от твоите възражения не е достатъчно убедително. — Тя го изгледа с победоносна усмивка, след което също започна да изброява. — Леля ти Уин може да ни придружи. Смя да кажа, че на нея ще ѝ бъде приятно да тръгне на едно такова пътешествие. Тя не излиза често. А ако отидеш на пристанището още днес, вероятно ще разбереш по какъв маршрут е тръгнал техният кораб. С малко късмет ще успеем да намерим кораб, който ще отплава по по-пряк маршрут. И най-накрая, независимо какво иска или не иска майка ми, тя се държи толкова странно, че според мен ще бъде най-добре за нея да действаме.

— Искаш да кажеш да се намесим — поправи я той.

— Може би. — Белинда сви рамене. — Знам само, че майка ми обикновено е резервирана, разумна жена, която никога не върши нищо, което може да се нарече импулсивно или неразумно.

Ерик сви замислено вежди.

— Чудех се за всичко това. Спомняш ли си тя някога да се е държала така?

— Никога. — Белинда поклати глава. — Въпреки че...

— Да?

Тя се поколеба, опитвайки се да събере отдавна забравени спомени.

— Бях на пет години, когато почина баща ми, и ние отидохме да живеем при една пралеля на мама. Някъде на север, ако не се лъжа, близо до морето. Останахме там три години. Майка ми изчезваше и не се връщаше в продължение на дни. Като си мисля за това, предполагам, че тя просто се е опитвала да се справи с положението след смъртта на баща ми по свой начин. — Тя присви замислено очи.

— Бях твърде малка, за да обърна някакво внимание тогава, и не съм мислила за това досега. А и тя не се е държала необичайно, откакто се върнахме в Лондон.

— Е, в такъв случай вероятно няма за какво да се притесняваш.

— Вероятно — повтори тя. — Е...

— Е? — Той повдигна вежди.

— Е, ти ще убедиш леля си и ще отидеш да ни намериш кораб.

— Тя го хвана за ръката и го повлече към вратата. — Аз започвам да си събирам багажа.

Той изпъшка.

— Белинда...

Очите ѝ заблестяха от вълнение и тя се разсмя.

— Нямаме много време, така че побързай. — Тя се надигна на пръсти и докосна устните му със своите.

Белинда буквално го изблъска през вратата и той спря да си поеме дъх на стълбите. Ерик не харесваше идеята да предприемат пътуване с кораб, което вероятно щеше да продължи месеци. Той тръгна към каретата си, като се питаше как бе успял да се забърка в това и — което беше по-важно — как щеше да се измъкне. Той предпочиташе да си остане в Лондон, особено след като майката на Белинда отсъстваше. Въпреки че... Внезапно той се сети за нещо и застина на мястото си.

Това пътуване щеше да му позволи да прекара значително време с Белинда. С лелята или без нея, те вероятно щяха да остават насаме. Насаме, на леко поклащания се кораб, под топлия морски вятър и великолепната луна на Средиземно море. Когато си представяше Белинда на този фон, картината беше доста обещаваща. И дори ако се проваляха, дори ако не успееш да настигнат родителите си, колко ужасно щеше да бъде това? Ерик се ухили и тръгна към каретата си изпълнен с желание да задейства плана на годеницата си.

Абсурдно или не, предложението ѝ съдържаше доста интересни възможности.

Уинфрид Харингтън се спря пред голямото огледало във фойайето и нетърпеливо върна една заблудена къдрица кестенява коса на мястото ѝ. Косата ѝ постоянно се мъчеше да се измъкне от плена на

прическата ѝ. От огледалото я погледнаха две големи, черни очи, които я огледаха критично иззад очилата с позлатени рамки. Лицето ѝ беше доста привлекателно, дори красиво. Тя си помисли, че от това нямаше голяма полза. Уин сви рамене и се отдръпна от огледалото. Днес имаше да върши твърде много неща, за да си губи времето, като се чуди какво би могло да бъде.

Въпреки това — тя се облегна на сандъка под огледалото — тази мисъл се въртеше в главата ѝ все по-често напоследък. На тридесет и две години, тя вече не можеше да се надява да си намери съпруг. Не че никога не бе имала възможност да се омъжи; напротив, бе получила повече от достатъчно предложения през годините. През първите ѝ няколко сезона в обществото множество младежи се бяха опитвали да спечелят благоразположението ѝ, а по-късно мнозина бяха проявявали по-голям интерес към богатството ѝ, отколкото към самата нея. Но нито един от тях не бе отговарял на изискванията на баща ѝ, нито пък на нейните.

Тя никога не бе срещала мъж, който да се доближава до митическите герои, легендарни водачи и рицари в блестяща броня, за които четеше в книгите, които държеше постоянно близо до себе си. Уин беше истинска интелектуалка и дори намираше известна доза удовлетворение в този унизителен епитет. Тя живееше пълноценен и щастлив живот в разказите и приказките, които запълваха свободното ѝ време, опознаваше света с приключения, пътешествия и последните чудеса на науката.

Дори без собствен дом и семейство животът ѝ беше достатъчно пълноценен. Освен че четеше много книги, тя придружаваше баща си, управляваше с твърда ръка домакинството, играеше ролята на домакиня и освен това помагаше за отглеждането на племенника си. И ако междувременно годините бяха отлетели неусетно, то тя нямаше нищо против.

Сега обаче Уин си мислеше за онова, което смяташе, че беше историята на нейния живот. История, която все още ѝ предстоеше да напише. История, която все още ѝ предстоеше да изживее. Баща ѝ беше починал преди две години, на Ерик му предстоеше да се ожени и Уин не виждаше защо вече да не може да прави каквото си иска със своя живот. Ако Никълъс имаше нужда от жена, която да управлява домакинството му, можеше да се ожени повторно. Уин никога не се бе

оплаквала от това, че винаги се беше налагало да поставя на първо място нуждите на баща си и племенника си, но сега беше неин ред. Веднага щом Ерик се оженеше, тя щеше да си събере багажа и да тръгне да обикаля света. Щеше сама да види всички онези места, за които бе чела. Може би щеше да отиде в Италия и Гърция първата година, а в Китай — втората. Може би дори щеше да посети Америка. На устните ѝ се разля замечтана усмивка и съзнанието ѝ беше изпълнено с картини на екзотични места и непознати страни.

Трясъкът от затварянето на входната врата и гласът на племенника ѝ я извадиха от размисъла ѝ.

— Лельо Уин... — Ерик дотича до нея, хвана ръката ѝ и я повдигна към устните си.

Уин въздъхна на себе си. Като дете той ѝ беше предлагал да ѝ даде част от тайния си запас от сладкиши, за да я накара да направи каквото искаше от нея. С възрастта той беше усъвършенствал техниките си, но Уин все още беше способна да разчита намеренията на племенника си също толкова добре, колкото четеше книгите си.

Тя издърпа ръката си и се вгледа внимателно в него.

— Не ме баламосвай, Ерик. Какво искаш?

— Какво? Ама, лельо Уин... — Ерик разтвори широко очи в престолено невинно изражение. — Ти ме нараняваш до дъното на душата ми.

— Глупости. Била съм до теб през целия ти живот и знам кога се опитваш да измъкнеш нещо от мен. Казвай какво искаш.

Ерик си пое дълбоко дъх.

— Става въпрос за сватбата. Страхувам се, че може да се наложи да я отложим за известно време. — Уин затаи дъх. Свободата, която желаше толкова силно, започваше да ѝ се изплъзва. — Майката на Белинда е тръгнала на някакво загадъчно и неразумно пътешествие до Египет, а татко я последвал. — Той млъкна, сякаш искаше да види как ще реагира тя.

Уин само повдигна вежди, но спокойното ѝ изражение прикриваше многото въпроси, които ѝ се искаше да зададе. Никълъс беше тръгнал след някаква жена? Беше се забъркал в неприятности заради жена? От опит Уин знаеше, че брат ѝ смяташе, че жените стават само да управляват домакинствата или да служат за играчки, след

което да бъдат захвърляни. Нарушаването на толкова подредения му живот беше нещо нечувано.

По време на дългите години, които брат ѝ бе прекарал в служба на короната, за Никълъс бе било нещо съвсем обичайно да отпътува внезапно за някъде. Тогава той бе участвал в дипломатически мисии, бе гонил контрабандисти и — както Уин подозираше отдавна — се бе занимавал дори с шпионаж. Но това, което беше направил сега, беше съвсем различно. Този път не ставаше дума за служба на краля и родината му. Този път ставаше дума за някаква жена.

— Продължавай. — Тя кимна на Ерик.

— Ами... — Той се поколеба и на лицето му се появи онова неуверено изражение, което придобиваше, когато се опитваше да събере кураж. След това той заговори бързо. — Белинда иска да тръгне след тях. Но не можем да тръгнем без придружителка за нея. Затова ще ни помогнеш много, ако се съгласиш да дойдеш с нас — той се загледа в нея с надежда.

Египет? Загадъчната, древна страна на фараоните? По тялото ѝ премина тръпка на възбуждане. Това беше нейната възможност! Първата ѝ стъпка към нов начин на живот. И кой знае? Може би никога нямаше да се върне отново в Англия. В ролята си на придружителка можеше да се увери, че Ерик ще се ожени за Белинда, след което нямаше да има никакви задължения към семейството си.

Гласът не издаде възбуждането ѝ.

— Казваш, че това е идея на Белинда, така ли?

Ерик направи гримаса.

— Тя, изглежда, не вярва, че майка ѝ е в безопасност в близост до баща ми.

— Умно момиче — каза тихо Уин. — Е, ако ще предприемаме такова пътешествие, нямаме време за губене. Има няколко дужини неща, които трябва да бъдат направени, преди да тръгнем.

— Ще дойдеш ли? — Изненадата му беше очевидна.

— Разбира се. — Уин кимна. Удивеното му изражение я накара да се усмихне вътрешно. Без съмнение момчето беше шокирано, че неговата всезнаеща, надеждна леля Уин се бе съгласила да направи нещо, което не беше в неин стил, и да тръгне към другия край на света. Горкото дете си нямаше никаква представа за копнежите и желанията

на Уинфрид Харингтън — копнежи и желания, които започваха да се осъществяват.

Лорд Бенджамин Мелвил хвърли нетърпеливо палтото си на слугата и огледа клуба за приятелите си. Той ги забеляза на обичайната им маса до камината и тръгна към тях, като се спря само колкото да поръча на келнера едно питие. Гореше от нетърпение да сподели с тях последната новина, която беше научил, но сега, когато вече беше при тях, все пак успя да се въздържи. Мелвил седна в един стол и се отдаде на насладата от очакването, преди да сподели информацията, за която знаеше само той.

Сър Реджиналд Чатсуърт и лорд Патрик Норкрос едва показаха, че са забелязали пристигането му, след което подновиха безинтересния се дебат за относителните качества на конете, които в момента се намираха в Татерсъл, и дали липсата на качества беше обратнопропорционална на невероятно високите цени, които бяха обявени за тях.

Мелвил огледа внимателно приятелите си и се запита — за кой ли път — как така хора с толкова различни характери можеха да се разбират толкова добре. И тримата бяха на една и съща възраст и имаха еднакъв произход и образование. Според Мелвил те бяха блестящ пример за най-доброто в английската младеж. Чатсуърт беше словоохотлив, приятен мъж, докато Норкрос имаше неприятната склонност да изпада в мрачни настроения и често се отдаваше на меланхолия. Себе си Мелвил смяташе за най-добрия от тримата — привлекателен, остроумен и като цяло човек, който не се поддаваше на прекомерни вълнения. Освен когато случаят го налагаше, както беше в този момент.

Тримата споделяха още нещо, което ги свързваше и което през годините беше предизвиквало съперничество, възмущение, а най-накрая и съчувствие помежду им. Това нещо често ставаше предмет на разговорите им и ги изпълваше със спекулации, надежда и дълги дискусии. Всички те бяха обичали и загубили очарователната лейди Сабрина Уинфийлд.

— Знаете ли, нея я няма — изтърси Мелвил и тайната му излезе на свобода като притиснат в ъгъла заек, който отчаяно се опитва да се

скрие в жив плет.

Норкрос и Чатсуърт се обърнаха към него и той изпита задоволство, че беше успял да привлече ако не вниманието им, то поне слабия им интерес.

Норкрос повдигна тъмните си вежди по начин, който Мелвил смяташе за дразнещ израз на превъзходство.

— Коя тя? — попита спокойно той, сякаш изобщо не се интересуваше от отговора и единствената цел на въпроса му беше да задоволи очевидното външение на Мелвил.

— Лейди Станфорд... Сабрина. — Мелвил се облегна назад в стола си и се усмихна самодоволно, когато видя любопитството, което се бе изписало на лицата на двамата му приятели. — Тя е напуснала Лондон и... — Той млъкна и отпи от отлежалото ирландско уиски, като се наслади на вкуса на алкохола и на израженията на приятелите си. — ... не е сама.

— Мелвил, какви ги дрънкаш, за бога? — тросна се Чатсуърт. — Какво искаш да кажеш? — Той изимитира думите на приятеля си. — „Тя е напуснала Лондон и не е сама.“ Обясни.

Дори язвителните думи на Чатсуърт не можеха да намалят удоволствието, което Мелвил щеше да изпита, докато разказваше историята си. Той обмисли колко дълго щеше да може да се бави, преди да ядоса истински другарите си.

— Хайде, човече, започвай — подкани го нетърпеливо Норкрос.

— Добре. — Мелвил огледа първо единия, а след това и другия. — Сабрина е напуснала Лондон и е тръгнала за Египет. Изглежда, че никой не знае каква е причината за това внезапно пътуване. Очевидно в последната минута към нея се е присъединил... — Той се поколеба, за да даде възможност следващите му думи да имат желания ефект — лорд Уайлдууд.

— Уайлдууд! — възкликна удивено Норкрос.

— Господи! — изстена Чатсуърт. — Не и Уайлдууд. Защо трябваше да е точно той? Не мога да повярвам, че е предпочела него пред някой от нас.

— Той е привлекателен мъж — измърмори Норкрос, — а е и богат като Крез.

— И ние сме богати! — възрази Чатсуърт.

— Изглежда, че тя най-накрая е направила своя избор — заяви мрачно Мелвил. Във вълнението си да сподели новината с приятелите си той беше забравил, че това само щеше да разбие мечтата му някой ден тя да бъде негова.

Тримата мълкнаха, като всеки от тях мислеше върху онова, което беше загубил, проклинаше съдбата и поставяше под въпрос — за кой ли път — непредсказуемия и нерационален начин на мислене на жените.

Норкрос разклати кехлибарената течност в чашата си и се загледа замислено в нея.

— Защо каза, че Уайлдууд се е присъединил към нея в последния момент?

Мелвил сви рамене.

— Научих това от прислужника си, който го е чул от слугите на Уайлдууд или на Сабрина. Нали разбирате. — Останалите кимнаха, че го разбират, тъй като отлично познаваха голямата мрежа от слуги на членовете на висшето общество, които често разпространяваха новини — верни и неверни — със скорост, по-голяма от тази на най-добрия състезателен кон. — Сабрина е имала багаж за пътуването, а Уайлдууд е нямал. Чух, че прислужникът му едва успял да му нахвърли нещата в някакъв куфар и да му ги занесе, преди корабът да отплава. В последния момент адвокатът му е бил уведомен да му осигури акредитиви. Той очевидно не е планирал да пътува с нея. — Мелвил въздъхна драматично. — Изглежда, че двамата са били обладани от романтична страст и са отпътували заедно за екзотичните чужди страни.

Норкрос се беше втренчил в нищото с удивено изражение на лицето.

— Не мога да повярвам, че си способен да изречеш нещо толкова идиотско. — Той поклати укорително глава към Мелвил. — Не се опитвай да го отричаш. Откакто те познавам, ти винаги си вадил прибързани и съвсем неточни заключения. Аз изобщо не споделям мнението ти за тази ситуация. — Той се наведе към тях и те направиха същото. — Убеден съм, че Сабрина не е имала избор. Ако са планирали да отпътуват заедно, защо багажът му не е бил приготвен? Защо е било нужно да бързат толкова в последния момент? И защо е цялата тази тайнственост? И двамата са възрастни. Никой, освен нас,

не би им обърнал внимание. Въпреки че... — добави той неохотно — мнозина биха поставили под въпрос вкуса ѝ и решението ѝ да се замеси с един толкова известен развратник.

— Искаш да кажеш, че според теб Сабрина не е искала Уайлдууд да пътува с нея? Че те са заедно не по нейно желание? — попита Чатсуърт. Норкрос кимна твърдо. Чатсуърт обмисли внимателно думите му. — Това поставя цялата случка в съвсем друга светлина.

— Смяташ ли, че тя има нужда от помощ? — В тона на Мелвил се долавяше надежда. — Може би има нужда да бъде спасена?

— Може би.

Странно беше да мислят, че Сабрина може да има нужда от помощ. И тримата, по едно или друго време, бяха получили възможност да хвърлят по един поглед на огъня, който се криеше под повърхността на почтеното изражение на тази жена. Но само един поглед, съвсем лек намек, и сега всеки от тях искаше да види повече. Те обичаха да обсъждат продължително тази тема и това беше причината всеки от тях да продължава да упорства въпреки любезния ѝ, но твърд отказ.

— Ако тя не е с Уайлдууд по своя воля — каза бавно Чатсуърт, — тогава предлагам да я последваме. В крайна сметка, независимо че ме е отхвърлила — както и вас — в миналото, ние все още имаме високо мнение за нея. И затова би било непростимо да я оставим в ръцете на някой като Уайлдууд.

Норкрос зяпна от изненада.

— Да я последваме в Египет? Това е лудост!

— Защо? — попита Мелвил. — Според мен идеята е много добра. Може би точно това е необходимо, за да ѝ бъдат отворени очите. Да бъде накарана да разбере, че аз... — той погледна извинително другарите си — че един от нас е подходящият мъж за нея. Ние ще тръгнем след нея и ще я спасим!

— Като някакви проклети рицари в ръждясала броня — измърмори саркастично Норкрос.

— Не, като смели герои — възрази Чатсуърт и вдигна чашата си за на здравица.

Останалите се присъединиха към него.

— За героите.

Всеки от тях се отдаде на мислите си — за жената, за пътешествието, за победата. Всички, с изключение на един. Той се бе втренчил в приятелите си над ръба на чашата. Глупаци. Те очевидно виждаха това само като някакво романтично пътешествие в търсене на жената на своите сънища. Той лично предпочиташе да последва Сабрина сам, но всеки негов опит да се опита да ги откаже щеше да събуди съмнение. Тяхното присъствие щеше да затрудни плановете му, но нямаше да ги осуети.

Единствено той подозираше каква беше истинската причина за внезапното отпътуване на Сабрина за Египет. Единствено той знаеше за какъв висок залог ставаше дума. Усмихна се на себе си. Щеше да се върне в Лондон като победител в една игра, която нямаше нищо общо със сърдечните дела.

И щеше да се завърне... сам.

ГЛАВА ШЕСТА

— Заради него се чувствам като плъх в клетка! — беснееше Сабрина, докато крачеше из голямата капитанска каюта със скръстени пред гърдите си ръце. Тя се обърна и погледна ядосано Саймън. — Всеки път, когато се опитам да изляза на палубата, той е там, не мога да го пренебрегна, невъзможно е да го избегна. Но ако прекарам само още една секунда в тази каюта, направо ще се побъркам!

— Струва ми се, че не той те държи затворена тук, момиче — отбеляза спокойно морякът. — Струва ми се, че ти стоиш тук по собствено желание.

— По собствено желание ли? Едва ли. Аз не съм го молила да идва с мен. Не го искам тук. Той ще провали всичко.

Саймън се облегна назад в стола си и се загледа в нея с присвити очи.

— Все още не разбирам защо не искаш да си край него. Трудно ми е да повярвам, че жената, която някога познавах, може да се страхува от нещо или от някого. — Очите му заблестяха весело. — Особено пък от един мъж.

— Разбира се, че се страхувам. И много добре знаеш, че си имам основания за това. — Тя отиде до масата, взе една чаша и протегна ръка към него. Той ѝ наля голяма доза от личния запас бренди на капитана. Сабрина отпи голяма глътка и алкохолът изгори гърлото ѝ. Тя тръсна чашата обратно на масата.

— Прекарах последните десет години от живота си, опитвайки се да опровергая репутацията, която имахме с Джак, докато той беше жив. Репутация, която, смея да кажа, беше съвсем заслужена. С него живеехме доста разгулен живот. О, не скандален, съвсем не — ние все пак се съобразявахме с някои норми — но почти скандален. Доста се трудих да изтрия спомена за нашето поведение. И се справих отлично. — В гласа ѝ се долавяше нотка на задоволство. — Живях спокоен живот, съвсем в границите на благоприличието, въпреки че от време на време достигах до границата на суката, за да се уверя, че репутацията

ми няма да попречи на бъдещето на дъщеря ми. За да гарантирам, че тя ще заеме своето място в обществото. Няма да позволя всичко това да бъде разрушено точно сега. Най-малкото пък от Уайлдууд.

Саймън поклати глава и в погледа му се забеляза весело пламъче.

— И ти се страхуваш, че графът ще успее да проникне под маската на благоприличието на лейди Станфорд.

— Адски си прав. — Сабрина въздъхна и се отпусна в един стол. — Той не е глупав. Стига само да разбере, че сама съм управлявала финансовите си дела — нещо, което никоя почтена жена не би направила — и че съм пенсионирана контрабандистка, и всичко ще свърши. — Тя вдигна чашата си и отпи голяма глътка. — Той няма да даде разрешение на сина си да се ожени за Белинда. Цялата история ще се разчуе. Дъщеря ми ще бъде опропаствена. Не мога да позволя това.

— Мисля, че ти може би не си преценила добре този човек.

Едно изразяващо недоверие изсумтяване — нетипично за една дама — беше единственият ѝ отговор на тази забележка.

— Докато ти се криеше тук през последните няколко седмици — каза той, без да обръща внимание на хладния ѝ поглед, — аз го поопознах малко. Не е чак толкова лош, като се има предвид, че е високомерен английски лорд.

— Ти мразиш англичаните — каза тихо тя, докато отпиваше от чашата си. Саймън се ухили.

— Ти си англичанка.

— Това е различно — каза самодоволно тя.

— Знам само, че този човек се отказа от красивите си дрехи и сега се облича като един от нас. И когато има нужда, сам предлага помощта си. — Саймън сви рамене. — Според мен, ако му дадеш възможност, може би ще успеете да преодолеете различията си. По дяволите, може дори да го харесаш.

— Кого, него ли? Ха! По-скоро бих го хвърлила на акулите.

Саймън повдигна вежди.

— Мисля, че когато между един мъж и една жена има толкова искри, колкото има между него и теб, да нахраниш рибите би било последното нещо, което би пожелала да направиш с него.

Сабрина се втренчи в чашата си, защото не искаше да погледне моряка в очите. Той се усмихна. Въпреки думите ѝ, тя не се беше

променила. Дори след всичките тези години той все още успяваше лесно да прочете мислите ѝ. Саймън бе подозирал, че в отказа ѝ да се намира в близост до графа има нещо повече, отколкото тя му казваше. Беше заподозрял това още от първия миг, в който ги беше видял заедно. Подозрението му се беше превърнало в увереност, когато тя бе започнала да избягва Уайлдууд сякаш беше чумав и да се държи гневно с всеки, който споменеше името му пред нея. Бяха необходими няколко седмици на самота и голямата доза бренди, която тя бе изпила тази вечер, за да се реши Сабрина да признае, дори само пред себе си, че единственият проблем, за който не бе споменавала, можеше да се окаже и най-големият.

— Още дълго време ще бъдеш с него на този кораб, момиче — каза нежно той. — Трябва да решиш какво наистина искаш. — Саймън се изправи и тръгна към вратата. — И как смяташ да го постигнеш.

Морякът затвори тихо вратата след себе си. Той се усмихна и се зачуди какво ли щеше да каже капитанът му за всичко това. Изгаряше от нетърпение да го качи на борда. Тогава щяха да хвърчат искри и животът на кораба щеше да бъде всякакъв, но не и скучен. Саймън се ухили при мисълта за това.

Сабрина едва забеляза, че той си беше тръгнал. Тя дори не свали погледа си от чашата. Какво искаше наистина?

Искаше златото. Искаше да осигури бъдещето на дъщеря си. Искаше да излезе от тази проклета каюта.

И някъде дълбоко в себе си искаше... Уайлдууд.

Не! Тя смаза безмилостно издайническата мисъл. Проклетото привличане, което изпитваше към графа, не беше нищо повече от временно неудобство, малък проблем.

Сабрина стана с чашата си в ръка и започна да обикаля каютата. Не беше излизала навън — откога? Седмици? Месеци? Цяла вечност? Времето беше загубило значението си. Тя бе имала достатъчно време да разучи и запамети писмото и картите, които Уилс предвидливо беше сложил в багажа ѝ. Повече от достатъчно време да прочете всички книги в капитанската каюта. И повече от достатъчно време да остави мислите си да се отклоняват все повече и повече към Уайлдууд.

Споменът за танца им се появяваше в най-неудобните моменти. Точно когато монотонността на ежедневието ѝ заплашваше да

превърне презрението ѝ в нещо като чиста омраза, тя си спомняше силата на тялото му срещу своето, изгарящата топлина на ръката му и бездънните му черни очи, които съдържаха неизречени обещания и неразкрита страст.

Сабрина се замисли над силата на привличането си към графа. Тя се чувстваше, сякаш двамата с него се познаваха отдавна, сякаш се бяха срещали на някакво друго място, по някое друго време. Сякаш съдбата се беше намесила в живота ѝ. Тя никога досега не беше изпитвала толкова силно привличане към някой мъж. Дори и с Джак бе било толкова различно. Той я беше завладял със силна вълна от забавления и веселие; опитният Джак беше способен да накара всяко току-що завършило училище момиче да се влюби сляпо в него. Но колкото и силни да бяха някога чувствата ѝ към него, те не можеха да се сравняват с незабавното желание, което я беше изпълнило още когато за пръв път беше погледнала графа в очите.

Сабрина се питаше какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако се беше омъжила за някой като Уайлдууд. Ако го беше срещнала, преди да срещне Джак. Никога нямаше да ѝ се налага да се тревожи за пари, за разобличаване или за създаване на нова репутация. Мисълта за това беше твърде интересна. Колко различно щеше да бъде всичко, ако се беше омъжила за някой като Уайлдууд.

Сабрина разклати брентито в чашата си и остана да гледа как кехлибарената течност блести на светлината на фенера. Тя въздъхна дълбоко и прие истината — влюбването на едно момиче нямаше нищо общо с желанията на една жена. Все по-трудно щеше да ѝ бъде да стои близо до Уайлдууд, без да разкрие много повече от себе си, отколкото ѝ се искаше.

И това беше най-странното от всичко. Откакто беше открила писмото, спокойната, резервирана личност, под чиято маска тя се беше крила цяло десетилетие, беше започнала да изчезва. Бавно... неизбежно. Тази роля някак си вече не ѝ се струваше подходяща. Сякаш времето се беше върнало назад. Онази смела жена от миналото ѝ все повече и повече навлизаше в сънищата, мислите, душата ѝ. Тя копнееше да може да казва какво точно иска, без да обръща внимание на последствията. Сабрина се възмущаваше от себе си, че не можеше да допусне това. Възмущаваше се от Уайлдууд. Само неговото присъствие ѝ пречеше да се държи нормално.

Е, не повече. Придобила решителност от алкохола и раздражението си, тя се обърна и тръшна чашата си на масата. Стига толкова. Не той, а тя си беше у дома на този кораб. И щеше да бъде проклета, ако се остави той да я държи неволна затворничка дори още една минута повече. Сабрина си пое дълбоко дъх, решена да задържи самообладанието си независимо какво щеше да се случи, след което тръгна към палубата.

Тя почти се разочарова, когато не видя графа. Постепенно мускулите ѝ, които се бяха напрегнали в очакване на сблъсък с него, се отпуснаха и тя се облегна на перилата на борда. Нощем морето беше особено загадъчно. Лунната светлина хвърляше отблясъци върху вълните, а небето беше осеяно с безброй ярки звезди. Лекият ветрец развяваше косата ѝ и около лицето ѝ танцуваха къдрици. Раздражението ѝ се изпари. Толкова отдавна не бе стояла на палубата на кораб. Толкова отдавна не беше вдишвала морския въздух. Не обичаше нищо друго повече от морето.

Като дете Сабрина бе прекарвала всяко лято в едно тихо крайбрежно село, където пралеля ѝ се оттегляше през тези месеци. Беше израснала, играейки си с децата на рибари и собственици на магазини, в страни от ограниченията, които биваха налагани на децата на повечето благороднически семейства. Понякога се чудеше дали пралеля ѝ не ѝ беше позволявала нарочно да се среща с децата на хората, които стояха извън нейния свят на привилегировани личности, или старата дама просто не се беше интересувала какво правеше Сабрина през свободното си време. Независимо от причината, тя беше благодарна за тези безгрижни, независими години, защото я бяха научили на уроци, които в крайна сметка се бяха оказали изключително полезни.

Корабът се поклащаше леко под краката ѝ и Сабрина отметна глава назад и едва не се разсмя на радостта от чувството за свобода, което винаги ѝ бе давало морето. Тук беше нейното място. Тя не се чувстваше жива, когато не се намираше близо до морето.

— Виждам, че сте преодолели неудобството от пътуването с кораб — чу тя зад гърба си весел и много познат глас.

— Беше само за малко, милорд. — Тя сви безгрижно рамене. Сабрина беше изтърсила тази глупост за проблемите си при пътуването с кораб само за да има извинение да не бъде близо до него.

Но в мига, когато бе изрекла думите, бе осъзнала, че той разбрал, че това е една лъжа. Невероятна, огромна лъжа.

Сега, когато най-сетне се намираще в негово присъствие, тя беше донякъде изненадана, че остатъците от самообладанието ѝ не я бяха напуснали. Дали това се дължеше на натрупания през годините опит, или на брендито? Сабрина остана загледана в точката, в която небето и морето се сливаха в безкрайна тъмнина, изпълнена от задоволство, че все още беше идеалната лейди Станфорд.

— Никълъс — измърмори той.

— За мен би било нахално да се обръщам към вас на малко име.

— Нали ще бъдем едно семейство. — Тя долови намек за веселост в думите му. Сабрина усети присъствието му някъде зад себе си, толкова близо, че можеше да го докосне. Усети силата му. Въпреки това не се обърна. Много по-лесно ѝ беше да играе тази игра, без да го гледа в очите, които бяха тъмни като нощта и много по-опасни. Тази игра на котка и мишка с думи. Тя я беше играла и друг път с други мъже и беше доста добра. Той не беше по-различен от останалите мъже. Увереността ѝ нарастваше с всяка изречена дума.

— Много добре. — Тя въздъхна, сякаш се съгласяваше с неохота. — Въпреки че това едва ли е прилично.

— Прилично? — Смехът му отекна в ушите ѝ и тя потръпна. — Смяя да твърдя, че сега е твърде късно да се тревожим за това. Та нали ние напуснахме Лондон, за да се отправим Бог знае накъде. Без придружители, дори без слуги. Страхувам се, че отдавна мина времето, когато трябваше да мислим за приличието, особено що се отнася до нещо толкова незначително като това как да се обръщаме един към друг.

Колкото и да се опитваше, Сабрина не успя да потисне усмивката си.

— Туше. — Тя се обърна и се облегна на перилата. — В такъв случай ще бъде Никълъс и Сабрина.

Бледата светлина на луната и няколкото фенера на палубата хвърляха слаба светлина, но тя успя да забележи лицето му, което се извисяваше над нея. Застанала до него, тя забеляза, че той беше по-висок, отколкото си го спомняше.

— И все пак — каза тя леко предизвикателно, — струва ми се, че един мъж като теб би трябвало да мисли доста за приличието.

Той повдигна въпросително вежди.

— Мъж като мен ли?

— Мъж, който познава добре дипломацията. Лорд. Човек, който, ако информацията ми не е погрешна, е решил да се занимава с политика. Мисля, че ти най-много от всички би трябвало да се интересуваш какво биха казали хората за теб.

Той се ухили.

— Предполагам, че си права. Поне за пред обществото.

— А неофициално?

— Неофициално ли?

— Ти си също толкова известен и с личните си... нека да ги наречем афери, колкото и с обществената си дейност. Заслужена ли е репутацията ти на покорител на жените?

Някъде в дъното на съзнанието ѝ се чу предупредителен глас; тя беше навлязла в опасни води. Но Сабрина не можеше да устои на привличането от словесния двубой.

— Дали е заслужена? — Той се разсмя отново. — Интересен въпрос. Предполагам, повечето мъже биха предпочели да вярват, че репутацията им в сърдечните дела е заслужена. Но ти, разбира се, знаеш колко лесно се градят и сричат репутации във висшето общество.

— И защо мислиш така?

— Ами — той млъкна, сякаш преценяваше ефекта от думите си, — вие със Станфорд сте имали доста лоша репутация.

— Не е съвсем същото... Никълъс. Вярно е, че нашите действия невинаги следваха правилата на обществото, но дребните ни приключения не включваха любовни афери. — Тя му се усмихна лукаво. — Както казах, това съвсем не е същото. А и беше толкова отдавна.

— Така е. — Той се вгледа за кратко в нея. — Наистина ли си се променила толкова много?

— Повече отколкото мога да кажа — отвърна тихо тя. Думите ѝ бяха отнесени от вятъра, след което настъпи тишина. Сабрина осъзна колко близо стоеше графът до нея. Твърде близо. Дали само ѝ се струваше, че усещаше как съблазнителната топлина на тялото му я придърпва към него? Дали туптенето в ушите ѝ не беше звукът от биенето на сърцето му? Или на нейното?

Очите му отразяваха лунната светлина и блестяха — силни, опасни... възбуждащи. Тя забеляза смътно, че косата му беше пораснала малко по време на пътуването и сега се извиваше под ушите му. Сабрина потисна импулсивното си желание да протегне ръка и да хване един кичур между пръстите си. Погледът ѝ улови неговия и безгрижието на мига изчезна, за да бъде заменено от напрежението между тях.

— Защо си тук? — прошепна тя.

Той сви рамене, сякаш отговорът беше очевиден.

— Ерик ме помоли да говоря с теб за това пътуване. Опитът ми се оказа неуспешен. Ти ми отправи това смешно предизвикателство и... — Той поклати глава и я погледна в очите. — Защо съм тук ли? Истината е, че сам не знам. — Той се приближи още малко към нея. — Знам само, че от мига, в който се запознахме, се заинтересувах от теб. В един момент ме пленяваше, в следващия ме отрязваше направо. Повярвах, че ослепителната жена, която бях видял само за миг, бе някаква илюзия, някакъв мираж. И дамата, която беше известна в обществото със своето намерение да бъде истинска жена. Повярвах, че тази спокойна, почтена жена би била подходящата графиня.

— Графиня! — едва си пое дъх Сабрина, шокирана от думите му. — Брак? С мен?

Той сложи пръст върху устните ѝ, за да я накара да млъкне. По тялото ѝ мина сладка тръпка. Ръцете му се увиха около кръста ѝ и той я придърпа към себе си, сякаш тя беше някаква покорна кукла, задвижвана от невидим конец.

Никълъс приглади един кичур от косата ѝ и хвана нежно брадичката ѝ.

— Но когато ти ми се противопостави и направо ме предизвика да тръгна с теб, тогава започнах да се питам дали красивата лейди Станфорд наистина беше почтеният, донякъде скучен образец на добродетел, за който ме бяха подготвили моите детективи. Бих се оженил за тази дама. — Силата на погледа му не ѝ позволяваше да отвори уста. — Искане ми се да познавах тази жена.

— Мисля, че едва ли...

Устните му се впиха силно в нейните, заглушиха възражението ѝ и подчиниха волята ѝ. Желанието, което тя беше потискала от момента, в който се бяха запознали, избухна в нея. Тя се вкопчи в

графа, безпомощна да се пребори с нуждата да бъде докосвана от него. Устните ѝ се разтвориха жадно и посрещнаха езика му. Приветстващи. Подканващи. Изискващи. Той имаше вкуса на груба сила и неограничена страст. Усещания, които Сабрина беше забравила отдавна, или може би не беше познавала никога, надигнаха глава някъде вътре в нея и тя притисна тяло към неговото.

Ръцете му я хванаха през гърба и той я придърпа още по-близо до себе си. Едрите ѝ гърди се притиснаха към неговите; зърната им бяха втвърдени и възбуждащи. Дъхът ѝ с мирис на бренди се смеси с неговия и Никълъс си помисли, че алкохолът никога не му се бе струвал толкова вкусен. Той изстена и отдръпна устата си от нейната. Главата ѝ се отметна назад и той започна да целува врата ѝ.

Тя вдигна отново глава и прокара пръсти през гъстата му, мека като коприна коса. Плътна ръце до лицето му и отново насочи устните му към своите. Сабрина искаше — не, имаше нужда — да го погълне и да бъде погълната от него. Сякаш в просъница тя осъзна, че тази проява на страст на палубата скоро нямаше да бъде достатъчна.

Джак я беше научил на много неща за удоволствията, които можеха да бъдат изпитани между един мъж и една жена. Никога след смъртта му тя не бе искала да сподели такива интимни неща с който и да било мъж. Но дори и Джак не бе имал способността да я накара да реагира толкова бързо и с такова огромно желание.

Никълъс захапа рамото ѝ. Ръката му умело погали гръдта на Сабрина през плата на роклята ѝ. Тя потръпна под пръстите му и изпита желание за нещо повече. Какво ли щеше да си помисли той за своя образец на добродетел, когато я вкараше в леглото си? Този почтен, донякъде скучен образец на добродетел.

„... почтеният, донякъде скучен образец на добродетел, за който ме бяха подготвили моите детективи.“

Детективи?

Той я беше проучвал?

Страхът от разобличение се смеси във възмущение и страстта ѝ угасна като огън, залян от морска вълна. Тя прехвърли бързо разговора им в съзнанието си, като търсеше някакъв намек, някакво доказателство, че той беше разбрал за миналото ѝ. Ако беше научил нещо, сигурно щеше да се издаде по някакъв начин. Страхът ѝ изчезна и на негово място остана само растящ гняв. През всичките тези години

тя си бе имала работа с твърде много арогантни мъже, за да позволи на поредния да си мисли, че всичко му е позволено просто защото е мъж.

Никълъс продължи да изучава тялото ѝ, като се концентрира върху мястото, на което рамото се сливаше с врата ѝ — място, за което той отдавна беше научил, че е възбуждащо за много жени.

— Никълъс...

— Ммм? — Топлата плът под устните му изглеждаше малко по-хладна.

— Защо си ме проучвал?

Хладината в гласа ѝ проникна през възбудата му и той се отдръпна объркан.

— Не виждам нищо необичайно в това. Синът ми ще се жени за дъщеря ти. Естествено е да съм загрижен за момичето и семейството ѝ.

Сабрина се отдръпна от прегръдките му и отстъпи назад.

— И каква информация получи за мен и за дъщеря ми?

Той се втренчи в нея, опитвайки се да види изражението ѝ на слабата светлина.

— Нищо необичайно, уверявам те. Живяла си относително консервативно след смъртта на съпруга си, като си се оттеглила в провинцията за период повече от достатъчен за траур. В обществото те приемат добре, въпреки че нямаш много обществени изяви. През годините на няколко пъти са ти искали ръката, но имената само на трима души са били вписани в книгата за залозите на Уайт като сериозни кандидати за благоразположението ти. Изглежда, че си в добро финансово положение. Никакви разтърсващи открития. Що се отнася до брака ти... — Той сви рамене. — Нямах нужда от детективи, за да разбера това. Онова, което сте правили със Станфорд, е публична тайна, която, ако смея да се изразя така, граничи с легенда.

Възмущение замени облекчението, което Сабрина изпита след думите на графа. Тя пренебрегна гласчето, което ѝ напомни, че и тя беше проучила Уайлдууд. Наистина ли действията му бяха толкова различни от нейните? Той бе направил само онова, което беше необходимо, за да предпази сина си, също както тя бе трябвало да предпази дъщеря си. Дали се ядосваше повече на разследването или на заключенията, които той си беше направил вследствие от него? Думите му не излизаха от ума ѝ.

„Почтен, донякъде скучен образец на добродетел.“

— Отговори ли дъщеря ми на изискванията ти към бъдещата съпруга на сина ти? — В съзнанието ѝ започваше да се оформя една идея.

Той кимна.

— Разбира се.

Сабрина отиде до перилата и се загледа в морето. Идеята ѝ се беше оформила напълно. Абсурдна. Смехотворна. Катастрофална. Непоправима грешка.

— Предполагам, че и аз съм отговорила на очакванията ти?

— Ами, да, аз...

Тя се обърна рязко и застана с лице срещу него.

— Какви точно са условията ти?

— Условията ми? — Той определено беше объркан.

— Изискванията ти?

— Изискванията ми? Страхувам се, че не те разбирам напълно.

— За работата — тросна се тя. — За графинята. За жена ти?

— Жена ми! — заекна той. Отговорът му беше предпазлив. — Ами, същите като на всеки друг мъж с моето положение, предполагам. Имам нужда от добра домакиня, способна да управлява домакинството ми. Предпочитам жена с малък интелект, при това привлекателна. И, естествено, жена с неопетнена репутация и безупречен произход.

Никълъс се намръщи и Сабрина отбеляза доволно изражението му. Дори той можеше да види колко арогантно и егоистично звучаха думите му.

„Почтен, донякъде скучен образец на добродетел.“

— Разбирам. — Гласът ѝ беше спокоен и безизразен. Сабрина усети как стомахът ѝ се стяга. Тя замълча, сякаш обмисляше нещо. — Ти не спомена нищо за любов, нито дори за обич, така че предполагам, искаш връзка, която ти позволява да продължаваш да живееш личния си живот както си искаш. И с когото поискаш. Ти, изглежда, търсиш жена само за пред обществото, само за показ. Брак за удобство.

— Не бях мислил по този начин — каза предпазливо той.

— А може би трябва. И според твоите детективи, ако се изключи донякъде скандалният ми брак, аз отговарям на всички твои условия?

— Ами, да, но...

— Говориш, сякаш вече си забравил какво ми каза. — В гласа ѝ се долавяше хладна нотка на изненада. — Много добре тогава. Не съм

свикнала да хваля собствените си постижения, но те не са малко. Управлявах собственото си домакинство в продължение на години и съм много добра домакиня, свикнала с изискванията на обществото. Говоря френски доста добре и знам малко испански и малко италиански. Семейството на майка ми може да проследи произхода си чак до крал Ричард. — Светлината на звездите се отразяваше в очите ѝ и гласът ѝ стана още по-студен. — Мъже са посвещавали стихове на красотата ми, а репутацията ми е — какви бяха точните думи, с които я описа — а, да, аз съм „почтен и донякъде скучен образец на добродетел“. Мисля, че отговарям на всичките ти изисквания и дори нещо повече. Съгласен ли си с мен?

Никълъс се смяташе за интелигентен мъж, но едва когато Сабрина произнесе последните си думи, сякаш го заплюваше, осъзна, че този разговор не вървеше към добро. Той със сигурност не си беше представял, че ще си говорят за това, когато я беше прегърнал.

— Разбира се, Сабрина, но...

— Много добре тогава. — Тя изправи рамене и се обърна към него с глас, достоен за кралица. — Приемам предложението ти.

Той се втренчи в нея.

— Не бях осъзнал, че съм ти направил предложение.

Тя сви рамене.

— Наричай го както си искаш. Ти каза, че би се оженил за дамата. А от всичко, което съм чувала за теб, мисля, че си мъж на честта. Мъж, който държи на думата си.

Той сви вежди и се намръщи.

— Не мога да повярвам, че си готова да се съгласиш на подобно нещо. Как го нарече — „брак за удобство“?

— При определени условия — поясни Сабрина.

Той едва се въздържа да не се разсмее. Каквато и да беше тази жена, детективите му бяха сбъркали в преценката си за нея. Тя изобщо не беше тъпа и скучна. Зачуди се какво още не беше тя.

— И какви са тези условия?

Тя скръсти ръце и започна да крачи напред-назад пред него. Никълъс не можеше да различи изражението на лицето ѝ на слабата светлина.

— Преди всичко, не трябва да оттегляш разрешението си за брака на децата ни, независимо какво ще се случи между нас.

— Съгласен.

— Второ, цялото имущество и всички средства, с които вляза в този брак, остават под мое разпореждане. Искам това да бъде потвърдено в писмена форма. Няма да се откажа от финансовата си независимост.

Той обмисли за кратко това. Въпреки че не беше нечувано една жена да разполага със собствени средства, това все пак беше нещо необичайно. Но Никълъс нямаше нужда от нейните пари и можеше да си позволи да бъде щедър. Ако това щеше да я направи щастлива, той нямаше нищо против.

— Много добре.

— Дватама ще бъдем равнопоставени партньори във всеки един бизнес, с който се заемем заедно.

— Бизнес? Какъв бизнес? — Той присви подозрително очи. — Какъв бизнес имаш предвид?

Тя спря да крачи и му хвърли бегъл поглед.

— В момента това няма никакво значение. Просто искам съгласието ти.

— Имаш го. — Той се ухили. — Нещо друго?

— Да. — Сабрина пристъпи напред и го погледна право в очите. Небето се отразяваше в очите ѝ и графът едва се въздържа да не посегне към нея. Тя си пое дълбоко дъх. — Тъй като това ще бъде брак за удобство и ние ще продължим да живеем личния си живот, както и преди брака ни, а и тъй като ти вече имаш наследник, очаквам от теб да ми осигуриш уединение.

— Да ти осигуря уединение? — изтърси удивен той. — Да не би да искаш да кажеш, че ще бъдеш моя съпруга, но няма да споделяш леглото ми?

— Точно това исках да кажа — заяви тя. — Ще бъда всичко онова, което искаш да бъде твоята графиня. Ще бъда идеалната съпруга. Но няма да деля леглото на никой мъж с други жени и няма да се отдам на мъж, когото не обичам. — Тя отстъпи назад. — Предполагам, че няма да пожелаеш публичността на един развод; следователно, ако се окажем неподходящи един за друг, можем да уредим анулирането на брака или да направим, както правят толкова много други семейства и да живеем разделени. Ако тези условия са

неприемливи за теб... — Сабрина наклони въпросително глава. — Е, Никълъс, какво решаваш?

Той я гледаше безмълвно. Още вечерта, в която се беше запознал с нея, си беше помислил, че беше подходящата за неговите цели жена. Но сега графът искаше нещо повече. Много, много повече. Лунната светлина създаваше трептящ ореол около косата ѝ, галеше изящните ѝ черти и стройното ѝ тяло. Тя беше видение в мъгливата магия на черните и сребърните сенки на нощта. Той си спомняше само един друг случай в живота си, когато беше изпитвал такова непреодолимо желание към някоя жена. Нерационално, инстинктивно и в крайна сметка необуздано. Щеше да я приеме за своя жена с всичките ѝ условия.

— И аз имам едно условие — каза тихо той. — Ако решим, че не сме подходящи един за друг, решението трябва да бъде общо. Трябва да сме съгласни, че е необходимо да се разделим.

— Това ли е всичко?

Луната му позволи да забележи изненадата, изписана на лицето ѝ. Никълъс се усмихна на себе си. Тя очевидно не беше мислила, че той ще приеме условията ѝ. Графът кимна.

— В такъв случай, като заместник на капитана на този кораб, Саймън може да ни ожени. Утре приемлива дата ли е за теб?

— Напълно. — Той я придърпа към себе си.

— Никълъс — каза тя, — струва ми се, че това не е най-подходящият начин да се започне един брак за удобство.

— Ние още не сме женени — измърмори той — и в момента това ми се струва адски удобно.

Настойчивостта на докосванията му я накара да затаи дъх и тя загуби желание да му се противопоставя. Сабрина се опита да се пребори с морето от силни усещания, които изпълваха вените ѝ. Как щеше да му устои? Ако можеше да направи това с нея само с една целувка... тя потръпна в очакване и пренебрегна смътното предупреждение в дълбините на съзнанието си. Това нямаше да се случи.

Той я прегръщаше и покоряваше устните ѝ със своите. Никълъс бе усетил инстинктивно, че се беше предала. Доволен от постижението си, той я пусна. След това повдигна нежно брадичката ѝ и се втренчи в очите ѝ, които блестяха от силата на страстта.

— До утре.

Необходима ѝ беше само една секунда. Графът забеляза как Сабрина се овладя и отново се превърна в хладната, спокойна лейди Станфорд. Тя беше добра, много добра.

— До утре. — Тя му кимна учтиво, обърна се и се отдалечи в тъмнината. Никълъс се облегна на перилата и се загледа след нея. Ароматът ѝ остана да се носи във въздуха, сякаш му напомняше за някакъв отдавна забравен спомен. Той се усмихна и се замисли над неочакваната полза от женитбата си.

Никълъс, граф Уайлдууд, беше мъж на честта и щеше да спазва сделката им заедно с всичките ѝ условия. Всичките, освен едно.

ГЛАВА СЕДМА

— Да не си си изгубила ума? Това е най-смахнатата идея, която съм имал нещастieto да чуя през живота си! Какво те е прихванало, момиче? — Саймън я гледаше ядосано.

— Според мен идеята е прекрасна — възрази Сабрина.

— Прекрасна била! — изрева той. — Миналата нощ ти стоеше в тази каюта и ми разправяше, при това съвсем убедително, че присъствието на този човек проваляло всичко. Говореше ми колко щастлива ще бъдеш да го видиш как става храна за рибите. Днес пък искаш да се омъжиш за него!

— Просто си промених решението. — Тя вдигна високомерно глава. — Пък и бракът с Уайлдууд решава всичките ми проблеми.

— О? — Той повдигна саркастично вежди. — И би ли ми обяснила как обвързването ти с един мъж, когото дори не познаваш и не можеш да понасяш, решава каквото и да било?

— Аз му поставих условия и той се съгласи с тях. Едно от нещата, които ми обеща, беше, че няма да оттегля съгласието си за сватбата на Белинда със сина си. — Тя скръсти ръце. — Сега бъдещето ѝ е осигурено.

— И?

— И той се съгласи да бъде равнопоставен партньор с мен във всяко бизнес начинание.

— Под бизнес начинание имаш предвид френското злато, което търсиш, така ли?

— Точно така. — Тя кимна.

Той присви очи и се вгледа в нея.

— Каза ли му за златото?

— Не, за бога! Не бих рискувала да узная какво ще каже, когато чуе за това. Но рано или късно той щеше да разбере, а така имам неговото обещание и делът ми е осигурен.

— Струва ми се, че щом си омъжена за него, няма да бъде необходимо да му даваш зестра, така че дъщеря ти спокойно ще може

да се омъжи за сина му. Следователно не е необходимо да търсиш златото.

— Не, Саймън. — Тя поклати глава. — Никога повече няма да завися финансово от мъж.

— Но ще се омъжиш, момиче — каза тихо той, като я гледаше право в очите. — Когато те срещнах за първи път, ти беше овдовяла наскоро. Ако не ме лъже паметта, ти беше почти толкова облекчена, че отново си върнала свободата си, колкото и натъжена от смъртта на съпруга си.

— Саймън! Това не е вярно! — каза остро тя, отричайки чувствата, за които бе трябвало да минат години, преди да ги приеме. — Ти говориш, сякаш съм се радвала, че Джак е умрял. Никога не съм искала той да умре. — Сабрина се отпусна в един стол, облегна се назад и се загледа в тавана. — Просто исках той... да порасне. Животът с Джак беше едно безкрайно забавление. Великолепен, среднощен бал с маски. Бърз, вълнуващ и пълен с приключения. Но дори и най-хубавите забавления започват да стават изморителни с времето. Накрая бях толкова уморена. Уморена да живея много по-нашироко, отколкото можехме да си позволим, и винаги да се преструвам, че не знам колко сме задължнели. Винаги да се преструвам, че утре никога няма да дойде. — Тя затвори очи за малко; спомени за Джак и за брака им нахлуха в съзнанието ѝ. Тя ги отблъсна и затвори здраво вратата към миналото. — Както и да е, това беше преди много време. А този брак ще бъде много по-различен.

— Не мога да повярвам, че един мъж би се съгласил с тези така наречени твои условия — изръмжа Саймън. — И все още не разбирам защо трябва да се омъжваш за него.

— Тръгнала съм към едно доста нецивилизовано място — каза колкото можеше по-безгрижно тя. — Сама жена. Незащитена. Понякога една жена има нужда само от защитата на името на един мъж, ако не от нещо друго.

— Ха! Това смърди повече от купчина стара риба. Гледал съм те как командваш банда груби контрабандисти и как се разпореждаш на кораб с екипаж от стари морски вълци. По дяволите, аз лично те научих как да въртиш ножа. Не мога да повярвам, че точно ти можеш да имаш нужда от защита срещу каквото и да било.

— Ти никога не си ме виждал уплашена!

— Какво означава това, по дяволите?

— И двамата се съгласихме, че онзи проклетник е умен. Той вече ме е проучил. Не — поклати глава тя в отговор на въпросителния поглед на моряка, — нищо не знае. И дори имаше нахалството да ме информира, че вече ме е избрал за своята идеална графиня. — Тя стана и започна да обикаля из каютата. — Като се има предвид бракът между децата ни и неговият интерес да получи своята идеална графиня, аз се страхувам, че той рано или късно ще научи истината. — Тя погледна умолително Саймън. — Не разбираш ли? Като негова съпруга аз не само имам защитата на името му, но и властта, която идва с неговата титла и обществено положение. Той ще трябва да се погрижи никога да не бъде разобличена. — Сабрина сви рамене. — Един обществен скандал ще го съсипе, а аз подозирам, че Уайлдууд е изключително амбициозен мъж.

— И все пак аз не... — внезапно той млъкна и се втренчи изпитателно в нея. Очите му се разшириха. — Ти си изпуснала нервите си, нали, момиче? Точно така! Това обяснява всичко! Какво толкова ти каза той, че да те предизвика да направиш такава глупост?

— Нарече ме тъпа и скучна — измърмори тя, като отказваше да го погледне в очите.

— Не си ли искала хората да мислят точно това през всичките тези години?

— Да. Не. О, не знам. — Тя се хвърли обратно в стола си и сбърчи нос. — Живях изключително почтен живот, никога не показвах чувствата си, никога не губех самообладание. Но напоследък се чувствам по различен начин. Чувствам се повече като контрабандистка, отколкото като дама. И когато той ме нарече тъпа и скучна и — тя му хвърли бегъл поглед — образец на добродетел, нещо в мен просто се пречупи.

— Значи ще се омъжиш за него, за да му дадеш един урок? — изсумтя Саймън. — Това, момиче, е абсолютна глупост.

— Кажете ми нещо, което вече да не съм си казала сама. Знам, че решението ми е идиотско. — Сабрина се поколеба и се запита колко можеше да се разкрие пред моряка, след което захвърли предпазливостта си и продължи: — Всъщност, няма да ми бъде чак толкова зле. Това е просто брак по сметка. Аз ще трябва да се появявам пред обществото по време на сезона и когато парламентът е в сесия,

както и на разни други обществени прояви, но очаквам, че ще живеем напълно разделени един от друг.

— О? — Той повдигна вежди. — И какво ще стане, ако от този брак по сметка се родят деца?

— Саймън! — Тя се разсмя. — Няма да има никакви деца. Ние няма да... — Тя се изчерви и се намръщи, когато забеляза погледа на моряка.

— За бога, жено! Ти ми казваш, че ще приемеш името на този мъж, но ще му откажеш съпружески права? Това да не е поредното ти условие?

— Ами, той се съгласи и с това. А Уайлдууд е почтен мъж, който държи на думата си.

Саймън поклати глава, без да прикрива недоверието си.

— Никой мъж не е толкова почтен и всички мъже си имат своите ограничения, момиче. Надявам се да не си притиснала Уайлдууд твърде много.

Сабрина не можеше да му каже, че изпълнението на точно това условие щеше да я затрудни също толкова, колкото и Никълъс. Но тя беше овладяла желанието, което изпитваше към графа, като го беше определила като най-обикновена похот. Тя не искаше нищо друго, освен докосването на ръцете му, устните му и кожата до нейните. Искеше да изучава мускулестото му, топло тяло. Искеше да почувства как по вените ѝ минава огън, който изгаря сърцето ѝ. Искеше магия. Магия. Любов.

Не младежкото увлечение, което беше изпитвала към Джак, а нещо реално, материално. През последните десет години беше устояла на много възможности да се отдаде на плътските наслади. Но любовта все ѝ се беше изплъзвала. Тя осъзна, че след брака ѝ с Никълъс вероятно никога нямаше да я изпита.

Сабрина вярваше във всяка дума, която му беше казала. Ако той искаше да продължи развратния си живот, тя нямаше нищо против, но нямаше намерение да дели мъжа си с други жени. И нямаше намерение да се отдаде на някой мъж без магия, без любов. Тя нямаше да отстъпи пред желанието си, защото рискуваше да изгуби самообладание. А заедно с това и душата си.

Сабрина се ухили.

— Надявам се той да не ме е притиснал твърде много.

Морякът изстена и тръгна към вратата, като клатеше глава.

— Не знам какво ще каже капитанът за всичко това.

— За бога! Бях забравила за Мат!

Саймън отвори вратата.

— Е, по-добре си помисли по въпроса. Остава по-малко от седмица, преди да пристигнем в Марсилия. Той няма да бъде доволен, когато разбере, че си се омъжила за някакъв проклет англичанин и аз съм извършил церемонията. Изобщо няма да бъде доволен. — Той поклати отново глава и излезе, като затвори вратата след себе си.

— По дяволите! — Сабрина се хвърли на леглото. Мат можеше да се окаже проблем. Тя не само че трябваше да му направи предложението си да стане неин партньор в търсенето на златото, но и да го уведоми, че освен тях имаше и трети съдружник и, а, да, Мат, между другото, споменах ли, че новият ни партньор е моят съпруг?

Тя изстена и се обърна по гръб. Сабрина се втренчи в тавана, замисли се над странния обрат, който беше приел животът ѝ, и не можа да се въздържи да не избухне в истеричен смях. Не си беше представяла приключението по този начин, когато бе решила да се впусне в него.

Но въпреки това то си беше приключение.

Церемонията беше проста, което беше продиктувано от обстоятелствата. Саймън извърши бракосъчетанието с вежливост, каквато Сабрина не беше очаквала от него. Тя стоеше отляво на Никълъс. Двамата си размениха брачните клетви на предната палуба и думите им бяха отнесени от вятъра.

Сабрина беше извадила от куфара зелената рокля, за да я облече за сватбата, но това се беше оказало доста трудно без помощта на прислужничка. Роклята не само че ѝ беше любимата, но и подчертаваше русата ѝ коса, зелените очи и бялата кожа. Въпреки че дрехата беше измачкана, Сабрина беше доволна от ефекта.

Но когато вече беше готова, погледът ѝ падна върху панталоните и мъжките ризи, които толкова грижливо беше поставила в багажа си. На Сабрина ѝ хрумна една скандална идея. Определено не тъпа и скучна.

Никълъс не каза нито дума, когато булката се появи облечена в мъжки дрехи и високи до коленете меки ботуши. Той само се усмихна любезно. Спокойствието му за малко да я извади от равновесие, но на помощ ѝ се притекоха годините на практика. Дори когато той наклони назад главата ѝ и положи лека, целомъдрена целувка на устните ѝ, с което ѝ показва, че вече не беше лейди Уинфийлд, маркиза Станфорд, а вече беше Сабрина Харингтън, графиня Уайлдууд, тя остана спокойна, хладна и владееща се.

Екипажът настоя да отпразнуват събитието. Някой измъкна отнякъде флейта и засвири и Сабрина танцува с всеки един от моряците, в което нямаше никаква опасност. Това не беше никакво безкрайно пътуване, при което моряците щяха да бъдат лишени от компанията на жени. Корабът вече беше минал през няколко пристанища и щеше да спира още много пъти, преди да стигне до местоназначението си. Едва когато затанцува с Никълъс, тя усети, че спокойствието ѝ може да се пропука. Едва когато погледна черните му очи и забеляза веселите пламъчета в тях. Едва когато близостта на тялото му стопли нейното, Сабрина се уплаши за последствията от собствените си действия.

Когато се върна в каютата си, вече беше доста късно. Изтощена, тя се отпусна на леглото. Нямаше сили дори да се съблече и да облече нощницата си.

Вратата на каютата се отвори и през нея се подаде един малък куфар. Сабрина скочи на крака.

— Какво, по...

— Добър вечер, скъпа. — Никълъс ѝ се ухили от вратата. — А може би трябва да кажа скъпа съпруго?

Тя се вцепени.

— Какво си мислиш, че правиш, като идваш тук?

Той влезе в каютата и затвори вратата с ритник.

— Това е първата ми брачна нощ. Не бих понесъл да я прекарам на друго място.

— Но ние... ние не сме... ти не си... — заекна Сабрина.

Той сви рамене.

— Важното е какво си мислят хората, скъпа. — Той не обърна внимание на изпепеляващия поглед, който тя му хвърли, и огледа

внимателно каютата. — Много удобно. Много по-хубаво от последната ми квартира. — Той повдигна вежди. — Тук дори мога да стоя прав.

Сабрина се изчерви. Той присви леко очи.

— Чудех се дали нямаш пръст в тази работа. Няма значение; аз вече съм тук и смятам да остана.

— О, не, няма да останеш. Това си е моята каюта. — Тя скръсти ръце и кимна нетърпеливо към вратата. — А сега се махай.

Графът поклати глава и се разсмя.

— Скъпа, страхувам се, че не разбираш. — Той мина покрай нея, за да отиде до леглото. Уайлдууд се изтегна, сложи ръце под главата си и погледна Сабрина. — Нямам намерение да си тръгвам. Това вече не е твоята каюта. Сега вече е нашата каюта. — Той махна лениво с ръка. — Нашата каюта, нашата маса, нашите столове, нашето легло. И при това удивително голямо легло. — Той потупа завивките до себе си. — Идваш ли?

Сабрина стисна зъби.

— Мисля, че си забравил условията на споразумението ни.

— А, да. — Той въздъхна. — Условията. Имах намерение да го обсъдя с теб. Подозирам, че ще трябва да си изясним нещо.

— Какво искаш да кажеш? Мислех, че всичко е напълно ясно.

— Нищо не е идеално, скъпа. Та за тези условия... Първото беше за сватбата на сина ми с дъщеря ти. Тук не виждам никакви трудности.

— А останалите?

Той се намръщи.

— Ама че си нетърпелива. Такова нещо не може да се очаква от спокойната, уравновесена лейди Станфорд. Разбира се, ти вече си графиня Уайлдууд, а това несъмнено ще означава, че ще настъпят някои промени. И все пак — той поклати глава с престошена сериозност — не може да се очаква тези промени, и особено промените в характера, да настъпят толкова скоро след сватбената церемония. Това е изключително озадачаващо.

Тя се втрени в него с удивление. Никълъс лежеше на леглото с вида на човек, който смята, че точно там му е мястото. Приличаше ѝ на мързелив лъв, който оглежда лъвицата си. Това сигурно беше нещо хубаво за една лъвица, но за Сабрина поведението му беше дразнещо.

— Какво искаш? — изръмжа тя.

На устните му бавно се появи доволна усмивка. Господи, той се опитваше да я подмами! Опитваше се да разбере колко щеше да му бъде необходимо, за да я накара да си изпусне нервите. Е, тя нямаше да му даде тази възможност.

— Извинявай. Денят беше дълъг. — Тя се настани в един стол и се овладя. По всичко личеше, че щеше да има нужда от цялото си самообладание. — Попитах те какво ще кажеш за останалите условия?

— Трябва да призная, че съм малко объркан. Да видим дали съм разбрал всичко правилно. Аз трябва да те издържам както подобава на моя съпруга, на графиня с високо обществено положение. В замяна ти ще запазиш контрола върху своите активи, богатство, имущество и така нататък. Прав ли съм?

— Говориш, сякаш това е нечестно и егоистично.

— А не е ли? — Той повдигна невинно вежди.

— Не бих казала. — Сабрина си наложи да запази спокойствие. — Просто желая да си осигуря финансова стабилност.

— Искаш да кажеш в случай, че изляза прахосник, комарджия и развратник? — Очите му блесяха на светлината на фенера. — Не е много ласкав портрет.

Сабрина се изчерви.

— Не исках да го приемеш като обида.

— И все пак, когато една младоженка пожелае да се застрахова срещу възможни недостатъци в характера на съпруга си, човек неволно започва да се пита какво ще бъде бъдещето им. — Той замълча, след което добави замислено: — Или какво се е случило в миналото.

Тя му хвърли остър поглед. Абсолютно никой не знаеше колко малко пари ѝ беше оставил Джак след смъртта си и Сабрина искаше да се увери, че никой никога нямаше да узнае. Колкото и много недостатъци да бе имал Джак, недискретността по отношение на финансовата му стабилност не беше един от тях. Тя се беше постарала тайно да изплати всичките му дългове на кредиторите.

— А следващото условие? — попита тя. Гласът ѝ беше хладен и тя се надяваше да отклони вниманието на графа от финансовите въпроси.

— А, това е много интересно условие. Ставаше въпрос за деловите ни предприятия.

— Да?

— Чудех се с какъв бизнес може да се занимава една почтена жена като теб. Измислих няколко доста забавни възможности, но не твърде вероятни. Подозирам, че ако ти ги кажа сега, това няма да се отрази благоприятно на бъдещата ни връзка. — Той ѝ се усмихна по момчешки и тя едва успя да потисне желанието си да му се изплези в отговор.

— Продължавай.

— Стигнах до неизбежното заключение, че първото ти делово предприятие — а може би трябва да кажа нашето — има нещо общо с това пътуване до Египет. — Той млъкна. — За Египет пътуваме, нали?

Тя кимна. Единствено раздразнението я беше възпряло да му каже накъде се бяха отправили. Тя бе знаела, че още с качването на борда Уайлдууд щеше да разбере накъде пътува корабът.

— Та аз си казах — продължи той, като гледаше в тавана — защо една жена като красивата лейди Станфорд ще ходи в Египет? Сама. Внезапно и без да уведоми никого. Защо ще отказва да каже на когото и да било, включително и на собствената си дъщеря, къде отива и по каква работа? — Той я погледна в очите. — Това е наистина загадъчно.

— И успя ли да разрешиш тази загадка?

Никълъс огледа внимателно лицето ѝ.

— Още не. Но ще я разгада. Все някога. В крайна сметка, ние вече сме женени.

Тя затаи дъх. Погледът му се беше втренчил в нейния от другия край на стаята. Подканващ. Привличаш като магнит. Неустоим. Вътре в нея се надигна силен копнеж и тя отвърна очи встрани с огромно усилие. Сабрина стисна юмруци в скута си толкова силно, че ноктите ѝ се забиха в дланите. Болката проясни съзнанието ѝ и когато тя отново погледна Никълъс, изражението ѝ беше спокойно и непроницаемо.

— Без съмнение ти скоро ще разбереш целта на нашето пътуване. Не виждам нужда да ти обяснявам точно сега. — Тя се облегна назад и го огледа доволно. Поне в едно нещо имаше предимство. — Така че ако достатъчно съм успокоила тревогите ти... — тя му хвърли една любезна усмивка и кимна към вратата — можеш да си вървиш.

Той я погледна с насмешка и се настани още по-удобно на леглото.

— Но ние все още не сме обсъдили последното условие на споразумението ни.

— Мисля, че това условие беше най-разбираемо от всички.

— Просто искам да съм сигурен.

— Оценявам това.

— В крайна сметка, не бих искал да наруша някое от твоите условия. Мислиш ли, че те са стандартни за всеки брак по сметка?

Сабрина си наложи да възпре спокойната си усмивка да стане по-широка и весела.

— Нямам представа.

— Нито пък аз. — Той въздъхна, сякаш въпросът беше от изключителна важност. — Досега не съм се женил по сметка. И дори не съм уверен, че наименованието е правилно. Аз не усещам никакво удобство. Всъщност, дори виждам кое ще ме дразни най-много.

Сабрина не беше сигурна дали иска да се разсмее високо или да хвърли нещо тежко по главата му. Този човек се шегуваше с нея, пробиваше защитните ѝ стени и се опитваше да ги разруши изцяло. Внезапно тя с почуда осъзна, че харесваше този словесен двубой. Също така Сабрина осъзна и защо Никълъс имаше такава репутация за отношенията си с жените. Надменният, арогантен граф Уайлдууд определено беше очарователен мъж.

— Дали ще се дразниш или не, ти вече даде съгласието си.

Той сви рамене, доколкото можеше да го направи легнал.

— И това отново ни връща на последното условие. Та, на какво се бях съгласил? А, да — ти каза, че няма да споделиш леглото си с мъж, когото не обичаш.

Тя кимна, като се питаше докъде щеше да доведе това.

— Много добре тогава. — Никълъс праметна крака през ръба на леглото и се озова при нея с две широки крачки. Той коленичи пред нея и хвана ръцете ѝ в своите. — Обичам те. Винаги съм те обичал. Винаги ще те обичам.

— Какво? — Тя се опита да отдръпне ръце. — Не говориш сериозно?

— О, напротив, скъпа. Трябва ли да ти го доказвам? — попита драматично той. — Още от мига, в който те видях, живея само за да бъда до теб. Косата ти е изтъкана от най-чисто злато. Очите ти съперничат на най-ярките...

— Никълъс! — Сабрина се разсмя и го отблъсна. — Това ми звучи като многократно упражнявана пиеса. Колко пъти си казвал на някоя нещастна, неподозираща нищо жена, че я обичаш?

Той се изправи и ѝ се ухили.

— Тази година ли, или изобщо?

Тя не може да се въздържи да не се разсмее.

— Ти си развратник!

— На вашите услуги. — Той се поклони дълбоко. — Правете с мен каквото пожелаете.

— Онова, което желая, е да престанеш с тези глупости, за да мога да си легна.

Той поклати твърдо глава.

— Страхувам се, че не ме слушаш. Нямам намерение да ходя никъде. Оставам тук. В тази каюта. Със съпругата си.

Веселието ѝ изчезна. Сабрина скочи на крака и се втрени ядосано в графа.

— Ти ми даде думата си. Обеща да ми осигуриш уединение!

— И ще го направя. Ако решиш да облечеш онова, което почтената лейди Станфорд носи в леглото си, с удоволствие ще затворя очи. Въпреки че — погледът му се плъзна по мъжките ѝ дрехи — не мога да си представя нещо по-възбуждащо от днешното ти облекло.

— Определено няма да се преоблека, докато си тук — тросна му се тя.

— Това зависи само от теб. Мисля, че съм съгласен с теб за едно нещо. Денят наистина беше дълъг и аз бих искал да поспя. — Той ѝ се ухили. — И тъй като нямам предпочитания към уединението, можеш да смяташ това за предупреждение. Намирам, че е твърде неудобно да се спи с дрехи и затова спя без никакви дрехи. Сега ще се приготвя да си легна. Ти можеш да правиш каквото искаш.

Сабрина го гледаше, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Той сигурно нямаше намерение да се съблече гол пред нея? С едно плавно движение Никълъс издърпа ризата си през глава и пред погледа ѝ се откриха широки, мускулести рамене и здрави гърди. Кожата му беше изненадващо тъмна и тя си спомни, че Саймън ѝ беше казал, че графът е помагал на екипажа, при което очевидно не бе носил риза. Тъмни косми се виеха на гърдите му и се спускаха съблазнително надолу по плоския му корем.

Сабрина преглътна с трудност. Колко далеч беше готов да стигне той? Не беше виждала гол мъж след смъртта на мъжа си. Но дори тя осъзнаваше, че Никълъс беше изключителен екземпляр на мъжко животно. Висок и едър, той се извисяваше над нея и запълваше каютата, която сега ѝ се струваше твърде малка. Прииска ѝ се да протегне ръка и да докосне мускулестото му тяло, да погълне топлината на тялото му със своето, да...

— Сабрина.

Веселият му глас я извади от мислите ѝ. Тя си пое дъх и се успокои.

— Да?

Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Сега ще сваля и останалите си дрехи.

Тя въздъхна и се предаде.

— Ти наистина ще останеш тук, нали?

— Да, скъпа, ще остана. — Той я целуна леко по върха на носа.

— Много добре. — Тя отиде до леглото и взе едно вълнено одеяло. След това отиде до един стол, отпусна се в него, уви одеялото плътно около себе си и протегна крака върху втори стол. След това сложи ръце в скута си и се усмихна. — Продължавай тогава.

За първи път тази вечер той, изглежда, се почувства неудобно.

— Сигурна ли си?

Сабрина изпита задоволство, когато осъзна, че единственият начин да спечели играта на този мъж беше, като започне да го удря с неговите камъни по неговата глава. Трябваше да приема предизвикателствата му и на свой ред да му отправя други.

— О, напълно. Не че ти си този, който настояваше за уединение.

Графът присви подозрително очи.

— И ще останеш да седиш? Там? — Тя кимна. — Не очаквах точно това от жена с твоята репутация.

Сабрина отвори широко очи във възможно най-невинното изражение, което можеше да направи.

— О, Никълъс, толкова много съжалявам, че не оправдавам идеала ти за тъпота и скука. Ще положа много повече усилия да бъда онзи образец на добродетел, за който се ожени. — Тя се настани удобно на стола си и затвори очи. — Няма да споделя леглото си с теб,

но ще споделя стаята си. За мен ще бъде удоволствие да спя тук тази нощ.

— Прекрасно — изсумтя той.

Затворила очи, тя се заслуша в движението му. Изкушението да отвори леко очи и да надникне беше твърде силно и тя надигна леко клепачи. Той стоеше до стената, с гръб към нея. Сабрина успя да го зърне само за миг, преди той да угаси светлината. Леглото изскърца под тежестта му.

Сабрина се усмихна самодоволно в тъмнината и отново затвори очи. Столът беше ужасно неудобен, но си струваше да изтърпи това неудобство, за да победи Никълъс в собствената му игра.

Тя заспа изпълнена с доволство и сънува един смеещ се мъж с черни очи и тяло на гръцка статуя.

Висока, силна гръцка статуя, която нямаше дори маслинено листо на стратегическото място.

ГЛАВА ОСМА

— Прекрасен ден, не мислиш ли?

Сабрина дори не помръдна клепач в отговор. Тя се наведе още по-напред през перилата и се втренчи в морето.

Никълъс потисна усмивката си и опита отново.

— Нищо не е толкова ободрително, колкото сънят на борда на кораб. Сигурно е заради морския въздух. Ти добре ли спа, скъпа?

Сабрина го погледна само за миг, погледът ѝ сякаш премина през него и тя отново продължи да гледа ясното небе и синята водна повърхност. Графът се ухили на себе си. Без съмнение тя не бе спала добре на неудобния стол. През нощта той бе дочул няколко тихи въздишки и неразбрано мърморене. Трябваше да настоя тя да си легне в леглото.

За миг той изпита слабо чувство за вина. Не беше виновен, че бе избрала да спи на стола. Въпреки условията на брачното им споразумение, нямаше нищо против да сподели с нея леглото. А какво точно означаваше това — е, той нямаше да я насилва, въпреки че истината беше, че това беше негово законно право. Но той щеше да остави Сабрина сама да направи първата стъпка. Никълъс беше уверен, че някога тя сама щеше да дойде при него.

Несъмнено това щеше да отнеме време. Тази жена беше упорита. Упорита, умна и вероятно много смела. Решителността му да проникне през пластовете, които прикриваха онова, което той усещаше, за което се надяваше, което искаше, се засили.

Той подпря едната си ръка на перилата и се загледа в профила ѝ. Кичури златиста коса се повдигаха от вятъра и обгръщаха деликатните ѝ черти. Мъжкото облекло очертаваше тялото ѝ. Панталоните показваха стройни крака и закръглени задни части. Той никога не бе смятал мъжкото облекло за толкова привлекателно, колкото сега. Графът се надяваше, че няма да му се наложи да чака твърде дълго, за да открие какво се крие под тези дрехи.

Никълъс не беше свикнал да чака благоразположението на някоя жена. Обикновено жените, на които хвърлеше око, с желание му се отдаваха и задоволяваха всяко негово желание и прищявка без много усилия от негова страна. О, разбира се, от него се изискваше да измърмори няколко романтични фрази. Той никога не се беше влюбвал, но това не му пречеше да използва заявяването на това чувство в романтичните си завоевания. Тази мисъл едва не го накара да се разсмее. При Сабрина тази тактика определено не беше свършила работа. Това нямаше значение. Той все някога щеше да разбере как можеше да я покори. Никълъс я желаше и щеше да я има. Всичко беше толкова просто. Той винаги получаваше онова, което желаше, и не приемаше лесно поражението.

— Какво зяпаш? — изръмжа Сабрина.

Графът ѝ хвърли най-ослепителната си усмивка.

— Теб, красива съпруго. Видение на грациозност и красота.

Тя се втренчи с недоверие в него.

— Аз съм видение, така е, но едва ли на грациозност и красота. Спах твърде малко. Едва си държа очите отворени. Главата ме боли, а всяко завъртане на врата ми е изключително болезнено. Видение? Ха! — Тя отново се обърна към морето, като измърмори тихо: — Чувствам се дяволски гадно.

Тя наистина ли каза... не, той сигурно беше сбъркал. Графът се замисли за миг, след което пристъпи зад нея и сложи нежно ръце върху врата ѝ.

Тя се отдръпна рязко и го погледна ядосано.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Тъй като неудобството, което изпитваш, се дължи на мен — макар и непряко — мога поне да направя нещо, за да го облекча. Така... — Той сграбчи раменете ѝ и я завъртя с гръб към себе си. — Така по-добре ли е?

По-добре ли? Усещането беше дяволски прекрасно. Тя изстена високо.

— Да, за бога. Невероятно е. — Сабрина наведе глава напред и ръцете му се придвижиха от раменете към врата ѝ. Вцепенените ѝ мускули започнаха да се отпускат под силните му, уверени пръсти. В съзнанието ѝ изплува една мисъл — какво ли друго можеха тези

пръсти? Сабрина въздъхна. — Къде си се научил да правиш това? В някоя чужда държава ли?

Той се разсмя тихо.

— Удивително е колко полезни дреболии съм научил по време на пътешествията си. Но това тук е резултат от опитите ми да облекча болката, която изпитвам след няколко рунда с човек като господин Джаксън. Посещавам неговата зала в Лондон.

Под натиска на пръстите му Сабрина изпита облекчение и си помисли, че можеше вечно да остане така, стига той да продължеше да я разтрива.

— Значи обичаш бокса — каза отнесено тя. — Кажи ми какво друго те интересува — освен жените, разбира се. Учудвам се колко малко знам за теб в сравнение с онова, което ти знаеш за мен.

— Може би. Макар по всичко да личи, че моята информация за теб е била погрешна. Какво точно знаеш за мен?

— Ами, това-онова. Всичко, което се говори в обществото. Чувала съм, че в правителствените среди имат високо мнение за теб и че се очаква да се отличиш в парламента. Знам, че богатството ти е едновременно голямо и стабилно.

— И това ли се знае в обществото?

— Съвсем не. — Тя затвори очи. — Направих някои проучвания.

Ръцете му застинаха върху раменете ѝ.

— Ти си ме проучвала?

— Аха.

Той я сграбчи за раменете и я обърна с лице към себе си. Сабрина го погледна учудено. Гласът му беше строг, но погледът му я гледаше весело.

— Чакай да си изясня нещо. Ти си ме проучвала, но въпреки това се ядоса, когато ти казах, че и аз съм проучвал теб?

— Това е различно — отвърна тя.

— Не бих казал. — Той се разсмя. — Но няма значение. То просто ни поставя на една и съща основа. Аз ценя особено много честността, особено между мъжете и жените.

— Разбира се — каза тихо Сабрина. — Аз също. — Тя млъкна и обмисли думите му. — Честност. Като например да казваш на една жена, че я обичаш, за да постигнеш целите си?

Той се ухили лукаво и ѝ отговори с нейните собствени думи.

— Това е различно.

— Разбирам. — Тя също се усмихна. — Във войната и в любовта всичко е честно.

— Точно така.

Сабрина само поклати глава. Колкото повече време прекарваше с Никълъс, толкова повече той успяваше да проникне зад защитата ѝ. Наистина беше толкова очарователен, колкото се твърдеше, че е, както и много по-забавен, отколкото беше предполагала. Сабрина осъзна с изненада, че всъщност го харесваше.

Не беше разчитала на това, когато бе взела решение да се омъжи за него. Но след като бракът им вече бе факт, може би беше по-добре, че все пак го харесваше. А дали това харесване нямаше да бъде първата стъпка към любовта? Да се влюби в Уайлдууд щеше да бъде катастрофално за нея и щеше да ѝ донесе само нещастия. Не се съмняваше, че за един мъж, който с такава лекота говореше за любов, думите не значеха нищо.

Не, тя щеше да си позволи да го харесва, дори да се радва на остроумието и дрънканиците му, но нямаше да си позволи да се влюби в него. Това не беше начинът, по който започваше един брак по сметка.

А и все още оставаше неудобният въпрос за честността. В миналото и настоящето на Сабрина имаше много неща, които тя криеше от Никълъс. И смяташе да ги крие вечно. Как ли щеше да реагира той, ако научеше тайните ѝ?

Когато слънцето започна да залязва, Сабрина едва успяваше да държи очите си отворени. Двамата с Никълъс бяха прекарвали един приятен ден, заети с неангажиращ разговор, в който не бяха засегнали неудобни теми. Компанията ѝ, изглежда, му беше приятна и тя бавно се отпусна, тъй като беше осъзнала, че може да свали малко гарда си, без да се изложи на опасност.

С всеки час, който двамата прекарваха заедно, Сабрина показваше все по-голяма част от истинската си същност. Думите ѝ ставаха все по-смели и тя не усещаше никакво неодобрение от негова страна. Когато осъзна, че Никълъс я смяташе не само за привлекателна, но и за интересна и приятна, Сабрина изпита облекчение. Знаеше за много бракове, които се основаваха на много по-малко от това.

Тя се прибра в каютата доста преди графа и се зачуди какво щеше да ѝ донесе втората нощ от брака ѝ. Хвърли изпълнен с отвращение поглед към стола. Искаше ѝ се тази нощ да се наспи, а не да прекара часове в отчаяно търсене на удобство. Тази нощ той можеше да спи на стола, ако искаше. Леглото оставаше за нея.

Тя съблече дрехите си, хвърли ги върху шкафа, изми се и извади една нощница от куфара си. Навлече памучната дреха през глава. Никога не беше харесвала плътните вълнени нощници с високи яки и предпочиташе пред тях лукса на памука и дантелите.

Нощницата ѝ беше по-предизвикателна и откриваща, отколкото ѝ се искаше при дадените обстоятелства. Но по този въпрос не можеше да се направи нищо. Ако бе подозирала, че ще ѝ се наложи да дели каютата си с мъж като Никълъс, може би щеше да си вземе нещо вълнено — ако не за друго, то за защита. Тя вдигна ръце към тавана и се протегна лениво.

— Много приятна гледка за посрещане на мъж, който се завръща у дома. — Никълъс стоеше в рамката на вратата и се хилеше. — Смея да твърдя, че бракът си има своите предимства.

— Никълъс. — Тя въздъхна и потисна желанието си да се покрие с нещо. — Никой ли не те е учил, че трябва да почукаш, преди да влезеш в стаята на една дама?

Усмивката му стана още по-широка.

— Не си спомням някой да се е оплаквал от това досега.

— Е, аз обаче възразявам. — Тя говореше делово, за да прикрие тръпката, която бе изпитала от присъствието му. Сцената беше твърде интимна. Високият, мускулист мъж в рамката на вратата, с очи, блестящи на светлината на фенера, и тя, облечена в дреха, която внезапно ѝ се стори предизвикателна и съблазнителна.

Сабрина си пое дълбоко дъх.

— Предполагам, че настояваш да спиш тук и тази нощ?

— Не мога да се сетя за друго място, на което бих предпочел да бъда — той затвори вратата и тръгна към нея.

— Какво правиш? — тросна се нервно тя. Никълъс спря и повдигна въпросително вежди.

— Мислех да седна и да сваля ботушите си. Може ли?

— Разбира се. Аз просто... — Тя поклати глава в напразен опит да прочисти съзнанието си от нежеланите картини на голото му,

загоряло тяло. Странно — досега не беше мислила за онова, което беше видяла миналата нощ. Но докато тя стоеше покрита само с парче плат в малката каюта, а в очите на графа се виждаше неприкрито желание... — Сигурно съм много уморена — довърши тя.

— Несъмнено — измърмори той.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Искаше ѝ се да избяга, да се скрие. Навсякъде, където я докоснеха очите му, усещаше горещина, каквато не бе познавала досега. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и тя се уплаши, че Уайлдууд щеше да забележи доказателството за възбудата ѝ под плата на нощницата. Щеше да го забележи и... Тя се изчерви и усети силно желание. Сякаш самата стая започна да пулсира и да вибрира от силата на потиснатата ѝ страст.

В каютата беше горещо. Много горещо. Как не беше забелязала това досега? Ставаше все по-трудно да диша и тя несъзнателно започна да си вее с ръка. Погледът му се спря на нея и Сабрина замръзна на мястото си. Любов или не, толкова ли лошо щеше да бъде да си вземе онова, което желаше? Онова, което можеше да се окаже неизбежно? В крайна сметка, той беше неин съпруг.

— Никълъс, аз... — Тя пристъпи към него.

— Сабрина. — Той произнесе името ѝ като въздишка и в гласа му се долови някаква странна смес от предупреждение и желание.

Никълъс я придърпа в прегръдките си и впи жадно устни в нейните. Между тях премина искра и Сабрина усети как топлина се разлива по цялото ѝ тяло. Езикът му продължаваше да изучава устата ѝ и тя му отвърна по същия начин. Той миришеше на море и слънце. Сабрина осъзна, че само една целувка нямаше да бъде достатъчна.

Графът отдръпна устните си, обзет от нужда да вкуси още повече от това опияняващо създание. Устата му се плъзна жадно по врата ѝ към изящните дантели, които обвиваха едрите ѝ, стегнати гърди. Тя отметна глава назад и изстена и той дръпна нощницата ѝ надолу. Пред очите му се появи едно зърно — втвърдено и примамливо. Той изстена и нежно го всмука в устата си. Никълъс започна да я гали с език и зъби, докато тя не започна да диша учестено и тялото ѝ не се притисна плътно до неговото, сякаш искаше да се слеят в едно.

Той прокара ръка по стройния ѝ крак и опипа твърдия ѝ задник. След това бавно повдигна плата, докато пръстите му не напипаха гола кожа. Сабрина потръпна от докосването му и той прокара ръката си по

крака ѝ до извивката на бедрото. Пръстите му се плъзнаха по стомаха ѝ и тръгнаха надолу към копринените къдрици между краката ѝ. Ръката му започна да изучава деликатните гънки на плътта ѝ, които бяха влажни и натежали от желание.

— Никълъс — изстена тя. Мислите ѝ вече не бяха ясни и тя се беше концентрирала само върху докосването му. Мъжествеността му се притискаше силно към тялото ѝ през дрехите му — решителна и изискваща. Тялото ѝ копнееше за повече, за натиска на неговата плът, гола и изгаряща срещу нейната. Тя беше негова и точно това искаше. Това беше всичко, което искаше.

Той усети мига, в който Сабрина се предаде, и веднага разбра, че тя беше негова и той можеше да я обладае, когато пожелае. Графът изпита задоволство и залепи победоносно устни върху нейните. Тя му отговори със същия плам.

„... няма да се отдам на мъж, когото не обичам.“

Думите ѝ, смешните ѝ условия, изплуваха внезапно в съзнанието му. Той не обърна внимание на слабото чувство за вина, на лекия намек за срам, който усети. Сабрина не беше никаква невинна девица, която току-що беше излязла от класната стая. Тя го желаше също толкова, колкото и той нея. Сякаш за да потвърди това, Сабрина се вкопчи в него и езикът ѝ нахлу в устата му.

Дали тя щеше да съжалява за това? Дали нямаше да го намрази, че беше изгубил самообладание? Дали самият той нямаше да се намрази?

„Чувала съм също, че си мъж на честта. Мъж, който държи на думата си.“

Никълъс изстена мислено. Той наистина беше мъж, който държеше на думата си. Може би нямаше толкова големи скрупули в отношенията си с жените, колкото имаше в останалите области, но все пак държеше на думата си. Проклетата жена вероятно му вярваше. Господ му беше свидетел, че тя вероятно бе изпитвала нужда от напътствията на мъж доста отдавна. Той не можеше да си позволи да я разочарова.

С усилие на волята, каквото не бе подозирал, че може да събере, той пусна нощницата да падне върху бедрата ѝ, като мислено ругаше съвестта си, че се беше обадила в такъв неподходящ момент. Уайлдууд се опита да се овладее.

— Мисля, че тази нощ ще спя на палубата. — Той се обърна бързо и тръгна към вратата. Графът я отвори рязко и се обърна, за да погледне назад, при което решителността му да си тръгне за малко не се изпари.

Сабрина стоеше неподвижно в средата на каютата. Светлината на фенера проникваше през прозрачната материя на нощницата ѝ. Косата ѝ беше разрошена, устните ѝ — подути, а лицето — зачервено. Зелените ѝ очи бяха разширени от изненада и блестяха от желание. Прииска му се да се върне при нея.

Никълъс си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Можеш да използваш леглото. — Той кимна отсечено и излезе навън, като затвори вратата зад себе си.

Сабрина остана втрещена в затворената врата, изненадана от внезапното му решение да си тръгне. Защо я беше оставил? Какво беше направила?

Никога през живота си не беше изпитвала толкова силно желание. Никога не беше желала мъж толкова необуздано. След смъртта на Джак не бе спала с нито един мъж, но дори и покойният ѝ съпруг не бе имал способността да предизвика такава страстна реакция у нея.

Разтърсена от незадоволената си нужда, стисна юмруци до бедрата си. След тринадесет дълги години беше успяла да намери мъжа, който разпалваше пламъците на желанието със сила, каквато тя не бе вярвала, че съществува. Никълъс. Нейният съпруг.

Сабрина бе обзета от раздразнение, което бързо бе заменено от растящ гняв. Това да не беше някаква груба шега? Дали той просто не се опитваше да ѝ докаже нещо? Да ѝ докаже, че можеше да преодолее принципите, резервите и желанията ѝ, когато пожелаеше? По дяволите, той почти беше успял да го направи. Защитата ѝ се беше срутила почти само пред изпепеляващия поглед на очите му.

Сабрина започна да крачи из стаята. Как беше позволила да се държи толкова глупаво? Сега той най-вероятно беше на палубата и се усмихваше весело на победата си. Тя не разбираше защо Никълъс беше решил да спре, когато беше постигнал своето, но ѝ се струваше, че това вероятно беше част от плана му. Той очевидно не я желаше истински. Нарастващото удоволствие, което бяха споделили, докато бяха разговаряли, вероятно също беше престорено и имаше за цел да я постави в неудобно положение. Да я постави на мястото ѝ. За него тя

не означаваше нищо повече, от която и да било от безбройните жени, които бе имал преди. Нищо повече от една обикновена уличница.

Тя вдигна рязко глава и се втренчи ядосано в леглото. Само като си помислеше, че бе била готова да му се отдаде, и то с желание. Да се върже така с този смехотворен брак. Е, Никълъс беше получил последния си шанс. Друга възможност нямаше да му бъде дадена.

Сабрина се хвърли на леглото и се зави плътно. Туптенето на сърцето отекваше в ушите ѝ. Тя дръпна одеялото над главата си и затвори плътно очи.

Плътно. За да изтрие спомена за вкуса му, за докосването му.

Плътно. За да потуши нуждата, която все още кипеше в нея.

Плътно. За да пропъди болката.

Кокалчетата на ръцете му побеляха от силата, с която стискаше перилата. Никълъс се беше втренчил в нощта, но не виждаше нищо. Опитваше се да се овладее, да възвърне нормалното си дишане, да успокои пулса си. И това усилие го караше да трепери.

Никога през живота си графът не беше напускарал жена, когато успехът бе на крачка от него. Никога не беше отказвал онова, което му се бе предлагало свободно и лесно. Никога съвестта му не се беше намесвала по време на търсенето на удоволствия.

Какво му беше станало, по дяволите? Защо да отведе Сабрина в своето — в тяхното — легло му се беше сторило не само непочтено, но и неправилно? Та той искаше точно това. Това беше всичко, което искаше. А дали наистина беше всичко?

Не! Просветлението дойде толкова неочаквано, че той се почувства, сякаш някой беше забил юмрук в стомаха му. Той искаше нещо повече от нея. Нещо повече от миг на безумна страст. Той искаше... какво?

Любов?

Никълъс отхвърли тази мисъл, но тя се върна като някаква досадна муха и се загнезди в съзнанието му, като отказваше да бъде пренебрегната и настояваше за вниманието му. Любов — каква странна идея. Той никога не бе изпитвал любов и дори не вярваше, че това чувство съществува. Дали изобщо беше способен да разпознае любовта?

Мисълта се загнезди трайно в съзнанието му. Може би това обясняваше много от въпросите, които го измъчваха — странното му поведение по отношение на Сабрина и противоречивите чувства, които го изпълваха. Може би това обясняваше защо нейната целувка му беше въздействала със силата на юмручен удар. Може би това обясняваше защо физическото задоволяване не му беше достатъчно, защо мисълта, че тя може да го намрази, бе непоносима за него.

Смехотворно. Ако беше толкова глупав, че да се влюби, то сигурно нямаше да бъде в жена, която дори малко щеше да прилича на Сабрина. О, тя беше красива и гореше от страст, която той не бе подозирал, че ще намери у нея, но тази жена беше упорита и много поинтелигентна, отколкото имаше право да бъде една жена. Тя вече беше доказала, че му е равна в словесния двубой. Не, здравият разум диктуваше той да се влюби в някоя покорна жена. Жена, която щеше да се съгласява с желанията му и щеше да уважава авторитета му.

Любовта не беше правилният отговор. Трябваше да има някаква друга причина за това, че се беше спрял, когато бе толкова лесно да я отнесе в леглото. За това, че внезапно бе взел присърце нейните тревоги и желания. За това, че се интересуваше толкова много какво желаше и какво си мислеше тя.

Уайлдууд стоеше сам на тъмната палуба, придружаван само от раздразнението и нещастieto си. Ако това наистина беше любов, то той не искаше да има нищо общо с нея.

Нощта щеше да бъде много дълга.

Ако някой ѝ беше казал това, тя едва ли би му повярвала, но истината беше, че Сабрина спа по-зле на леглото, отколкото на стола. Мяташе се неспокойно през цялата нощ. Тя си даде дума, че ще избягва и пренебрегва Никълъс, но още в мига, когато излезе на палубата, забеляза, че той вече е там.

— Сабрина — започна той, — за миналата нощ... — Тъмните му очи излъчваха предпазливост и загриженост и тя си наложи да не се поддава на влиянието на думите му. Той я беше накарал да се чувства като глупачка и тя нямаше да забрави това скоро.

— Не желая да обсъждам миналата нощ — каза хладно тя. — Предпочитам да забравя за случилото се. — Тя се обърна и насочи

вниманието си към морето.

— Бих искал да ти обясня.

— Мисля, че всичко е пределно ясно.

— Така ли? — Той сграбчи ръката ѝ и я обърна с лице към себе си. — Тогава, може би, ти ще бъдеш така любезна да ми го обясниш.

Сабрина го гледаше ядосано и решителността ѝ да се преструва, че миналата нощ не се беше случило нищо, отстъпи пред растящия ѝ гняв. Тя стисна зъби в последен опит да запази спокойствие.

— Пусни ме.

— Не и преди да ми кажеш какво имаше предвид. — В очите му прехвъркваха кехлибарени искри.

— Много добре. — Тя издърпа ръката си от неговата и се намръщи на болката, която изпита за миг. — Ти искаше да ми покажеш, че за теб не съм по-различна от която и да било друга жена, когато се стигне до устояването на печално известния ти чар. Искаше да ме унижиш и да ме поставиш в неудобно положение. Да ме сложиш на мястото ми. Дори не беше необходимо да завършваш прелъстяването, за да докажеш правотата си.

— Така ли мислиш? — попита той с недоверие в гласа. — Честно ли мислиш, че бих постъпил така с теб?

— Да. — Тя му хвърли предизвикателен поглед, сякаш го подканваше да се опита да отрече обвинението ѝ.

— Защо, Сабрина? Каква причина бих имал да те унижавам?

— Причина? — Тя не беше мислила за това. Гневът не ѝ беше позволил да потърси логическите причини за действията му. — Не знам.

— Е, узнай тогава. — Очите му се втренчиха в нейните и тя почувства безпокойство и съмнение. Дали не беше сбъркала? — Желая те от мига, в който се запознахме. Желаях почтената и спокойна лейди Станфорд. Но не толкова, колкото желая огнената, непредсказуема, упорита, вбесяваща ме Сабрина Харингтън, моята жена, ако случайно си забравила за тази малка подробност. — Той сграбчи рамото ѝ. — Но какъвто съм си глупак, за първи път през живота си поставих желанията на една жена над моите собствени. Съгласен съм, че не трябваше да позволя нещата да стигнат чак дотам, докъдето стигнаха, но все пак в крайна сметка си тръгнах. Спазих идиотските условия на

този така наречен брак. Дадох ти уединението, което толкова много искаш.

Сабрина го гледаше, изненадана от силата на думите му и огъня, който гореше в очите му.

— И след всичко това ти се осмеляваш да ме обвиняваш в най-ужасното престъпление. — Той я пусна внезапно. Сабрина отвори уста, за да каже нещо, но не успя да намери подходящите думи. Гневът ѝ отстъпи пред справедливото възмущение на Никълъс.

Той я погледна ядосано.

— Освен това не ми харесва, че използваш думата прелъстяване. Струва ми се, че и от двете страни имаше значителни усилия в тази насока.

— Да не би да обвиняваш мен за всичко? — Гневът отново накара кръвта ѝ да кипне. — Аз не съм онази, която се държи свободно и флиртува с теб. Аз не съм онази, която те оглежда с погледи, които ме карат да се чувствам, сякаш съм без дрехи. И аз определено не бях онази, която настояваше да дели каютата си с теб.

— Така е, но ние ще продължим да делим каютата — отвърна той. — За пред хората. Нямам намерение да позволявам на екипажа да си мисли нещо друго, освен че сме щастливо женени.

— Съмнявам се, че ще успееш, ако продължаваш да говориш толкова високо — изсъска тя.

Той си пое дълбоко дъх в очевидно усилие да се успокои. Гласът му прозвуча хладно и спокойно:

— Можеш да се чувстваш спокойна и да се отпуснеш. Миналата нощ няма да се повтори. Ще спазвам твоите условия и ще имам предвид твоите желания.

— Добре — тросна се Сабрина.

Никълъс прокара ръка през косата си.

— Ще се съглася с теб и за още едно нещо. Аз също предпочитам да забравя за снощната случка. Миналата нощ не можах да спя изобщо и мисля, че ще бъде най-добре да забравим за това.

— Не си спал? Срамота, Никълъс. — Тя се усмихна самодоволно и се обърна към морето. — Аз лично спях много добре.

През целия ден Сабрина се държеше предпазливо и внимателно край Никълъс, сякаш вървеше по счупени стъкла. Приятните мигове, които бяха споделили предния ден, вече ги нямаше и отношенията им бяха напрегнати. Когато се стъмни, те бяха обявили неспокойно примирие.

И тази вечер Сабрина се прибра първа в каютата. Преоблече се бързо и легна в леглото. Никълъс почука, преди да влезе, и за миг тя изпита съжаление за условията, които му беше поставила преди брака им, както и за това колко неуместно той се беше сетил за тях миналата нощ. Беше любезен и учтив, но развратникът у него не се появи нито за миг. Изпълни обещанието си буквално и Сабрина беше повече от довольна от поведението му. Все пак тя не можеше да не се запита защо това задоволство не беше толкова сладко, колкото беше очаквала.

Те си пожелаха лека нощ и Никълъс легна в стола. Слабата светлина на луната преминаваше през малкия прозорец в кърмата на кораба и очертаваше сянката му с другия край на стаята. Сабрина усещаше всяко негово движение, всяко вдишване, всяка въздишка.

Корабът се поклащаше леко в тъмнината. Морските вълни се люлееха във вечния ритъм на живота. Плясъкът им в корпуса отекваше в ушите на пътниците.

И никой не можа да заспи.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Пристанището на Марсилия гъмжеше от хора, както всяко едно голямо пристанище. Моряци и други различни и уникални форми на живот вървяха забързано във всички посоки. Натоварени догоре каруци и вагони се придвижваха по кейовете. Тук-там бяха натрупани високи камари от сандъци, наподобяващи нестабилни карикатури на средновековни замъци. Гласове на дузина чужди езици достигаха до слуха на Никълъс, миризмите, излъчвани от хората, рибите и Бог знае какво още, изпълваха ноздрите му. Въпреки това, той се наслаждаваше на усещането за твърда земя под краката си.

О, той винаги беше обичал пътуването по море. Като момче дори бе искал да стане моряк — неблагоприятна и немислима идея за единствения наследник на едно значително богатство и благородническа титла. Но колкото и приятен да беше животът на борда на кораб, на него все пак му беше приятно да почувства отново твърдата земя под краката си.

Той тръгна през навалищата и се отправи към центъра на града. Сабрина го беше помолила да изпрати едно писмо до Белинда и той се бе съгласил. Никълъс се опитваше да се държи колкото може поучтиво с нея, опитвайки се да намали напрежението между тях. Те се държаха един с друг като врагове по рождение, които са били събрани на едно място против волята си.

Докато вървеше през пристанището, графът се замисли над това. Трябваше да се направи нещо. Никълъс нямаше намерение да продължава да държи тази ледена бариера между тях. Липсваха му очарованието и предизвикателствата, които пораждаше присъствието на Сабрина. Учтивото, формално отношение между тях не беше онова, което искаше от нея, въпреки че все още не беше успял да си отговори на въпроса какво точно иска.

Може би капитанът на кораба щеше да хвърли светлина върху нещата. Той трябваше да се присъедини към екипажа си в Марсилия. Саймън му беше казал, че капитан Медисън е много стар приятел на

Сабрина. Никълъс си представяше капитана като някакъв посивял морски вълк, нещо като бащинска фигура. Ако този мъж я беше познавал толкова дълго, то той без съмнение би могъл да му даде вярна информация за характера ѝ. Никълъс имаше нужда от помощ и нямаше значение откъде щеше да я получи.

Той очакваше помощ и от едно друго място и също трябваше да изпрати едно писмо. То беше адресирано до неговия адвокат в Лондон и му нареждаше да наеме друг детектив, който да не бъде идиот като първия. Графът вече беше твърдо убеден, че обяснението на едно от брачните условия, които беше поставила Сабрина, се криеше в миналото ѝ. Защо една жена, която винаги бе имала социално положение и богатство, искаше да се погрижи за финансовата си независимост? Каквото и да беше отговорът на този въпрос, той все още оставаше загадка. Най-лесно информация можеше да се получи от ключките във висшето общество, но тя често се оказваше и най-ненадеждна. Но нито Никълъс, нито първият некадърник, когото беше наел да провери Сабрина, не бяха успели да открият дори и най-малкия намек за парични проблеми.

Никълъс продължи да върви по кея потънал в мислите си. Една красива карета привлече вниманието му и той забави стъпките си. Елегантното возило изглеждаше толкова не на място и той се зачуди какво беше довело каретата тук.

Вратата се отвори и един мъж на годините и ръста на графа излезе навън с гъвкавата походка на атлет. Облеклото му беше безупречно, русата му коса контрастираше със загорялата му кожа, цветът, на която без съмнение се дължеше на много часове, прекарани в работа под палещите лъчи на слънцето. От каретата се протегна женска ръка, окичена с множество пръстени. Мъжът хвана ръката в своята, повдигна я до устните си, изви я умело и положи една целувка върху дланта ѝ. Никълъс се ухили на това очевидно многократно повтаряно движение, което твърде вероятно имаше необходимия ефект. Обектът на вниманието му затвори вратата на каретата, обърна се и забеляза Никълъс. Мъжът сви рамене и намигна на графа, който му кимна учтиво в инстинктивния знак на одобрение между двама мъже, които споделяха нещо общо — преследването на насладата от женските ласки. Непознатият се отдалечи и Никълъс продължи да върви по пътя си, като не можа да се въздържа да не се усмихне.

Той свърши бързо работата си и се върна на пристанището. Беше още далеч от кораба, когато забеляза фигурата на Сабрина на палубата. Тя не беше напуснала кораба по време на престоя му в пристанището, като за първи път се бе съгласила с него, че трябва да замени мъжките си дрехи с нещо по-прилично, както и да вземе със себе си няколко моряка, тъй като на това място нямаше да бъде в безопасност, ако тръгнеше да се разхожда сама.

Тя погледна към него и му помахаше с ръка. Дали пък не се радваше на завръщането му въпреки различията между тях? Странно беше как сърцето му затуптяваше по-силно, когато тя се появи пред очите му. Той вдигна ръка, за да отговори на поздрава ѝ.

— Бри! — разнесе се силен вик някъде близо до кораба.

Бри?

Никълъс забави хода си, огледа се и забеляза един широкоплещест мъж, който вървеше по трапа с широки крачки. Въпреки че го гледаше откъм гърба, подскачащата му походка и кройката на дрехите му се сториха смътно познати на графа.

Сабрина се втурна по палубата. Никълъс закричи по-бързо, подтиквайки напред от някаква неясна тревога. Непознатият стигна до Сабрина и тя се озова в прегръдките му. Той я вдигна над земята и я завъртя в кръг, при което косата ѝ се развя свободно. Дори от това разстояние Никълъс не можеше да сбърка задоволството в смеха ѝ. Той видя с удивление как мъжът я прегърна и впи устни в нейните.

Никълъс се качи на борда точно навреме, за да види края на нещо, което определено можеше да се нарече страстна целувка. Графът усети как в него се надига гняв. Кой беше този мъж и защо целуваше Сабрина толкова интимно? Сабрина. Неговата съпруга! Той стисна зъби, ръцете му се свиха в юмруци и Никълъс едва успя да си наложи да запази самообладание.

— Твой познат, предполагам? — Гласът му беше студен и твърд.

Сабрина и непознатият се пуснаха и се обърнаха с лице към графа. Господи! Това беше мъжът от каретата. Той се ухили на Никълъс и задържа едната си ръка около кръста на Сабрина, сякаш искаше да му покаже, че тя е негова. Това само увеличи гнева на Уайлддууд.

— Ти! Кой си ти? — попита го Никълъс.

— Би трябвало да ти задам същия въпрос — отвърна нахално русият мъж. — Тъй като се намираш на моя кораб.

— Твоят кораб? — попита объркано Никълъс.

— Никълъс, позволи ми да ти представя капитан Матю Медисън — намеси се Сабрина. Очите ѝ блестяха предизвикателно.

Графът се втренчи удивено в мъжа. Това не беше посивялата бащинска фигура на морския вълк, който Уайлдууд си беше представял. Това беше някакъв разбойник, развратник и вероятно измамник.

— Мат, това е Никълъс Харингтън, граф Уайлдууд.

Медисън сви рамене.

— Е, добре, значи така му е името. Но какво търси тук?

— Аз съм нейният съпруг — процеди Никълъс през стиснати зъби.

— Съпруг? — Погледът на капитана се разшири от изненада. Той се обърна към Сабрина. — Вярно ли е това?

Тя сбърчи нос.

— Донякъде.

— Донякъде? — Медисън сви озадачено вежди. — Какво означава това, по дяволите?

— Не означава нищо — намеси се остро Никълъс. — И ще ти бъда много благодарен, ако си свалиш ръцете от жена ми.

Медисън се поколеба, прегърна бързо Сабрина и свали ръката си от кръста ѝ. Тя хвърли презрителен поглед на графа и се обърна към капитана.

— Трябва да поговорим. Мина доста време и ние... — Тя махна с ръце в някакъв неопределен жест. — Е, има някои неща, които трябва да обсъдим. Сигурна съм, че имаш въпроси.

— О, определено искам да ти задам няколко въпроса.

Тя се обърна към Никълъс и го погледна с изпепеляващ поглед.

— Сега ще се прибера в каютата си. Сама. — Сабрина се обърна и се отдалечи.

Графът се втренчи след нея. Медисън не беше единственият, който имаше въпроси към нея. Но Никълъс щеше да бъде проклет, ако позволише проблемът да остане висящ. Той искаше отговори и ги искаше незабавно.

Медисън се разсмя.

— Тя наистина е страхотна, нали?

На младини графът се бе оказвал в много напечени ситуации, при които животът му беше висял на косъм. Той не бе участвал във войната, но беше служил на страната си по други начини. Всички качества, които някога го бяха правили изключително опасен човек, който се бореше и очакваше — не, изискваше — успех, се върнаха внезапно в него.

Той хвърли студен, заплашителен поглед на капитана и се постара гласът му да бъде в тон с погледа му.

— Докосни я още веднъж и ще те убия.

Никълъс кимна отсечено и тръгна след Сабрина.

Сабрина затръшна вратата на каютата си и започна да крачи из стаята. Никълъс нямаше право, абсолютно никакво право, да се държи с нея, сякаш тя беше негова собственост. Това, че той бе казал на Мат за брака им, я вбесяваше. Сабрина бе възнамерявала да му каже скоро по свой начин. А и Никълъс се бе държал толкова студено и гадно през цялото време.

Той действително се беше появил в неподходящ момент, но те просто се бяха поздравили като двама стари приятели, които не са се виждали повече от десет години. И все пак... Сабрина застина на мястото си, когато в съзнанието ѝ изскочи една мисъл. Никълъс не знаеше за това. Той никога не беше срещал Мат и нямаше никаква представа за взаимоотношенията му със Сабрина в миналото. Никълъс знаеше само онова, което виждаше — жена му целуваше един красив непознат, при това го правеше определено с ентусиазъм.

Той ревнуваше! Сабрина се ухили, когато осъзна това. Разбира се, точно това беше. Каква прекрасна мисъл. Ако той я ревнуваше, значи поне малко се интересуваше от нея. Тази мисъл я накара да се почувства по-добре. Беше ѝ омръзнало недоверието между тях и ѝ се искаше да върне приятелството, което бе започнало да се заражда помежду им. Освен това... е, тя вече не беше уверена дали искаше да спазват стриктно условията на брака им.

Вратата се отвори с трясък и Никълъс нахълта в каютата.

— Сега ще си поговорим! — В гласа му се долавяше потиснат гняв, а очите му блестяха ядосано. Той затръшна вратата зад себе си и тръгна към Сабрина.

Тя инстинктивно отстъпи крачка назад.

— Много добре. Говори.

— Кой е той? — изръмжа Никълъс през стиснатите си зъби.

— Мат ли? — попита невинно тя.

— Разбира се, че Медисън. За кого другото мислиш, че си говорим?

И последната капка съмнение се изпари. Той определено я ревнуваше. Това беше прекрасно. Сабрина едва успя да се въздържи да не се ухили радостно.

Тя отвори широко очи и се усмихна любезно.

— Ами, Мат, разбира се, е капитанът на този кораб.

Никълъс се втренчи гневно в нея.

— Отлично знаеш, че нямах това предвид. И не ме гледай толкова тъпо. И двамата знаем прекрасно, че не си глупачка. Това е просто част от смехотворната пиеса, в която подозирам, че участваш от години. Почтената, тъпа, отегчителна лейди Станфорд със сигурност вече не съществува, ако изобщо е съществувала някога.

Сабрина го гледаше безмълвно. Дотолкова ли беше свалила гарда си, та бе позволила на този мъж с такава лекота да прозре истинската ѝ същност? Дали свободата от пътуването и очакването за приключения не бяха разбили стените и преградите, които беше изграждала толкова упорито? Или просто десет години бяха твърде много време, за да бъдат скрити? Тя си пое дълбоко дъх.

— Много добре. — Тя скръсти ръце и го погледна право в очите.
— Какво искаш да знаеш?

Никълъс присви очи и я погледна, сякаш не беше очаквал тя да се съгласи толкова бързо и съгласието ѝ му се струваше подозрително.

— Откъде се познаваш с Медисън? Какво означава той за теб?

— Преди много години заедно участвахме в... о, в един бизнес. Можеш да ни смяташ за партньори.

Графът присви озадачено вежди.

— Бизнес ли? И какъв... — Внезапно той осъзна нещо. — Той затова ли е тук? Заради този така наречен бизнес, в който сега участваме? И той ли е част от него?

Тя сви рамене.

— Надявам се.

— А какво беше предишното ви съвместно предприятие?

— О, транспорт, търговия, такива неща. — Тя нарочно не му даде точен отговор. Как можеше да опише контрабандата, без да я накара да прилича на... контрабанда?

Никълъс ѝ хвърли замислен поглед и сякаш обмисли внимателно следващите си думи. Гласът му беше тих и напрегнат.

— Доколко близък партньор ти беше той?

Сабрина се вцепени.

— Питаш ме дали сме били любовници?

Графът кимна. Тя потисна импулсивното си желание да протегне ръка и да докосне напрежението, което се усещаше във въздуха. Толкова лесно щеше да ѝ бъде да го накара да повярва в онова, което той искаше да вярва. Това щеше да му бъде добър урок.

— Винаги съм обичала Мат — каза бавно Сабрина. Мускулите на лицето на Никълъс се стегнаха. — Винаги съм мислила за него като за свой по-голям брат.

— Брат? — каза графът, без да прикрива недоверчивото си изражение.

Сабрина кимна твърдо.

— Брат.

— Това не беше братска прегръдка!

Тя не можеше да повярва на ушите си!

— Ти се оплакваш, заради някакъв незначителен поздрав. Не съм се виждала с Мат от години.

— Не ме интересува дали не си го виждала цяла вечност. Мисля, че оплакванията ми са основателни, когато те намирам в ръцете на някой като Медисън.

— Какво искаш да кажеш с това „някой като Медисън“?

В гласа му се долови високомерна нотка.

— От онова, което видях, този човек, изглежда, няма никакви скрупули по отношение на жените.

— Е, ти сигурно би познал това качество, ако го забележиш! — отвърна му ехидно Сабрина.

Графът не обърна внимание на забележката ѝ.

— Що се отнася до твоето поведение днес, трябва да знаеш, че няма да ти позволя да се държиш така.

На Сабрина ѝ беше необходимо огромно усилие, за да попречи устата ѝ да се отвори от удивление. Ревност или не, той вече

прекаляваше.

— Няма да ми позволиш ли? Струва ми се, че нямаш думата в това отношение, тъй като според условията на брака ни останах с впечатлението, че ти възнамеряваш да продължаваш малките си любовни афери, с които си толкова известен. И щом ти имаш такова право, то смятам, че същото важи и за мен.

— Е, да, ама не — тросна се в отговор той.

Сабрина се вбеси.

— Ще правя каквото си поискам, по дяволите, включително и да целувам един стар приятел — мъж, когото обичам като собствен брат.

— Това не е начинът, по който се целува брат.

— О, така ли? — Думите ѝ бяха пропити със сарказъм. — Предполагам, че с твоя огромен опит в тези неща сигурно си експерт по начина, по който се целува брат?

Никълъс я сграбчи за раменете и я дръпна към себе си, при което ръцете ѝ останаха притиснати плътно към гърдите му.

— Ако случайно си забравила, аз имам сестра. И това е начинът, по който един брат целува сестра си. — Той докосна леко с устни челото ѝ. Тръпка, в която определено нямаше нищо братско, премина по тялото на Сабрина. — Или пък така. — Той я целуна първо по едната буза, след това и по другата.

Сабрина се втрени гневно в него и се опита да се измъкне от силните му ръце.

— Много добре. А сега ме пусни.

— Не мисля, че урокът е свършил. Един брат никога не се целува така. — Той прокара устни по клепачите ѝ. — Или пък така. — Устните му започнаха да целуват врата ѝ.

Сабрина затаи дъх. Гневът ѝ се изпари под докосванията на Никълъс.

Той я гледаше втренчено и бездънните му очи разбиваха защитата ѝ и стапяха самообладанието ѝ.

— И един брат никога — той целуна върха на носа ѝ, — никога не се целува така.

Устните му се спуснаха върху нейните, твърди, но нежни. Тя се потопи в усещанията, които допирът им предизвика у нея. Сабрина бе изпълнена от желание и се вкопчи в ризата му. Коленете ѝ се

разтрепериха и тя трябваше да го хване здраво, защото се страхуваше, че може да падне. Той крадеше дъха ѝ, волята ѝ, душата ѝ.

Графът се отдръпна и я погледна студено. Тя се втренчи в него, без да се интересува, че той можеше да забележи желанието в очите ѝ.

— След като вече знаеш какво не трябва да правиш с брат, постарай се да не го правиш за в бъдеще. Особено с Медисън. — Той я пусна, тръгна към вратата и се обърна. — Забранявам ти.

Желанието ѝ се превърна в презрение.

— Казах ти, че ще правя каквото си искам. Ти нямаш абсолютно никакво право да...

— О, напротив, скъпа, имам. — Той отвори вратата и ѝ се усмихна любезно. — В края на краищата, аз съм твойт съпруг и имам това право. — Той излезе и затвори вратата след себе си.

Сабрина остана загледана след него. Гневът ѝ растеше с всяка измината секунда. Ама че непоносим, арогантен, нахален, покровителствен задник! Искаше ѝ се да освободи гнева си и да се разкрещи с всичка сила. От години не беше изпитвала толкова силно желание да направи нещо, каквото и да е, за да освободи раздразнението, което се беше натрупало в нея. Ако Уайлдууд се върнеше в каютата в този момент, тя не беше уверена, че щеше да успее да се въздържи да не го разкъса с голи ръце.

Някой почука и вратата се отвори. Той се беше върнал. Без да мисли, Сабрина се обърна, сграбчи една тежка чаша от масата и я хвърли с всичка сила. Чашата се разби над вратата и на всички страни се разхвърчаха глинени парчета.

Мат се беше облегал на рамката със скръстени ръце и я гледаше весело.

— Аз пък си мислех, че ще се радваш да ме видиш.

— Господи, Мат, съжалявам. — Тя отметна косата от лицето си. — Мислех, че е той.

— Съпругът ли? — В отговор тя му направи гримаса. — Разбирам. Имаме да си говорим за много неща, нали?

— Твърде вероятно. — Тя въздъхна.

Мат затвори вратата и отиде до шкафа, в който държеше най-хубавото си бренди. Той извади една бутилка, огледа я замислено и хвърли въпросителен поглед на Сабрина.

— Хубаво ли беше?

Тя отиде до него, взе една чаша и я протегна към него.

— Прекрасно.

Той напълни чашата.

— Защо се омъжи за него? — попита я тихо Медисън.

Сабрина сви безпомощно рамене.

— Истината е, че не съм съвсем сигурна. Тогава ми се струваше, че идеята е много умна.

— Саймън ми каза, че си се ядосала и на следващия ден си се омъжила.

Сабрина отпи голяма глътка от брендите.

— Нещо такова.

— Знаеш ли, че можеше да се омъжиш за мен? Доколкото си спомням, винаги си ми била ядосана за нещо. — Той се ухили с онази момчешка усмивка, която бе стопила сърцето на не една жена.

— Мат! — Тя се разсмя. — Определено ми липсваше. — Сабрина отиде до масата и остави чашата си.

Медисън мина зад гърба ѝ и обви ръце около нея. Сабрина подпря глава върху широките му, мускулести гърди. Беше толкова успокоително и безопасно да стои там, толкова близо до него. Той наистина ѝ беше липсвал.

— Спомняш ли си кога се видяхме за последен път?

— Разбира се. — Мислите ѝ се върнаха назад в годините, към времето, по което животът им бе протичал в приключения. Сабрина все още помнеше вълнението, което беше изпитвала от опасността. — Беше в нощта на последния ни удар. Онзи правителствен агент беше започнал да ни затруднява и се наложи да го отстраним, като го ударим по главата.

Странно, тя не беше мислила за него отдавна. В продължение на години мъжът, чието лице Сабрина така и не беше видяла, бе изпълвал фантазиите ѝ. В сънищата си тя бе преживявала отново и отново спомена за импулсивната си целувка. Той беше вторият мъж, когото беше целувала и все още не знаеше какво я беше накарало да го направи. Сабрина не беше казала на Мат за тази целувка и нямаше намерение да му казва сега.

— Спомням си, че когато свършихме работата, се разхождахме по плажа, преди да отплаваш.

— Искях да дойдеш с мен — подсети я той.

— Мат, аз имах дете, което трябваше да отгледам, и живот, който да изградя. Ти не беше подходящ за мен. Щеше постоянно да гониш фустите във всяко пристанище. И на мен щеше да ми се наложи да ти изтръгна сърцето.

— Но аз те обичах, Бри — каза с тъга той.

Тя се разсмя отново.

— Ако не ме лъже паметта, този въпрос сме го уредили отдавна.

— Припомни ми — изръмжа той и положи брадичката си върху главата ѝ.

— Казах ти, че сме твърде добри приятели, за да бъдем любовници. Казах ти, че за мен си онзи брат, когото никога не съм имала. И след това ти ме целуна. И...

Той въздъхна.

— Беше все едно, че целувах сестра си.

Сабрина се усмихна при мисълта за разговора си с Никълъс за приличните и неприличните начини, по които един брат целува сестра си. Целувката на Мат беше наистина приятна, но не караше коленете ѝ да омекват, не спираше дъха ѝ и не подпалваше сърцето ѝ. Не беше като целувките на онзи проклетник, за когото се беше омъжила.

Мат се отдръпна и я обърна с лице към себе си.

— Той прави ли те щастлива? Обичаш ли го?

— Любов? — Сабрина се намръщи и се отдръпна. Тя взе чашата си и отпи една глътка. — Любовта няма нищо общо с това. Това е просто един брак по сметка и нищо повече.

— Брак по сметка? — изсумтя Мат. — Какво е това, по дяволите?

— Нещо адски трудно, повярвай ми.

— А не би трябвало да бъде. — Той вдигна своята чаша и отпи от брендите. — Видях как те гледа той — както акула гледа лещанка. — Мат ѝ кимна. — Познавам този поглед. Той те желае. Дори ме заплаши, че ще ме убие, ако те докосна още веднъж.

— Наистина ли? — Сабрина не можеше да потисне самодоволната си усмивка. — Колко грубо от негова страна.

Мак ѝ хвърли скептичен поглед.

— Струва ми се, че ако умра от ръката на съпруга ти, това няма да те натъжи толкова, колкото се надявах. — Внезапно на лицето му се изписа изненада. — Ти го харесваш, нали?

— Точно сега не знам какво изпитвам към Никълъс — тросна се тя. — И наистина не искам да говоря за него.

Мат сви рамене.

— С удоволствие бих се съгласил с теб в това отношение. Сещам се за доста неща, които бих предпочел да обсъждам с теб. — Той отиде до един стол и седна, след което протегна крака върху съседния стол. Медисън се облегна назад, сложи ръце под тила си и погледна Сабрина. — Нека да поговорим за злато.

Сабрина отмести краката му от стола и те тупнаха тежко на пода. Тя се настани в освободеното място.

— Какво ти каза Саймън?

— Не много. Нещо за някакво злато, скрито в Египет от французите.

Тя се наведе напред.

— Истинско съкровище, Мат. Поне половин милион. Оставено там преди двадесет години. И чака... нас.

— Не мога да кажа, че историята не е интересна, но защо ти е това злато? Когато те видях за последен път, ти беше натрупала значително богатство. — Той присви очи и се вгледа в лицето ѝ. — Да не си разорена, Бри?

— Не точно — отвърна предпазливо тя. — Просто имам леки финансови затруднения. Проблем с управлението на инвестициите ми. А сега, когато Белинда ще се жени, трябва да ѝ осигуря подходяща зестра и... — Тя го погледна предизвикателно. — Е, парите ми трябва и толкова. А ти? Не мога да повярвам, че малко допълнителни средства няма да ти дойдат добре.

— Не знам. — Той сви рамене. — Парите вече не ми изглеждат толкова важни, колкото преди. „Лейди Б“ е само един от половин дузината ми кораби. Както виждаш, аз се справям доста добре. Разбира се — той се ухили широко, — да трупам богатството си по законни и почтени начини не е толкова забавно, колкото когато го правех с малко измама.

Сърцето на Сабрина се сви. Търсенето на златото беше спекулативно и вероятно опасно предприятие. Ако Мат наистина нямаше нужда от парите, значи нямаше причина да ѝ помогне. А без Мат тя не беше сигурна, че ще успее да се справи с Никълъс.

— Много добре — каза бавно тя. — Разбирам защо не искаш да участваш в това. Но оценявам твоята...

— Чакай малко, Бри. — Мат се наведе напред и хвана ръцете ѝ. — Не съм казвал, че няма да участвам. Казах само, че парите сами по себе си не означават много за мен. Но напоследък животът е прекалено безинтересен и твоето предложение ми се струва много по-въълнуващо, отколкото каквото и да било напоследък. — Очите му проблеснаха весело. — А и нали не мислеше, че бих пропуснал шанса да работя отново със старата си съдружничка?

Сабрина почувства облекчение и си позволи да му се ухили, като потисна импулсивното желание да се хвърли на врата му. Оставаше ѝ да убеди само един човек и тя съвсем не беше сигурна как щеше да го направи. Дори не знаеше дали моментът беше подходящ да каже на Никълъс за търсенето на съкровището. Но с всеки изминат ден корабът приближаваше все повече и повече към Египет, по-близо до съкровището, по-близо до момента, в който щеше да ѝ се наложи да разкрие пред съпруга си поне една от тайните си.

— Кажи ми нещо, Бри. Сега си омъжена за богаташ. Защо все още се тревожиш за пари?

Тя измъкна ръцете си от неговите и се облегна назад в стола.

— Мат, ти сигурно си спомняш, че когато се запознахме, аз се опитвах да превърна една нещастна банда от селяни и рибари в нещо, което да прилича на печеливша организация, занимаваща се с контрабанда. — Той кимна и тя продължи: — Знаеш, че Джак не ми остави почти нищо. Само бижутата ми, къщата в Лондон и доста големи дългове. — Тя погледна към другия край на стаята и се върна към онова далечно време. — През целия си живот винаги съм мислила, че до себе си постоянно ще имам някой, който ще се грижи за мен. Всъщност, аз дори очаквах това. Първо беше пралеля ми след смъртта на родителите ми. И въпреки че и тя в крайна сметка ме изпрати на училище, все пак плащаше сметките. След това се появи Джак, който смяташе, че една жена не може да се занимава с финанси. Въпреки че отдавна подозираха, че джобовите ни са празни, той нито веднъж не сподели и дори не призна истината за финансовото ни положение с мен. А и той се държеше, сякаш можеше да се справи с всичко. След неговата смърт се върнах при пралеля ми, като очаквах, че тя отново ще се погрижи за мен. Тя живееше на около един ден път от селото, в

което се запознах с теб. Аз бях млада, почти фалирала вдовица с малко дете и един ден дочух как слугите си говорят колко голямо затруднение създавам на домакинството с присъствието си. Не знам дали те знаеха, че ги слушам или не. Както и да е, техният разговор ме накара да осъзная колко съм зависима. Странно е, че никога дотогава не се бях замисляла за това, а може би дори ако бях се замислила, нямаше да ми се стори, че това е някакъв проблем. Смея да твърдя, че за повечето жени зависимостта изобщо не е проблем. Но докато слушах тези трудолюбиви хора и знаех, че не съм допринесла с нищо — на практика бях безполезна — изпитах срам и определена доза самосъжаление. В крайна сметка — тя се разсмя тихо, — няма много почтени начини, чрез които една жена от добро семейство да може да се издържа сама.

Тя отпи голяма глътка от чашата си и се втренчи в Мат.

— Съжалението се превърна в решителност да си помогна сама. Зарекох се, че никога вече няма да позволя да бъда зависима от някого или да се оставя други да се грижат за издръжката ми. И досега... — тя вдигна чашата си — спазих клетвата си.

Медисън сви замислено вежди.

— Защо не си ми казала за това досега?

Тя повдигна вежди.

— Кога, Мат? Когато се срещнахме за първи път и ти се държа изключително подозрително с английската благородничка, която ти предлагаше да ѝ помогнеш да започне да внася контрабандно стоки в страната си? Или по-късно, когато от време на време плавах с теб? Скъпи приятелю, аз никога не си бях задавала въпроса защо вършех онова, което вършех. — Тя му се усмихна. — А и ти не си ме питал.

Той си играеше с чашата пред себе си и отказваше да я погледне в очите.

— Сега вече те разбирам, но сигурна ли си, че няма да бъде по-сигурно, по-безопасно и по-просто аз да ти дам парите, от които се нуждаеш? Само назаем, разбира се.

— Мат... — Тя се разсмя и изненаданият му поглед срещна нейния. — Страхувам се, че не си ме слушал. Трябва да се справя с това сама, както трябваше да се справя сама и предишния път. Не искам твоите пари. Но тогава имах нужда от помощта ти и ми се струва, че и този път ще имам нужда от нея. Пък и... — Сабрина му се

ухили наперено — ако смяташ, че почтеният ти живот е бил скучен, направо не ми се иска да ти разказвам какъв беше моят. Държах се настрана от хората, винаги прилично, винаги с добри обноски и винаги вършех онова, което се очакваше от мен. Държах се толкова добре, че скъпият ми съпруг ме смята за тъпа и отегчителна.

В мига, когато думите излязоха от устата ѝ, Сабрина осъзна какво беше направила и очите ѝ се разшириха от ужас. Тя имаше личен кодекс на честта, който ѝ казваше, че въпреки проблемите с Никълъс имаше неща, които трябваше да си останат само между съпруг и съпруга.

Мат се ухили до уши.

— Той все още не те познава много добре, нали?

— Подозирам, че започва да ме опознава.

Мат я огледа внимателно.

— И какво казва той за тези доста приятни за окото, но определено неприлични дрехи, които си облякла?

— Знаеш ли, това е странно — отвърна тя. — Очаквах от него да ми нареди да се преоблека веднага, но досега той не е казал нищо за дрехите ми, ако се изключат няколко комплимента.

Медисън повдигна въпросително вежди, но не каза нищо.

— Както и да е — тя скочи на крака и започна да обикаля каютата, — чувствам се прекрасно от това, че отново мога да ги нося.

Той се ухили.

— Преди да започнеш да се радваш твърде много на забранената си свобода, не мислиш ли, че ще трябва да си поговорим малко за тази работа със златото? Струва ми се, че Египет е адски голяма страна.

Сабрина застина на мястото си и се хвана за масата, за да запази равновесие. Детинският жест ѝ беше необходим, за да възстанови ентусиазма си за търсене на златото.

— О, съмнявам се, че ще бъде чак толкова трудно. — Тя отиде до куфара си и коленичи до него. След това го отвори и започна да рови из пластовете дрехи. Най-накрая Сабрина измъкна победоносно писмото и го размаха пред Медисън. — Разбираш ли, Мат, ние имаме карта.

Тя отиде до него и сложи хартията върху масата.

— Погледни това. Всичко е написано тук, с всички подробности и указания.

Капитанът хвърли поглед на писмото и се намръщи.

— Но то е на френски.

— Разбира се, че е на френски. Написано е от един от офицерите, които са скрили златото. — Тя присви очи. — Не можеш ли да го прочетеш? Мислех, че майка ти е францужойка.

— Разбира се, че мога да го прочета — отговори той. — Просто малко съм позабравил френския и това е всичко. Пък и винаги съм успявал да стигна, където съм искал, без да се е налагало да разчитам на нещо написано върху парче хартия. — Той се ухили закачливо. — Особено пък на френски. Винаги ми се е струвало, че и най-невинната забележка на този език звучи толкова... толкова по-интимно.

— Мат! Ще бъдеш ли така любезен да останеш сериозен и да мислиш само за въпроса, който обсъждаме.

— Добре. — Той въздъхна възмутено. — Но мога да се сетя за една камара неща, които можем да вършим заедно и които са много по-интересни от изучаването на някакво старо писмо.

— Може и да са интересни, Мат — измърмори тя, без да обръща внимание на намека, който се криеше зад думите му, и гледаше внимателно страницата, която държеше, — но не са толкова доходни.

Като стоеше, Сабрина се наведе над писмото и главата ѝ се изравни с главата на Медисън. Двамата се вгледаха внимателно в листа, като от време на време единият привличаше вниманието на другия към някой пасаж. Мат се съгласи със заключението на Сабрина, че в писмото се указваше вероятното местоположение на златото. След известно време тя се изправи и се протегна. Мат погледна нагоре към нея.

— И казваш, че не знаеш къде е първата страница?

— Нямам представа. Намерих само това.

— Е — каза бавно той, — както изглежда, остатъкът няма да ни бъде необходим. — Той се ухили. — Мисля, че сме напипали указанията за местоположението на кралски откуп в злато.

Сабрина се разсмя радостно.

— Мат, не съм се вълнувала толкова от години. Само като си помисля — цяло богатство в злато!

Откъм вратата се чу мрачен глас.

— Откривам, че не мога да мисля за нищо друго, скъпа.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Ти никога ли не чукаш? — тросна му се Сабрина.

Никълъс се усмихна мрачно от рамката на вратата.

— Мисля, че вече сме обсъждали този въпрос. Не забравяй, че това е моята каюта.

— Да, знам. — Тя му хвърли презрителен поглед. — Твоята каюта, твоята маса, твоите столове, твоето легло...

— Моята жена. — Студеният му глас я накара да потръпне, но той гледаше към Медисън. Мат се облегна небрежно в стола си. Цялото му поведение беше предизвикателно.

— Мисля, че всички много добре осъзнаваме тази връзка — каза остро капитанът.

— Отлично. Страхувах се, че някой може да е забравил. — Той огледа гневно Сабрина. — Би ли ми обяснила какво правиш тук с Медисън? Сама?

Сабрина се втрени с раздражение в него. Този човек наистина ли вярваше, че има нещо неприлично в това да бъде сама с Мат? Тя не му беше дала абсолютно никаква причина да не ѝ вярва. А ревността вече не беше приемливо извинение за дразнещите му и обидни подозрения.

— Нямам намерение да ти обяснявам нищо. Не вярвам, че има нужда от обяснение. — Тя кимна към Мат. — Вярвам, че вече ти изясних достатъчно отношението си към Мат.

— О, така ли? — Медисън повдигна вежди. — И какво му каза?

Сабрина се намръщи и го погледна предупредително. След това се обърна към Никълъс.

— Казах ти точно какво изпитвам към него. Следователно не е необходимо да нахълтваш тук като някакъв ангел на отмъщението или като...

— Измамен съпруг? — подхвърли небрежно Медисън. Гневът на Никълъс беше толкова силен, че Сабрина си помисли, че би могла да го докосне. Тя никога не го беше виждала в такова състояние и

усещаше, че той прави върховни усилия, за да се овладее. Гласът му беше твърд, зъбите — стиснати, и тя усети някакво лошо предчувствие.

— Да, скъпа, ти ми обясни отлично чувствата си към този човек. Аз обаче не знам какви са неговите чувства към теб. И нещо повече, подозирам, че на него не може да му се има доверие в това отношение.

Погледът на Сабрина се спря първо върху Никълъс, а след това върху Мат. Медисън нямаше да приеме спокойно обидите на графа. Мат се изтегна в стола си.

— Това ми звучи, сякаш ме обвиняваш, че нямам чест. — Той провлачваше безгрижно думите, но в очите му гореше стоманен блясък.

Никълъс повдигна презрително вежди.

— Трябва да призная, че ме изненадваш. Не очаквах, че ще бъдеш толкова проникателен, че да разбереш смисъла на забележката ми.

— Никълъс! — Думите на Уайлдууд бяха възмутителни. Сабрина се страхуваше, че въпреки дългогодишното им приятелство Медисън нямаше да остави тази обида ненаказана. Стомахът ѝ се сви. Приятел или не, Мат можеше да бъде много опасен.

Мат се изправи бавно. Спокойните му движения контрастираха рязко с погледа: тъмен, гневен и заплашителен.

— Ще ти кажа това само веднъж, Уайлдууд. — Гласът на капитана беше учудващо спокоен и овладян. Сабрина изпита надежда, че назряващият конфликт ще бъде прекратен. — С Бри се познаваме от много години. По едно време дори бяхме съдружници. Двамата споделяме определена доза обич. За мен тя е като...

— Да, да, знам — прекъсна го нетърпеливо Никълъс. — Тя ти е като сестра.

— Точно така. — Медисън кимна твърдо.

Никълъс изсумтя презрително.

— Това не може да бъде твърде успокоително за Сабрина, като се има предвид как си се погрижил за собствената си сестра.

На лицето на Мат се изписа объркване.

— За сестра си ли?

— Сестра му ли? — повтори Сабрина.

— Да, сестра му! — тросна се графът, втренчен гневно в тях, сякаш и двамата си бяха изгубили ума. Сабрина и Мат се спогледаха озадачено.

— За коя сестра става дума? — попита предпазливо Медисън.

— За онази, която е била повалена в разцвета на младостта си. За онази, която не успяла да се справи с всички проблеми, пред които се изправила. Онази, за която ни разказа Саймън.

Сабрина беше също толкова озадачена, колкото и Мат. За какво говореше Никълъс, по дяволите?

— Той ни разказа всичко. — В думите на графа се долавяше раздразнение от това, че тя все още не беше успяла да разбере за какво ставаше дума. — За онази, която станала монахиня!

Внезапно Сабрина разбра. Никълъс имаше предвид измислената история, която му беше разказал Саймън за името на кораба.

— Каква монахиня? — Мат сбърчи озадачено чело.

— Монахинята — намеси се Сабрина. — Сестра ти, монахинята.

— Онази, която станала монахиня — изрева Никълъс.

— Онази, на която си кръстил „Лейди Б“! — каза Сабрина с треперещ от паника глас.

— „Лейди Б“ ли? — Мат се опитваше да разбере за какво му говореха останалите двама. — Но аз кръстих „Лейди Б“ на...

— На сестра си — подсказа му отчаяно Сабрина, като се надяваше той някак да разбере безмълвната ѝ молба.

— Бри, аз... — Мат се вгледа в очите ѝ и внезапно осъзна смисъла на разговора. — Кръстих кораба на сестра си, разбира се. — Той се обърна към Уайлдууд и сви рамене. — Беше толкова отдавна, а и с нея никога не сме били близки.

Никълъс присви подозрително очи.

— Имах впечатлението, че сте били много близки.

— Ами, да. — Мат поклати глава. — Някога бяхме близки, но... след това нещата вече не стояха по същия начин. — Той се разсмя и хвърли отнесен поглед на Сабрина. — Когато се появиха нейните... проблеми, ние се отдалечихме един от друг. Тя просто не желаше да приеме помощ от никого. Упорита, малка жена.

Сабрина стисна силно зъби, за да не изтърси някоя гневна забележка.

— Уверена съм, че си е имала основателни причини.

Мат въздъхна.

— Само гордост и твърдоглавие. Тази жена така и не разбра какво е най-доброто за нея. Особено по отношение на мъжете. Винаги правеше грешния избор и се забъркваше в изключително трудни ситуации.

— Едва ли са били такива, с които да не е можела да се справи — тросна се Сабрина.

— Вие двамата за какво си говорите? — избухна Никълъс. — Монахиня или не, пет нари не давам за сестра ти! Тревожа се само за Сабрина. И независимо дали я смяташ за сестра или за някаква проклета монахиня, искам да стоиш далеч от нея, по дяволите!

— Никълъс, ти не можеш да ми казваш какво да правя — възрази Сабрина и едва се въздържа да не тропне с крак.

— О, напротив, мога!

Тя го изгледа гневно.

— Тринадесет проклети години никой не ми е казвал какво да правя! Ако си мислиш, че точно ти си този, който ще започне да ми нарежда какво да върша и как да се държа, по-добре слез на земята! — Тя се обърна с лице към Мат. — Кажи му, Мат. Кажи му, че не може да ми нарежда, сякаш съм му слугиня. Кажи му, че не може да управлява живота ми.

— Бри... — Мат я погледна извинително. — Колкото и да те дразни това, той ти е съпруг и има определени права.

Никълъс се усмихна победоносно. Сабрина едва успя да потисне желанието си да го удари. А след това да удари и Мат. Беше й омръзнало да бъде заобиколена от хора, които постоянно ѝ повтаряха какви права имал съпругът ѝ.

— Въпреки че — погледът на капитана се премести от Сабрина върху графа — той определено няма право да ми казва какво мога и какво не мога да правя.

Никълъс повдигна вежди при това неприкрито предизвикателство, но отговорът му беше изречен със също толкова спокоен глас.

— Ти ще стоиш настрани от нея, Медисън.

— Ще правя каквото си искам. Това е моят кораб, а Бри ми е много скъпа приятелка.

— Точно в това е проблемът. На мен тя не ми е приятелка. Тя ми е съпруга. И по тази причина няма да посрещна доброжелателно повторението на една толкова уютна сценка, каквато видях тук.

Мат кръстоса ръце върху гърдите си.

— Струва ми се, че изискваш твърде много в името на съпружеските си права. Особено след като все още нямаш право върху тази титла.

— Обясни се, Медисън — каза хладно Никълъс.

Мат сви лениво рамене.

— Доколкото разбрах, първата ви брачна нощ все още предстои.

Единствено скърцането на корпуса на кораба нарушаваше тишината, която последва тази негова забележка. Напрежението в каютата беше толкова осезателно, че на Сабрина ѝ беше трудно да диша. Двамата мъже си разменяха студени погледи от двата края на стаята, като всеки преценяваше силата, храбростта, способностите и недостатъците на другия. Всеки опит на Сабрина да предотврати сблъсъка вече ѝ се струваше безполезен. Никълъс сви юмруци и ги отпусна толкова бързо, че Сабрина си помисли, че може да ѝ се е привидяло.

— Ти стигна твърде далеч, Медисън. Всъщност трябва да призная, че не очаквах нищо по-добро от един... американец. От личен опит знам, че американците са груби, неучтиви и невъзпитани. — Той буквално изплю думите и Сабрина изстена мислено.

Мат не показва никаква видима реакция на обидата. Единствено пулсирането на една вена на врата му издаваше, че и той е също толкова вбесен, колкото и Никълъс.

— Е, поне когато един американец се ожени, жена му знае, че наистина се е омъжила.

— Мат! — избухна Сабрина, шокирана от намека. — Достатъчно! Що се отнася до теб — обърна се тя към Уайлдууд, — той не харесва англичаните повече, отколкото ти харесваш американците. Затова и двамата престанете незабавно с този смешен спор.

Сабрина погледна ядосано първо единия, а след това и другия. И двамата бяха твърде упорити и раздразнени, за да ѝ обърнат внимание. Тя се страхуваше от неизбежния завършек на караницата им.

— Разбирате, че трябва да ви поискам удовлетворение — каза хладно и официално Никълъс.

— Не съм очаквал нищо друго — отговори спокойно капитанът.

Сабрина ги погледна, без да вярва на очите си. Сякаш, след като си бяха разменили предизвикателството, рационалното им мислене се беше върнало. И двамата бяха спокойни. Единствено блясъкът в очите им издаваше истинските им чувства. Този блясък ѝ подсказваше, че те всъщност очакваха с нетърпение двубоя си. В това нямаше абсолютно никакъв смисъл.

— Надявам се, и двамата разбирате, че няма да има никакъв дуел. — Тя скръсти ръце и се загледа в тях. — Няма да позволя подобно нещо.

— Кажи на жена си, че не може да ти казва какво да правиш, Уайлдууд.

— Сабрина, това не е твоя работа.

— Разбира се, че е моя работа — тросна се тя.

Никълъс повдигна вежди.

— Ти я познаваш по-отдавна от мен. Винаги ли си е пъхала носа там, където не ѝ е работа?

— Винаги — потвърди Мат.

— Престанете да ме обсъждате, сякаш ме няма! — извика тя. — Няма да ви позволя да се избиеете взаимно!

Никълъс се усмихна леко.

— О, смея да твърдя, че няма да се избием взаимно. Обикновено единият остава на крака.

Мат кимна.

— Така става обикновено. — Той се обърна към графа. — Тъй като ти поиска удовлетворение, предполагам, че аз трябва да избира оръжието?

Никълъс сви рамене.

— От уважение към Бри — каза Медисън и наклони глава към нея, — няма да те убия. Но с удоволствие ще те смачкам с голи ръце.

— А аз изгарям от нетърпение да ти размажа физиономията.

— Ще се качим ли на палубата? — попита капитанът.

— Разбира се. — Никълъс тръгна към изхода и Мат го последва. Сабрина остана да зяпа след тях. По поведението им човек можеше да си помисли, че бяха тръгнали на разходка сред природата.

— Дявол да ги вземе — измърмори тя.

След няколко секунди двамата вече събличаха ризите си на главната палуба. Екипажът се беше събрал в кръг около тях, за да наблюдава зрелището.

На Сабрина ѝ се струваше, че сънува. Бе обзета от паника. Не ѝ се искаше нито един от тях да пострада. Забеляза Саймън, който се обзалагаше с неколцина моряци за изхода на двубоя.

— Не можеш ли да направиш нещо? — попита го тя.

На лицето на Саймън се изписа изненада.

— Че защо да го правя, момиче? Това ще бъде добре и за двамата, а и ще осигури забавление на екипажа. Ти може би не си забелязала, но това се готвеше още от момента, в който тези двамата се запознаха.

— Но това беше само преди час! Не мога да повярвам, че за толкова кратко време може да са натрупали толкова много враждебност.

— Да не би да си забравила за първата им среща? — Саймън се наведе и зашепна в ухото ѝ. — Негово превъзходителство видя как капитанът те поздравява по начин, по който нито един съпруг не би искал жена му да бъде поздравена от друг мъж.

— Аз обясних това на Никълъс.

Саймън повдигна вежди.

— И той разбра?

— Е, не, не съвсем. — Тя посочи към мъжете, които се готвеха за боя. — Но все още не виждам нуждата от всичко това.

— Това е, защото не си мъж, момиче.

Тя се втренчи с удивление в него.

— Ако те са пример за мисленето на мъжете, значи съм късметлийка. — Страхът от нараняванията, които можеха да си причинят Никълъс и Мат, бе заменен от раздразнение.

— Е, щом като никой от вас мъжете няма намерение да направи нещо, ще трябва да се справя сама — измърмори тя и си проправи път през кръга.

Никълъс и Мат бяха застанали в средата, готови да започнат боя. Сабрина ги изгледа ядосано.

— Вие двамата наистина ли искате да направите това?

Никълъс се усмихна мрачно.

— Аз да.

Мат кимна.

— Всъщност, аз изгарям от нетърпение.

Сабрина се зачуди дали не трябваше просто да ги набие и двамата и с това да сложи край на цялата тази история. Раздразнението ѝ бързо прерасна в гняв и тя си помисли, че беше достатъчно ядосана, за да направи нещо такова. Чистата глупост винаги я изкарваше от равновесие, почти толкова, колкото и арогантността. Тук тя виждаше и двете, взети заедно. Сабрина си пое дълбоко дъх и си наложи да се успокои. За миг уравновесената лейди Станфорд се върна отново.

— Много добре. — Тя им се усмихна спокойно и се огледа с любопитство. — Къде предлагате да седна тогава? За да виждам най-добре, разбира се.

Никълъс присви очи.

— Ти да не смяташ да гледаш?

Дори Мат изглежда се чувстваше неудобно.

— Няма да бъде подходяща гледка за жена, Бри.

— Независимо от това — отвърна ядосано Сабрина — аз възнамерявам да остана. — Тя забеляза една бъчва и се настани удобно на ръба ѝ. След това им даде знак да започват, сякаш беше кралица, която дава благословията си на рицар преди турнир. — Когато сте готови, господа.

Никълъс ѝ хвърли последен замислен поглед, сякаш я прогонваше от мислите си, след което насочи вниманието си към противника.

Двамата започнаха да обикалят в кръг, като се наблюдаваха внимателно. Бяха еднакво високи и с приблизително едно и също тегло. Гладиитори, изваяни от един и същ калъп, закалени в един и същ огън. Ако косата на Никълъс не беше черна, а на Мат — руса, можеха да минат за братя. Сабрина трябваше да признае, че голите им до кръста мускулести тела съвсем не бяха неприятна гледка.

Приликите не свършваха с физическите качества. И двамата имаха един и същ упорит характер и арогантно отношение. Сабрина бе свикнала с характера на Мат преди много години и сега си спомняше с обич за първата им среща. Същевременно тя се питаше дали с времето щеше да успее да свикне и с характера на Никълъс.

И, разбира се, и двамата имаха еднакво отношение към жените. Аферите на Мат бяха донякъде забавни за Сабрина, но тя не можеше

да каже същото за Никълъс. Репутацията му на развратник все повече и повече я дразнеше. Дали беше вярно, или беше просто преувеличение? Колко жени бяха познали докосването на устните му? Милувките на ръцете му? Изгарящата топлина на тялото му?

— Изненадваш ме. — Устните на Мат се свиха в заплашителна усмивка. Гласът му беше измамно спокоен. — Очаквах, че ще започнеш да се молиш и да се криеш зад полите на жена си.

Никълъс се разсмя.

— Може би не си забелязал, но жена ми предпочита да не носи поли. — Той присви очи. — И аз не се крия зад никого. Ти ще съжбяляваш за своята...

Преди да успее да довърши, юмрукът на Мат се заби в устата му. Сабрина потръпна вътрешно, но не реагира. Само се усмихна, сякаш се забавляваше неимоверно. В погледа на графа се забеляза изненада от силата на удара и той се поколеба, в резултат на което получи втори удар, този път със стомаха. Глухият звук от удара отекна в ушите на Сабрина, но Никълъс почти не се помръдна.

Мат отстъпи крачка назад. И той изглеждаше изненадан. Ударът му беше толкова силен, че би повалил всеки друг мъж.

Никълъс се окопоти бързо, направи лъжливо движение с дясната си ръка и нанесе силен удар в брадичката на капитана, който го зашемети за миг. Мат отскочи назад, но успя да парира следващия удар. Двамата застанаха близо един до друг и започнаха да си нанасят силни удари. Очевидно нито един от тях не бе преценил добре противника си. Те бяха по-равностойни, отколкото Сабрина си беше представляла.

Бруталността на зрелището обаче надминаваше всичките й представи. Може би бе трябвало да пропусне тази форма на мъжко забавление. Твърде много години на почтено поведение я деляха от такива груби мъже и тя беше забравила колко диви могат да бъдат дори най-добрите от тях.

Сабрина беше единствената, която не се радваше на двубоя. Че екипажът се забавляваше, нямаше никакво съмнение. Моряците викаха окуражително и се радваха на всеки попаднал в целта удар.

Сабрина стисна зъби и се насили да продължи да гледа схватката. Тя нямаше намерение да остави някой от тези двамата да разбере, че

не беше по силите ѝ да гледа юмручен бой, колкото и варварски да беше той.

Тя продължи да се усмихва, въпреки че страхът ѝ за тяхната безопасност растеше с всяка измината минута. Нито един от двамата нямаше предимство. Всеки приемаше ударите на противника си и му отвърщаше по същия начин. От ъгълчето на устата на Мат капеше кръв. Над едното око на Никълъс се беше появила рана, от която хвърчаха червени капчици кръв. И двамата продължаваха да се бият, никой от тях не беше готов да признае поражението си.

Стомахът на Сабрина се свиваше от гледката. Никой ли нямаше да се предаде? Какво щеше да се случи, ако единият победеше убедително другия? Дали враждата между тях нямаше да стане още по-непримирила? Ами ако нито един не победеше?

Тя искаше всичко това да свърши и то незабавно. Никълъс едва се държеше на краката си, а и Мат не беше в по-добро състояние. Сега кой щеше да бъде победител беше въпрос не толкова на умения и сила, колкото на издръжливост и воля. Всеки от двамата продължаваше упорито да замахва, ударите им ставаха все по-слаби, но оставаха все толкова болезнени за насинените им тела, колкото и в началото.

Сабрина не можеше и нямаше да позволи двамата мъже, които означаваха най-много за нея, да продължат този безсмислен бой.

Тя внимателно огледа възбудените лица на моряците. Никой от тях нямаше да ѝ помогне. Дори Саймън наблюдаваше с интерес схватката, въпреки че тя оценяваше начина, по който окуражаваше както капитана си, така и Никълъс.

Тя присви очи и обмисли възможностите. Просто да стане и да обяви двубоя за приключен нямаше да има резултат. Те нямаше да ѝ обърнат внимание.

„Обикновено единият остава на крака.“

Точно това беше решението! Ако един от тях паднеше, двубоят щеше да свърши. Не че тя можеше да повали сама някой от тях. А дали наистина не можеше?

Последният удар на Мат накара Никълъс да се препъне и Сабрина видя дългоочакваната възможност. Тя протегна сръчно крак зад глезена на графа и той се срина на палубата. За миг сърцето ѝ престана да бие и тя затаи дъх. Сабрина едва успя да отмести очи от неподвижното тяло на мъжа си. Всички моряци стояха мълчаливо и

гледаха поваления войн, с неговото окървавено и потно тяло. Само Саймън погледна към нея. Той поклати глава, за да изрази отвращението си от нейната намеса, и тръгна към Никълъс. Когато стигна до графа, морякът коленичи до него.

— Той да не е...? — прошепна тя. Невъзможно ѝ беше да изрече думите на глас.

— Не е мъртъв — отвърна Саймън. — Но когато се събуди, ще му се иска да е умрял. Главата му ще дрънчи по-силно от ковашки чук върху наковалня. Не бих искал да съм на негово място. — Той я погледна право в очите. — Нито пък аз да съм отговорен.

Тя не отмести поглед.

— Вината не е моя. — Сабрина се изправи.

Мат все още стоеше замаян на мястото си и се олюляваше леко. Сабрина тръгна към него с възможно най-заплашителното си изражение, забравила, че тя беше повалила Никълъс. Едва успяваше да сдържи гнева си.

— Бри, аз...

— Не смей да се опитваш да ми се извиняваш за тази нецивилизована и абсолютно неприемлива проява на мъжка глупост — сръза го тя.

Мат потръпна от тона ѝ и опита отново да каже нещо.

— Бри, аз...

— И престани да ме наричаш Бри, Матю Медисън. — Гневът ѝ беше неудържим. Двамата лесно биха могли да се избият. Никълъс можеше да... при мисълта колко лесно можеше да го загуби, Сабрина бе обхваната от страх. Някъде зад завесата на страха, една смътна мисъл ѝ казваше, че тя не искаше да го загуби. Нито сега, нито в бъдеще. — Ако той е наранен сериозно, ще те държа лично отговорен за това. И ще те пребия със собствените си ръце.

Сабрина разпери пръсти и го блъсна с цялата си сила в гърдите — жест, който при други обстоятелства би бил напразен. Като някакво огромно дърво — силно на вид, но със слаби корени — той залитна назад и се простря по гръб на палубата. На лицето му бяха изписани удивление и болка.

Сложила ръце на хълбоците си, Сабрина се втренчи гневно в поваления си приятел.

— Заслужи си го, Мат. Разочарована съм от теб.

Той изстена и затвори очи.

Саймън пристъпи към него.

— Капитане?

— Тя още ли е тук? — попита Медисън с отслабнал глас.

— Тук е — отговори морякът.

— Няма да се помръдна, докато не си тръгне — каза с достойнство Мат. Поне с толкова достойнство, колкото можеше да има един мъж, който лежеше проснат по гръб на палубата на собствения си кораб. — Върви си, Бри. Остави ме да умира на спокойствие.

— Ха! — изсумтя тя. — Да умреш, би било твърде добре за теб. — Тя се обърна към мястото, на което лежеше Никълъс. Него го нямаше. Сабрина бе обзета от паника.

— Саймън — вкопчи се тя в ръката на моряка, — какво е станало? Къде е Никълъс?

— Не се тревожи, момиче. Накарах момчетата да го отнесат долу в каютата ви и да го сложат в леглото. Той ще се оправи.

Тя въздъхна облекчено.

— След известно време. — Саймън се усмихна с изражението на човек, който познаваше добре последствията от ръкопашните схватки.

Внезапно тя се уплаши за нещо друго. Сабрина погледна тревожно към Саймън и заговори тихо, защото не искаше Мат да я чуе.

— Мислиш ли, че някой друг... тъъ... е забелязал...

— Не мисля. — Морякът поклати глава. — Мисля, че само аз забелязах какво направи. Някой друг не гледаше в краката им. — Той поклати строго глава. — Нямаше право да го правиш, момиче, нямаше никакво право.

Тя го погледна с удивление.

— Напротив, имах. Всички вие бяхте решили да ги оставите да се пребият до смърт. — Тя го изгледа сурово и скръсти ръце на гърдите си. — Някой трябваше да им попречи.

— Е, за теб ще бъде по-добре никой от тях да не разбере кой е сложил край на двубоя им, защото ако разберат, адът ще се отвори. — Той кимна. — Върви да се погрижиш за мъжа си. Трябва да провериш ребрата му, дали няма нещо счупено. — Той сви рамене и се изкиска. — Много боеве съм виждал през живота си, но този беше изключителен. Само че нито твоят Никълъс, нито моят капитан ще

бъдат в състояние да правят каквото и да било през следващите няколко дни. А сега изчезвай.

Мат изпъшка и Саймън се наведе да се погрижи за него.

Сабрина сбърчи нос и тръгна към каютата, в която лежеше в безсъзнание съпругът ѝ. Тя се спря до перилата и погледна към морето. Водата беше спокойна и не се виждаха никакви вълни — за разлика от емоциите, които бушуваха в душата ѝ.

Поне нямаше да ѝ се наложи да се тревожи, че Саймън можеше да каже на Мат за ролята ѝ в двубоя. Тя въздъхна и отметна косата, която се беше спуснала по лицето ѝ. Единственото нещо, от което нямаше нужда точно сега, беше поредната тайна, която да трябва да пази. Тя вече си имаше предостатъчно такива.

Сабрина остана загледана мрачно в морето. По време на това пътуване нищо не беше станало според очакванията ѝ. Тя не можеше да не се запита какво щеше да се случи следващия път.

Подпряла лакът на перилата, Белинда се чудеше какво ли щеше да се случи следващия път. Тя гледаше с раздразнение към спокойното море. Цялото пътуване представляваше поредица от малки, дразнещи кризи и нямаше нищо общо с онова, което си беше представяла и за което се беше надявала.

Когато ѝ беше хрумнала идеята да тръгне след майка си, тя не бе мислила само за безопасността ѝ. Разбира се, Белинда се тревожеше, че честта на майка ѝ се намираше в ръцете на един печално известен развратник. Тя никога не бе подозирала, че притежава дързост, и предполагаше, че беше наследила това качество от баща си. Майка ѝ беше твърде почтена, за да се интересува от приключения. Или поне бе такава досега.

На всичкото отгоре и Ерик беше с нея. Белинда бе очаквала, че по време на пътуването двамата щяха да имат възможност да се опознаят по-добре. Тя се беше надявала да прекара времето си до него и в прегръдките му, изучавайки топлината, която се отделяше при целувките им и караше краката ѝ да се разтреперват. Особено много ѝ се искаше да изпита отново странното напрежение, което придружаваше ласките му. Белинда пропъди смътната мисъл, че

желанията ѝ са неприлични. В крайна сметка, двамата с Ерик скоро щяха да се оженят.

Но реалността се беше оказала съвсем различна от очакванията ѝ. Ерик бе прекарал половината от пътуването превит над перилата на палубата, зает да изхвърля в морето и последните остатъци от храната, която успяваше да вкара в раздразнения си стомах. През останалата част от времето стоеше уединен в каютата си и пъшкаше от пристъпите на морска болест.

Тя се беше опитала да се грижи за него, но той не беше лесен пациент и предпочиташе да бъде оставен на мира. А и тя не беше състрадателна медицинска сестра и някои страни на болестта му я отвращаваха. Белинда не усещаше никакви странични ефекти от пътуването по море и не проявяваше голямо търпение към хората, които страдаха от морска болест. Не, всичко това не беше, както си го беше представяла.

Лелята на Ерик също се беше оказала по-различна от представите ѝ. Жената беше истинска благородничка и очевидно беше изчала всичко за всичко. Уин беше приятна и остроумна жена, но освен това с готовност споделяше знанията си с всеки, който проявеше глупостта да я попита за нещо. Това не беше особено приятно качество, особено за капитана на кораба. Уин имаше дразнещия навик да дава съвети на някой опитен моряк как трябва да се управлява кораб — знания, които тя беше придобила от книгите си. Белинда неведнъж бе чувала тихите ругатни на екипажа по адрес на лелята на Ерик. Уин щеше да бъде голяма късметлийка, ако моряците не я изхвърлеха зад борда.

Момичето въздъхна и поклати глава. Поне корабът се движеше бързо. Ако имаха късмет, щяха да стигнат в Александрия преди родителите си. Какво щеше да се случи тогава, не знаеше. При мисълта за това Белинда свиваше рамене. Вече беше стигнала до едно изненадващо заключение по време на това пътуване.

Нейната почтена, строга майка съвсем не беше онова, което изглеждаше.

И вероятно никога не бе била.

Денят беше прекрасен. Слънчевите лъчи подскачаха по сините вълни, но той не беше в настроение да се наслаждава на гледката пред себе си. Бе се облегнал на перилата и се навеждаше напред, сякаш можеше да придвижи кораба само с волята си. От жизнена важност беше да стигне в Египет преди Сабрина и Уайлдууд. В противен случай изпълнението на плана му щеше да бъде затруднено изключително много.

Поне другарите му го бяха лишили за малко от присъствието си. Тези глупаци се бяха натъпкали в капитанската каюта и играеха хазарт. Той нямаше излишни средства, които да пратосва в такива безсмислени занимания, и нямаше особено високо мнение за онези, които го правеха. Колкото и да му беше неприятно, трябваше да признае, че те щяха да му бъдат от полза. Двамата плащаха буквално всички разходи по тази експедиция, както правеха онези богаташи, които дори не си помисляха да подлагат под съмнение финансовите възможности на останалите, а просто предполагаха, че в крайна сметка всичко ще бъде уредено.

Той винаги бе успявал да прикрие добре финансовите си затруднения. Дори онези, които, ако бяха попитани, щяха да отговорят, че го познават най-добре, никога не биха се усъмнили, че джобовите му бяха празни. В продължение на години той бе прикривал незавидното си финансово състояние. Веднъж почти бе успял да събере средствата, с които можеше да поправи това, но възможността се беше изплъзнала през ръцете му не по негова вина.

Не търсеше отмъщение. Просто си искаше онова, което му се полагаше по право. Ако му се наложеше да убие красивата лейди Станфорд, както и всеки друг, който би се опитал да му попречи, нямаше да се поколебае да го направи. Нищо нямаше да се изпречи между него и златото на Сабрина. Неговото злато.

Той се усмихна. Денят наистина беше прекрасен.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Сабрина потръпна при вида на пребитото тяло, което лежеше на леглото. Моряците, които бяха отнесли Никълъс в каютата, бяха съблекли дрехите му и ги бяха захвърлили на кървава камара на пода. Единствено едно одеяло покриваше голото му тяло.

Изпълнена със страх от онова, което може би щеше да види, Сабрина отметна одеялото и откри загорялото тяло на графа. Дишането му беше спокойно и това беше добър признак. Кожата му беше зачервена и все още не показваше сините и моравите петна, които щяха да се появят на наранените места. Не се виждаха разкъсвания, нито пък кървави рани със стърчащи от тях кости. Тя въздъхна с облекчение и благодарност.

Сабрина прокара пръсти по ребрата на Уайлдууд, като търсеше нещо необичайно, някакъв признак за сериозна травма. Нищо. Кожата под ръката ѝ беше топла, но не трескава. Ръката ѝ се плъзна до стомаха му и се спря там. Сабрина си напомни, че това беше преглед, породен от необходимостта, и нищо повече.

Въпреки това не можеше да не се възхищава на мускулестите гърди на Никълъс. Сякаш по свое желание, ръцете ѝ се плъзнаха нагоре и пръстите ѝ се заровиха в космите на гърдите му. Тя усети пулсирането на сърцето му под дланта си.

Какво ли щеше да бъде да е притисната до тези гърди? Да усеща туптенето на сърцето му срещу своето? Да притиска голите си гърди към тялото му? При тази мисъл пулсът ѝ се ускори и тя усети силно желание. Сабрина искаше тази интимност и дори нещо повече.

Никълъс изстена и тя отдръпна ръцете си, сякаш допирът до кожата му ги беше изгорил. Раздразнена и потресена от небомислената си реакция, тя се втрени в неподвижния си съпруг.

— Дяволите да те вземат, Никълъс, ти наистина го направи. — Тя натопи една кърпа в леген с вода и избърса челото му. — Накара ме да се влюбя в теб. Не исках това. Така всичко става много по-трудно. — Над дясното му око имаше разкъсване, а кожата на дясната му буза бе

одрана и подута. Сабрина се намръщи и смекчи тона си. — Това е просто немислимо, нали разбираш. Не познавам нито една жена от висшето общество, която да обича съпруга си.

Тя въздъхна и се замисли над признанието си. Никога не беше изпитвала такова чувство. Не и с Джак. Нито пък с някого другиго. Сабрина дори не беше сънувала, че може да има толкова силна страст. Страст, която я караше да пренебрегва болезнената действителност — Никълъс не беше мъжът, който щеше да отвърне на любовта ѝ. Той използваше тази дума като някаква евтина подправка, без да мисли за самата храна. Може би само нейната любов щеше да бъде достатъчна. А може би не. По-късно тя щеше да има достатъчно време, за да се справи с последствията от чувствата си.

Сабрина погледна Никълъс и се зачуди защо той все още не се беше свестил. Саймън бе казал, че графът ще се възстанови, освен ако нямаше някаква по-сериозна травма, която им беше убегнала. Тя приглади косата му встрани от лицето и присви замислено очи. Той не беше пребит по-зле от Мат, но все още беше в безсъзнание. Освен ако...

Сабрина пхна ръка под главата му и внимателно опипа тила му. След няколко секунди намери онова, което търсеше — голяма подутина. Тя не се дължеше на боя, а на падането му — което пък беше станало по нейна вина.

Обзета от чувство за вина, тя се втренчи безпомощно в безмълвната фигура на леглото.

— Господи, Никълъс, ужасно съжалявам! Не бих те наранила за нищо на света. Трябва да се възстановиш. — Тя снижи гласа си и зашепна. — Толкова много неща трябва да бъдат уредени помежду ни. Няма да ти позволя да ме изоставиш точно сега. Смятай това за предупреждение, съпруге — ако не се върнеш при мен, ще те преследвам до края на света.

Тя се наведе импулсивно и докосна леко устните му със своите. Това не беше достатъчно да задоволи копнежа ѝ да го обладае и да бъде обладана, но засега трябваше да се задоволи само с толкова.

Сабрина потопи кърпата във водата, изстиска я и погали челото на Никълъс, без да спира да му говори, описвайки му своите желания и мечти, историята на живота си и тяхното бъдеще.

Денят си отиде, настъпи нощ, а след това отново ден. Саймън идваше да ги види от време на време и се съгласи със Сабрина, че подутината на тила на Никълъс най-вероятно беше причината той все още да не се е събудил. Тя спа малко, а през останалото време бършеше челото му с кърпата и му шепнеше думи на окуражаване, раздразнение, загриженост и любов.

Сабрина знаеше, че той не чува нито една нейна дума, но се надяваше, че, може би, той все пак щеше да успее да я разбере някак си.

Съзнанието започна да се завръща в ъгълчетата на мозъка му. Влажен въздух тежеше върху кожата му. Соленият мирис на морето изпълни ноздрите му. Той смътно дочу тътена на разбиващите се вълни. Далечен... глух. Всичко беше черно, съвсем черно. Някакъв сън ли беше това? Или смъртта?

Никълъс се опитваше да се измъкне от тъмнината, да плува срещу течението на реката на забвението. Той извъртя рязко глава и остра болка премина през тила му. Болка. Позната, но смътна. Тя разтърсваше главата му и пулсираше през цялото му тяло.

Опита се да отвори очи, но не успя. Твърде слаб ли беше или очите му бяха закрити с превръзка? Около него се носеха гласове, но само един успяваше да проникне в сенките на мозъка му.

Женският глас беше тих и леко дрезгав. Може би поради влажния въздух, може би поради начина, по който говореше тя, той с удивление осъзна, че гласът ѝ накара кръвта му да закипи. Колкото и непочтено и абсурдно да беше, той желаше единствено да обладае тази жена.

Кого желаше? Коя беше тази жена, по която копнееше? Объркващи картини изпълваха съзнанието му. Мисли и спомени се смесваха в неразличим калейдоскоп от безсмислени емоции и желания, оцветени от времето и затъмнени от болката.

Нежни пръсти погалиха гърдите му. Хладни, нежни пръсти, леки и закачливи... Той въздъхна, когато усети топли устни върху своите. Сладка тръпка премина по тялото му при неочакваното докосване.

Тя се спря и той се зачуди дали тя също усещаше напрежението между тях. След това отново усети дъха ѝ върху лицето си и устните ѝ леко докоснаха неговите. Той се стресна за миг, след което изви тяло

към нея. Устните ѝ се разтвориха и езикът ѝ погали вътрешния ръб на устата му. Кръвта му закипя от желание. Мозъкът му работеше трескаво. Каква жена можеше да се целува толкова смело? Може би... това вече нямаше значение.

Какво нямаше значение вече? Той бе обзет от безсилие. Защо не можеше да си спомни? Това беше толкова важно. Коя беше тя?

Сабрина. Името ѝ изникна внезапно. Бри. Тя беше... какво? Лек аромат се носеше около него. Нейният аромат, спомен от днес? От вчера... от вечността?

Жена му. Да, точно така, тя беше негова жена. Появиха се откъслечи от спомени. Не пасивната жена-дете от младостта му; това беше жена, която трябваше да бъде оценявана, пазена и дори обичана. Той я беше спечелил, нали? Или поне я беше получил. Най-значителната му победа, а може би... най-големият му провал? Не знаеше кое от двете беше вярно.

Сабрина... Бри... лейди Б. Имената, картините и емоциите, ароматите и звуците от настоящето и смътните спомени отпреди едно десетилетие нахлуваха в съзнанието му и се смесваха. Мечти и фантазии се объркваха с действителността в загадка от въпроси, които той не можеше да разбере и да им отговори, до които не можеше да достигне.

Отново потъна в тъмнината. Изтощеният му мозък се поддаде на нуждата на тялото му от сън. Една мисъл оставаше загнездена някъде дълбоко в съзнанието му, смътна и недостъпна. Той се опитваше да стигне до нея, тъй като инстинктивно знаеше, че тя щеше да му даде ключа към онова, което търсеше и решението на загадки, които отдавна се бе отказал да разреши.

И щеше да му даде покой.

Никълъс отвори очи със сила, която идваше единствено от решителността му. Погледът му беше замъглен и той едва различи гредите на някакъв таван. Къде се намираше? Присви вежди в опит да си спомни и се опита да седне.

Остра болка прониза главата му и се разпростря по цялото му тяло. Той се задъха и се отпусна на леглото. Очите му отново се затвориха.

— Добре дошъл обратно при нас — поздрави го един тих, чувствен глас. Нейният глас. Гласът на Сабрина.

Той отвори предпазливо очи, като избягваше да прави и най-малкото движение. Лицето ѝ беше надвесено над неговото.

— Къде съм? — Той буквално изграчи думите.

— Там, където ти е мястото в момента... в леглото. — Тя се намръщи загрижено. — В каютата си. На кораба. Спомняш ли си?

Корабът? Разбира се. Подробности му се изплъзваха, но той определено си спомняше за двубоя с онзи арогантен американец.

— Как се чувстваш?

— Адски ужасно. — Главата му пулсираше, мускулите го боляха. Болеше го дори когато дишаше. Щом се чувстваше толкова зле, Медисън сигурно беше мъртъв.

— Как е Медисън?

— Почти толкова зле колкото и ти. — Сухият тон не оставяше никакво съмнение за мнението ѝ за цялата случка. — Не че и двамата не заслужавате да бъдете в такова състояние.

Никълъс присви вежди и се опита да си спомни. Постепенно мозъкът му се проясни. Боят на палубата... последният удар... падането.

— Щях да го пребия, ако не се бях спънал.

— Да... е, ти обаче се спъна и това е всичко. — Начинът, по който тя говореше, показваше, че темата е приключена. Той силно се интересуваше какви бяха неговите умения в сравнение с тези на американеца, но това очевидно не беше информация, която щеше да получи от Сабрина.

Сега в погледа ѝ се виждаха само съчувствие и загриженост.

— Ти си ужасно слаб, Никълъс. Беше в безсъзнание повече от един ден. Наистина трябва да хапнеш или поне да пийнеш нещо. Мислиш ли, че ще можеш?

Гърлото му беше пресъхнало, а стомахът му се свиваше от глад. Храната можеше само да му помогне.

— Така мисля. — Той въздъхна. — Стига да не ми се налага да се движа.

— Отлично. — Тя му се усмихна лъчезарно и тръгна към вратата. — Стой в леглото и си почивай. Имаш нужда от почивка. Ще се върна след малко. — Вратата се затвори тихо след нея.

Легнал по гръб, той се втрени в тавана. Никълъс започна да сгъва и отпуска мускулите си един по един — на ръцете, на краката.

Като се изключеше това, че цялото тяло го болеше, той, изглежда, беше в отлична форма. С бавни, премерени движения успя да седне в леглото. Болката в главата му не изчезна, но и не се увеличи.

Той не беше изпитвал такава болка от... откога? От десет години? От последния път, когато го бяха ударили по главата и беше изпаднал в безсъзнание. Откакто се беше събудил сам на един пуст плаж близо до малко английско село, а контрабандистите бяха изчезнали. В този спомен имаше нещо важно. Нещо, което той трябваше да...

— Какво правиш? — чу гласа на Сабрина откъм вратата. Никълъс обърна рязко глава към нея и пред очите му притъмня от болката, която прониза черепа му. Никълъс се преви и хвана с ръце главата си, сякаш така щеше да пропъди страданието.

— Моля те, ако си способна да изпитваш състрадание дори само към децата и животните, съжали се над мен и не повишавай глас. — Дори произнесените шепнешком думи предизвикваха болка. — Главата ме боли така, сякаш съм изпил бъчва с уиски. — Той изстена. — При това не много добро уиски.

Сабрина отиде до масата и остави на нея един поднос. След това пристъпи към леглото и сложи възглавници под гърба на графа.

— Не бих казала, че не заслужаваш да се чувстваш така. — Тя вдигна подноса и се върна с него до леглото.

Никълъс огледа чашата и купата с гореща течност в нея.

— Какво е това?

— Просто супа. — Тъглчетата на устата ѝ се свиха весело. — Няма защо да се държиш толкова подозрително. Няма да те отрова.

— Ако го направиш, ще бъдеш богата вдовица. — Никълъс свали ръце от главата си и се вгледа в супата.

— Прав си. — Тя отвори широко очи, сякаш обмисляше предложението му. — Не бях се сетила за това. Ама че хитра идея.

— Сабрина. — Той се спря навреме. Блясъкът в погледа ѝ я издаде. — Не съм в настроение за закачки — изсумтя Уайлдууд.

— Срамота — отвърна безгрижно тя. — Сам ли ще се храниш, или искаш да ти пъхам храната в устата като на дете?

Той се облегна на възглавниците и я огледа. Тя изглеждаше уморена. Внезапно Никълъс осъзна, че вероятно бе стояла до него през цялото време, докато бе спал, и най-вероятно не бе почивала кой знае

откога. Сабрина изглеждаше толкова крехка, уязвима и безкрайно привлекателна. Той изпита странно и непреодолимо желание да я защитава и да се грижи за нея.

Погледът му улови нейния и Никълъс остана загледан в очите ѝ. Мигът стана по-дълъг. Усмивката ѝ накара дъха му да замре в гърдите. В дълбините на смарагдовозелените ѝ очи душата ѝ го призоваваше. Някъде в най-тайните им кътчета се криеше неизбежна страст. Желанието му да я защитава се промени и се превърна в много по-належаща, настояща и болезнена нужда.

Болката в главата му отслабна малко и той се усмихна.

— Нахрани ме — каза той.

Сабрина се изчерви и сведе очи към подноса до себе си. Тя се опита да се овладее. Това беше абсурдно. Само когато той лежеше в безсъзнание и не можеше да ѝ отговори ли щеше да може тя да му признае новооткритите си чувства? Защо очите му, тъмни и изпълнени със заплахата, сякаш търсеха тайните ѝ и надничаха в душата ѝ?

Тя си пое дълбоко дъх и вдигна лъжицата. Ръката ѝ трепереше и тя я успокои с усилие на волята си. Сабрина потопи лъжицата в супата, след което я вдигна към устата му. Устните му не се разтвориха и тя го погледна с изненада.

Очите на Никълъс горяха и тя едва не разля супата.

— Отвори си устата — каза тихо и спокойно, въпреки вътрешното си безпокойство.

— С удоволствие.

Сабрина пхна лъжицата в устата на Никълъс и той глътна супата, без да сваля очи от лицето ѝ. Втора порция последва първата. Супата в купата намаляваше. С всяка негова глътка Сабрина усещаше как напрежението в нея става все по-силно. Тя избягваше да го гледа в очите, но беше невъзможно да го храни, без да гледа устните му.

Пълни и чувствени, те не само приемаха храната, но и я приветстваха, обгръщаха и галеха. Сабрина си спомни как тези устни бяха целували нейните, усещането от целувките му по врата ѝ, емоциите, които я бяха обзели, когато той бе поел гърдата ѝ в уста...

— Свърших.

— Какво? — Тя отдръпна очи от устните му и погледна към празната купа. Как така не беше забелязала? — Мога да ти донеса още, или пък нещо друго, ако искаш.

— Бих предпочел нещо друго.

Сладка тръпка мина по тялото ѝ. Тя изправи рамене, вдигна брадичка и го погледна предизвикателно.

— Какво искаш?

Никълъс протегна ръка над подноса и хвана брадичката ѝ. След това придърпа нежно лицето ѝ към себе си, докато устните им се докоснаха леко — по-скоро шепот, отколкото целувка. Той започна да движи устните си по нейните.

Сабрина затвори очи, разтвори устни и въздъхна доволно. Тя се наведе още по-напред. Копнежът в нея искаше още ласки.

Внезапно Никълъс се отдръпна и я огледа внимателно.

— Сабрина, искам да съм сигурен, че... — Дълбоко в тъмните му очи се криеше някакъв въпрос. — Искам да кажа, че ти... — На лицето му се изписа объркване. Внезапно тя осъзна, че той просто искаше да се увери, че и тя искаше същото каквото и той. Този мъж, който беше известен с това, че вземаше всичко, което пожелаеше от жените, очевидно беше загрижен за чувствата ѝ. Това определено не беше в характера му и беше наистина прекрасно.

Тя бе обзета от радост и ѝ се прииска да отметне глава назад и да се разсмее. Някъде в дълбините на сърцето си той несъмнено изпитваше нещо към нея. И щом това беше възможно, някой ден сигурно щеше да я обикне.

— Ако се чудиш дали да нарушиш едно от условията на брака ни... — Тя сви рамене и му хвърли подканващ поглед. — Открих, че уединението не е толкова привлекателно.

Той се втрени в нея за няколко секунди, сякаш се опитваше да проумее значението на думите ѝ. След това внезапно разбра. С едно движение на ръката си Никълъс изпрати подноса на пода. С другата си ръка придърпа Сабрина към себе си, докато тя не се озова върху тялото му. Едрите ѝ гърди се притиснаха към мускулестия му гръден кош. Тънкото одеяло стигаше само до кръста му и тя усети твърдата му мъжественост през одеялото и дрехите си.

Сабрина го погледна загрижено.

— А главата? Не те ли боли?

Той се ухили.

— Мисля, че тази болка беше заменена от друга, много по-настойчива. — Той погали с устни шията ѝ. — Болка, чието лекуване

ми се струва, че ще бъде дяволски приятно.

Тя обви ръце около врата му и той я притисна плътно към себе си. Устните им се срещнаха и се впиха жадно. Страстта им избухна с всичка сила — изискваща, настояща, ненаситна.

Езикът му нахлу в устата ѝ и започна да я изучава жадно. Сабрина му отвърна по същия начин. Пръстите ѝ се заровиха в косата му. Устните на Никълъс смазваха нейните и изискваха от нея да се предаде.

Той я побутна назад, докато тя не се озова седнала върху него, обкрачила тялото му. Той нетърпеливо измъкна от панталоните ѝ мъжката риза, с която тя беше облечена, дръпна я нагоре и ръцете му се плъзнаха по стегнатото ѝ тяло. Пръстите му стигнаха до основата на гърдите ѝ и Сабрина отметна глава назад и изстена. Той обхвана гърдите ѝ с нежност, която контрастираше с необузданата страст, бушуваща в него, и подразни набъбналите ѝ зърна с палци.

— Никълъс! — Тя се задъха и заклати глава.

С едно бързо движение той измъкна ризата през главата ѝ и освободи гърдите ѝ, за да ги гледа и докосва. Ръцете му ги обхванаха и той се зае първо с едната, а след това и с другата, като ги дразнеше с устни, език и зъби, докато тя не започна да си мисли, че ако това великолепно мъчение продължеше още малко, несъмнено щеше да полудее.

Без да я пуска, Никълъс се обърна и тя се озова под него. Когато вдигна поглед, Сабрина видя собствената си страст, отразена в дълбините на тъмните му очи. Тя зарови пръсти в гъстата му коса и придърпа устните му върху своите, оставяйки се да бъде залята от океана на еротична наслада.

Ръцете му, устата му, езикът му търсеха всяка част на тялото ѝ, като се местеха към гърдите и надолу, все по-надолу. Той започна да докосва плоския ѝ корем и след малко плъзна ръка между краката ѝ към тайната, която беше скрита под панталоните ѝ. Никълъс остави ръката си там и потърка точката на копнежа ѝ, която пулсираше под плата.

Пръстите му се плъзнаха към кръста ѝ и той започна да развързва връзките. Тя се изви към него, търсейки отчаяно изгарящата топлина на кожата му срещу своята.

Той изпъшка срещу врата ѝ.

— Сабрина!

— О, господи, Никълъс, моля те! — Тя изгаряше от желание да бъде обладана. Защо не я вземеше сега? Защо продължаваше с това сладко мъчение?

— Сабрина!

— Никълъс! — Тя щеше да се разплаче от възбуда.

— Не мога да развързва тази проклетия.

— Какво? — Думите му едва стигнаха до съзнанието ѝ през завесата на възбудата.

— Проклетите панталони. — Той прокара нетърпеливо ръка през косата си. — Никога досега не съм се опитвал да развързвам чужди панталони и изглежда, че ги вързах на възел.

Тя се подпря на лакти и погледна надолу. Връзките, които кръстосваха корема ѝ, бяха заплетени. Тя погледна с удивление графа.

— Развържи ги, Никълъс. Веднага.

— И какво трябва да направя?

Сабрина го погледна, сякаш не вярваше на очите и ушите си.

— Не ме интересува какво ще направиш. Можеш да ги прегризеш със зъби, ако искаш, все ми е едно. Просто махни проклетото нещо.

Той се наведе, за да види какъв е проблемът. Близостта му беше достатъчна да накара Сабрина да се разтрепери. Той поклати глава.

— Сабрина, не знам...

Тя разтвори тревожно очи.

— Никълъс, през последните два дни осъзнах няколко неща за теб. За онова, което искам и от което имам нужда, за отстъпките и компромисите. Това не е просто миг на необузdana страст. — Тя сграбчи ръката му. — Аз не се давам на всеки срещнат. Имала съм много възможности, но не съм спала с мъж от... — Тя сведе поглед, тъй като сама се удиви на интимността на онова, което щеше да сподели с него. След това си пое дълбоко дъх и го погледна в очите: — От тринадесет години. — Гласът ѝ прозвуча настоятелно. — А сега ми сваля проклетите панталони.

Той изглеждаше вцепенен от признанието ѝ. В погледа му се появи решителен блясък.

— Имам една идея. — Той я бутна по гръб на леглото, претърколи се над нея и стана. С три крачки Никълъс прекоси стаята,

застана до куфара си и започна да рови в него.

Въпреки раздразнението си, тя не можеше да не забележи мощта на тялото му. Загорялата му кожа блестеше. Краката му бяха дълги и стройни. Мускулите на гърба му се очертаваха ясно при движенията му и Сабрина отново се възбуди. Тя стисна юмруци и затвори очи само за да ги отвори внезапно, когато той я сграбчи за лакътя и я вдигна на крака.

— Това е последната ти възможност. — Тъмните му очи блестяха от страст. — Вярваш ли ми?

Дали му вярваше? Тя го желаше. Имаше нужда от него. Но да му вярва? Тя не можеше да му довери тайните си. Дали можеше да му довери сърцето си? Сабрина излъга.

— Безрезервно.

Той се разсмя. Не бе успяла да го заблуди и той не й бе повярвал нито за миг. Никълъс я придърпа към себе си и голите й гърди се отъркаха в тялото му. С другата си ръка извади дълга, остра кама, която очевидно беше предназначена повече за оръжие, отколкото за показ. Сабрина се стресна.

— Никълъс, ти нали няма да... няма да го направиш. — Изражението му показваше, че той щеше да го направи, без да се колебае. — Чакай. Ти не разбираш. Имам само два чифта и ги пазя от години.

— Отлично. В такъв случай тези няма да ти липсват.

— Но аз... — Устните му се спуснаха върху нейните и заглушиха възражението й.

Сабрина се отпусна срещу гърдите му. Той можеше да прави каквото иска с панталоните й, на нея й беше безразлично.

Тя усети хладината на оръжието върху кожата на стомаха си и потръпна. Никълъс разреза връзките на панталоните й и те се плъзнаха надолу по дългите й бедра и паднаха на пода.

Сабрина простря пръсти на гърба му и притисна голото си тяло към неговото. Мъжествеността му пулсираше срещу кожата й, твърда и могъща, и тя си пое дълбоко дъх. Той я вдигна на ръце и я отнесе до леглото.

Сабрина беше всичко, за което Уайлдууд беше мечтал, всичко, което някога беше желал. Гърдите й бяха едри, с розови, втвърдени зърна, а тесният й кръст преминаваше в съблазнителни бедра. Златисти

къдрици пазеха входа към удоволствието. Никълъс и преди беше спал с красиви жени, но този път беше различно, въпреки че не можеше да определи защо. Това не беше просто сношение, това беше... нещо повече.

Тя го гледаше предизвикателно с полузатворени, блестящи от възбуда очи. Никълъс изстена и легна до нея. Единственото нещо, което искаше, бе да я обладае веднага. Незабавно. Бързо и твърдо. Но тя не бе спала с мъж толкова отдавна, а той не искаше това да бъде просто сношение. Щеше да ѝ достави удоволствие, докато тя не достигнеше нови върхове на екстаза и едва тогава щеше да задоволи собственото си желание. С бавни, продължителни ласки щеше да предизвика страстта ѝ. Да, нямаше да бърза — дори ако това щеше да го убие.

Устните му се впиха в нейните и самообладанието му се стопи под необузданата ѝ реакция. Той галеше стройното ѝ тяло и тя се извиваше под милувките му, повишавайки възбудата му още повече. Горещата ѝ кожа сякаш го изгаряше и той се задъхваше от желанието си да я обладае.

Подобно на авантюрист в непозната страна, Никълъс изучаваше тайните на тялото ѝ, докато пръстите му стигнаха до вратата от златисти къдрици и преминаха в долината зад нея. Той потопи пръсти в нежните гънки, влажни от желание, потръпващи от нужда, и нежно погали пъпката на нейната женственост.

Сабрина се задъха от изненада и удоволствие и той наведе глава, за да захапне зърното на едната ѝ гърда. Тя започна да стене под докосванията на устните и пръстите му. Сграбчи конвулсивно главата му и я придърпа към устните си.

— Вземи ме, Никълъс. Сега.

Той се поколеба. След това се издигна и бавно вкара пулсиращото си копие в нея. Никълъс се дръпна назад, удължавайки подлудяващото очакване, след което отново се заби в нея и тласъците му започнаха да стават все по-бързи и по-силни.

Докато телата им се движеха в ритъм, устните ѝ се надигнаха, за да посрещнат неговите. Тя повтаряше името му. Той шепнеше чудни, омагьосващи думи срещу горещата ѝ кожа. Сабрина беше едновременно негова господарка и негова робиня. Той беше

едновременно завоевател и васал. Силите, които ги съединяваха, ги издигаха все по-нагоре и по-нагоре, докато душите им се сляха.

С мощен тласък той проникна дълбоко в нея. Сабрина извика и усети как цялото ѝ тяло се облива във вълни на удоволствие. Никълъс потръпна конвулсивно срещу нея и прошепна името ѝ.

— Сабрина... Бри.

Двамата се отпуснаха изтощени на леглото. Победоносно.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Смехът извираше някъде дълбоко в нея. Сабрина зарови лице в извивката на врата на Никълъс и се опита да потисне желанието си да се разсмее неудържимо. Тя прехапа устни, но смехът я разтърсваше от главата до петите.

— Сабрина? — Ръцете на Никълъс се стегнаха около тялото ѝ и в гласа му се долови тревожна нотка. — Добре ли си?

— Добре съм, много съм добре — измърмори тя срещу врата му.

— Сабрина? — Никълъс се отдръпна и погледът му помътня от загриженост. Той се загледа внимателно в нея. — Съжаляваш за онова, което се случи между нас?

— Да съжалявам? — Тя се втренчи в него с удивление.

Той се бе намръщил тревожно. На едната му буза се беше оформило мораво петно от нараняване по време на схватката му с капитана. Той изглеждаше толкова разтревожен, контрастът между изражението му и нейните чувства беше толкова силен, че беше направо комичен. Съжаления? Едва ли.

Смехът, който тя бе успяла да потисне досега, се освободи. Сабрина се разсмя неудържимо. От израженията, които се сменяха на лицето на графа, само ѝ ставаше още по-весело. Загриженост, последвана от объркване, заменена след това от учудване, което най-накрая бе заменено от леко раздразнение.

Той повдигна вежди.

— Знаеш ли, скъпа, някой друг на мое място би приел реакцията ти на нашето любене за нещо различно от комплимент. — Тази забележка само я накара да се разсмее още по-неудържимо.

— О, Никълъс, съжалявам. — Извинението ѝ не можеше да премахне веселието. — Просто... е, аз просто се чувствам прекрасно вкусна.

— Вкусна ли? — На лицето му бавно се появи широка усмивка. — Не бях мислил за това по този начин, но вкусна може да се окаже най-точното определение. — Очите му заблестяха весело и той

прокара устни по челото ѝ. — Да, наистина, вкусна определено е подходящата дума.

Той лежеше на една страна, подпрян на лакът. Сабрина погледна нагоре към него и му хвърли закачлива усмивка.

— Значи все още съм образец на добродетел?

Никълъс отметна глава назад и се разсмя — плътен, звънък смях, който предизвика тръпка по тялото ѝ.

— Ти определено придаде ново значение на тази фраза. — Той стана сериозен и леко погали линията на брадичката ѝ. — Защо си го правила, Сабрина?

— Кое? — попита тя, изненадана от неочаквания му въпрос.

— Да се криеш. Да живееш така през всичките тези години.

Тя се вгледа предпазливо в него.

— Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене и пръстите му продължиха да се плъзгат надолу по врата ѝ.

— Искам да кажа, че за пред света си била абсолютно почтена тиха и резервирана жена, водеща доста застоял живот. — Погледът му сякаш се опитваше да проникне в душата ѝ. — Ти изобщо не си такава, каквато ми бе казано, че си. И откакто тръгнах на това пътешествие с теб, всяка твоя дума, всяко твое действие ме убеждава, че животът ти в Лондон е бил една измама. Защо си крила тази смела, прекрасна жена, която най-накрая имах щастието да опозная?

Тя сведе очи и се загледа в някаква далечна точка отвъд стените на каютата. Любовта му към него я задължаваше да бъде откровена, поне донякъде. Те вероятно щяха да прекарат остатъка от живота си заедно и това вече не ѝ се струваше толкова лоша идея. Имаше много неща, свързани с миналото ѝ, които Сабрина никога нямаше да му разкаже, но той заслужаваше да знае и също толкова много други неща.

Тя вдигна очи и го погледна.

— Заради Белинда. Когато се върнахме в Лондон след смъртта на Джак, аз знаех, че не мога да продължавам лудия живот, който бях водила преди. Хората вероятно щяха да ме приемат, но какво щеше да се случи с дъщеря ми, когато пораснеше достатъчно, за да заеме мястото си в обществото? Винаги щеше да я преследва образът на една майка, заклеямена като непочтена и бог знае какво още. — Тя поклати

глава. — Не можех да позволя това. Не можех да позволя детето ми да плаща за моите грехове, колкото и незначителни да бяха те. — Сабрина въздъхна. — Затова се зарових в почтеност и приличие и се появявах в обществото само когато беше абсолютно необходимо. Оставях се да бъда забелязвана, без да привличам вниманието.

Пръстите му се плъзнаха надолу към долината между гърдите ѝ и тя потръпна от докосването му.

— Значи по-скоро си съществувала, отколкото си живяла.

Сабрина сбърчи нос.

— По думите ти излиза, че животът ми е бил ужасен. Не беше чак толкова зле. Не съм живяла като отшелничка. Пък и освен това имах... други интереси, които запълваха времето ми. Но като цяло, животът ми беше доста...

— Тъп и скучен. — Той се наведе и целуна върха на носа ѝ. — Обещавам ти, че никога няма да позволя животът ти отново да бъде скучен.

Тя уви ръце около врата му.

— И как, скъпи съпруге, смяташ да предотвратиш това?

Той я придърпа към себе си.

— Имам намерение да прекарвам много време, опитвайки се да измисля по-интересни дейности, с които да не позволя на скуката да навлезе в живота ти. — Устните му се срещнаха с нейните със страст, която сякаш подпечата обещанието му и открадна дъха ѝ.

Сабрина разтвори устни и пое жадно езика му в устата си. Желанието отново се надигна в тях.

Никълъс отдръпна устните си и започна да целува нежно врата ѝ. Вълнение и възбуда се надигнаха в нея. Тя започна да хапе леко ухото му и прокара език по извивката на врата му, по тънкия, почти незабележим белег. Белегът очевидно беше много стар. Такава сериозна рана вероятно някога беше застрашила живота му.

— Никълъс, откъде имаш този белег на врата си?

Усилията му да разучи чувствителните точки на тялото ѝ го бяха довели до раменете ѝ. Той измърмори думите срещу кожата ѝ, която беше настръхнала от усещането за близостта му.

— Не е нищо особено. Драскотина. Малък инцидент от детството ми.

„Малък инцидент от детството ми.“ Дъхът ѝ спря, когато осъзна смисъла на тези думи, Господи! Никълъс беше правителственият агент, когото тя беше надхитрила преди толкова много години! Тя се беше омъжила за човек, който представляваше истинска заплаха за нейната безопасност. Същият онзи мъж, който я бе преследвал в сънищата ѝ и който бе изпълвал фантазиите ѝ, сега споделяше леглото ѝ.

Иронията на ситуацията беше невероятна. Но това обясняваше толкова много неща. Незабавното привличане, което Сабрина беше изпитала към графа. Смътният ѝ спомен, че е чувала някъде гласа му, че познава миризмата и целувките му. Може би съдбата ги бе срещнала отново и сега им даваше втора възможност.

Устните му стигнаха до гърдите ѝ и той взе в устата си едно от зърната ѝ; езикът му започна да го гали. Тревогата се опита да се пребори с възбудата и загуби. Откритието ѝ и онова, което то означаваше за бъдещето ѝ, се изгуби под натиска на докосванията му. По-късно щеше да има достатъчно време да размишлява над него. Тя не можеше да мисли разумно под огнената буря от усещания, която я поглъщаше.

Сабрина се остави на еротичното блаженство, което ѝ доставяха умелите ласки на Никълъс, и се присъедини към него без никакви задръжки. Потънала в блаженството на страстта, последната ѝ мисъл беше, че всичко между нея и този мъж, след всичките тези години, можеше да бъде отдадено само на магия.

Никълъс лежеше замаян, а Сабрина се беше сгушила плътно до него. Едната ръка беше обвил около спящата си жена, а другата беше сгънал под главата си. Той гледаше към гредите на тавана и си мислеше, че ако някой можеше да го види сега, сигурно би нарекъл усмивката му идиотска.

Любенето никога не му се беше отразявало по този начин. О, той, разбира се, често бе завършвал някоя страстна среща развълнуван и изтощен. Но това изпълващо цялото му същество усещане за доволство и щастие беше нещо съвсем ново и Никълъс се съмняваше, че някога щеше да му омръзне да го изпитва.

Сабрина въздъхна и се размърда и той я притегли по-близо до себе си. Уайлдууд никога не си беше представял, че почтеното

същество, което беше избрал за своята идеална съпруга, би успяло да завладее сърцето му.

Но Сабрина беше нахлула в живота му и в душата му с абсолютната неизбежност на времето. И Никълъс вече не можеше да отрича очевидното.

За добро или за зло, Никълъс Харингтън, граф Уайлдууд, най-сетне се беше влюбил до уши. Съмненията му за съществуването на това чувство се бяха изпарили и бяха заменени от вътрешна топлина, каквато той никога не бе познавал. Това не беше изгарящата жег на страстта, а нещо много по-силно, по-дълбоко, по-трайно. Странно беше, че любовта го беше споходила сега, когато дните на младостта му бяха останали безвъзвратно в миналото. Той се засмя на себе си. Поне един мъж на неговите години и с неговия опит беше достатъчно интелигентен, за да осъзнае това уникално и крехко чувство, и достатъчно зрял, за да го запази.

Той погледна жена си и се възхити на приумицата на съдбата, която ги беше събрала. Русата ѝ коса блестеше на светлината на късното следобедно слънце подобно на тънки златни нишки. Никълъс отмахна кичурите, които се бяха спуснали по лицето ѝ. Когато се бяха оженили, той бе предположил, че тя вярва, че техният брак по сметка ще бъде като толкова много други уредени бракове. Че двамата щяха да живеят живота си поотделно и щяха да бъдат заедно само когато необходимостта го налагаше. Но дори и тогава бе искал нещо повече от нея. Сега Никълъс никога нямаше да ѝ позволи да го напусне и се надяваше, че тя нямаше да прояви желание да си тръгне.

Сабрина очевидно беше изтощена, но графът беше твърде неспокоен, за да заспи. Той все още усещаше известна болка в мускулите си, но главоболието почти беше изчезнало. Единствено страхът, че може да събуди жена си го караше да затвори очи, да приеме този приятен затвор и да си наложи да заспи.

През съзнанието му преминаваха откъслеци от някакви сънища. Части от разговори, спомени, страхове... желанието се криеше малко по-нататък. Той се опита да овладее спомените си, да осъзнае смисъла на отделните части, които се мотаеха безцелно из съзнанието му. Това беше нещо свързано с миналото. Нещо свързано с вчерашния ден? Не, много преди това. Нещо за морето, за някаква жена, за лейди Б...

Никълъс отвори рязко очи и единствено ръката, която беше обвита около Сабрина, му попречи да не скочи от леглото. Лейди Б. Контрабандистката, която той беше опитал — безуспешно — да залови преди едно десетилетие. Това беше името на кораба. Корабът, който беше собственост на проклетия американец. Как можеше да е такъв идиот и да не се сети за това досега?

Той бе обхванат от силно вълнение, но си наложи да остане спокоен и да обмисли внимателно неочакваното си откритие. Очевидно спомените за онази случка в миналото бяха предизвикани от удара по главата му — удар, който не се отличаваше много от удара, който го беше повалил преди толкова много години.

Никълъс си спомни как се беше събудил на някакъв пуст плаж, знаейки, още преди да отвори очи, че контрабандистите, които бе търсил, бяха изчезнали безследно. Беше се изправил и се беше намръщил при болката, която бе разцепила главата му. Бе почувствал едновременно благодарност, че бе останал жив, и ярост от това, че се бе провалил в мисията си. Той и досега не можеше да свикне с мисълта за този провал. Никой в Министерството на вътрешните работи не го беше обвинил за неуспеха му. Въпреки че Никълъс не бе успял да залови контрабандистите, той бе успял да прекрати дейността им. Но неспособността му да се справи изцяло със задачата си беше оставила черна сянка в съзнанието му, в досието, което той мислено бе изготвил за самия себе си. Досие, което дотогава беше включвало само победи.

На всичкото отгоре го беше победила една жена — загадъчната лейди Б. Той беше пречесал цялото село с армия опитни мъже, беше претърсил цялата околност, но без успех. Не само че никой не признаваше да знае нещо за нея, но и никой дори не потрепваше при споменаване на името ѝ. В крайна сметка безполезността на усилията му го беше накарала да се откаже, но той не беше забравил нито поражението си, нито жената, която го беше победила.

Тя го беше преследвала в сънищата му дълго след като спомените бяха избледнели. В продължение на години все бе намирала начин да изплува из мъглата в съзнанието му и гласът ѝ, целувката ѝ, докосването ѝ бяха подклаждали отново желанието му да има една жена, чието лице не бе виждал. Същата нужда, която сега изпитваше и към Сабрина.

Внезапно Никълъс осъзна приликата между жена си и лейди Б. И двете притежаваха смелост и независим дух, каквито той не бе срещал у никоя друга жена. И двете бяха много по-интелигентни отколкото всички жени, които беше познавал. И двете подклаждаха страстта му и караха кръвта му да закипи. Колко странно. Техните качества бяха абсолютната противоположност на онова, което той търсеше и очакваше у жените, но при тези две жени точно тези качества го привличаха неудържимо към тях.

Той се размърда върху леглото, уви по-плътно ръка около жена си и се замисли над току-що направеното откритие. Въпреки че беше много вероятно неговото присъствие на този кораб да бе чиста случайност, той не се съмняваше, че името на кораба беше свързано по някакъв начин с онази случка в миналото му. Някакъв безпогрешен инстинкт потвърждаваше тази мисъл. Беше повече от вероятно Медисън да бе познавал онази жена. Въпреки че се твърдеше, че корабът е бил кръстен на сестрата на Медисън, с всяка изречена по време на това пътуване дума това твърдение започваше да му се струва все по-подозрително.

Възможно ли беше американецът да бе работил за контрабандистите? Медисън се държеше арогантно, свободно и своеволно, което показваше презрението му към властите и закона. Капитанът може би беше използвал корабите си — и дори този кораб — за да доставя контрабандно стоки от Франция за Англия.

Никълъс стисна зъби. У него се породиха решителност да открие истината. Не че можеше да предприеме нещо — Медисън не беше нито на английска земя, нито беше поданик на кралството. Но Медисън можеше да го отведе до лейди Б. А след това?

Въпросът отекна в съзнанието му и той го обмисли внимателно. Никълъс с изненада отбеляза, че таеното толкова дълго желание да обладае непознатата жена вече не съществуваше, а беше заменено или пък се беше сляло с по-настойчивата страст, която изпитваше към жена си. И той осъзна, че Сабрина беше единствената жена, която искаше в живота си — сега и завинаги.

Въпреки това въпросите, които го бяха измъчвали в продължение на десет години, все още оставаха без отговори. Ако той успееше да разкрие самоличността на лейди Б, можеше да се реабилитира. О, не в очите на някогашните си началници — властите не се интересуваха от

дело за контрабанда отпреди десет години — а пред себе си. Капитанът вероятно беше голямо предизвикателство. Никълъс се усмихна на себе си. Той обичаше предизвикателствата.

Сабрина можеше да му разкаже за миналото на Медисън. За миг Никълъс се зачуди в какво се беше състоял общият бизнес на жена му с американеца, но той бързо отхвърли тази мисъл. Сабрина със сигурност не можеше да знае за незаконната дейност на Медисън.

Той погледна надолу към нея. Инстинктът, на който се беше доверявал през целия си живот, му казваше, че — независимо от обстоятелствата — Сабрина никога нямаше да се замеси в нещо незаконно.

Сабрина се протегна лениво. На устните ѝ разцъфна доволна усмивка, преди още да беше отворила очи. Утринното слънце осветяваше каютата и придаваше на всичко златист блясък.

Тя седна в леглото и погледна до себе си. Никълъс го нямаше. Отсъствието му не я притесни изобщо. Нищо не можеше да развали щастието от миналия следобед и предишната нощ.

Вратата на каютата се отвори и Никълъс изпълни рамката. Във всяка от ръцете си държеше по една чаша горещо кафе. Погледът ѝ се плъзна по силните му загорели ръце и тя изпита лека тръпка, когато си помисли какви наслади ѝ бяха давали те.

— Добро утро. — Той се ухили и влезе в каютата.

— Добро утро. — Погледът ѝ срещна неговия и Сабрина сведе очи. Внезапно присъствието му я накара да почувства срам и тя дръпна завивката върху голите си гърди.

Той седна на ръба на леглото и ѝ подаде едната чаша.

— Разбрах, че предпочиташ кафето пред чая.

Тя кимна и пое чашата.

— Благодаря.

Сабрина отпи голяма глътка от горчивата течност и го погледна над ръба на чашата си. В дълбините на очите му блестеше весело пламъче. Тя държеше завивката с една ръка, а чашата — с другата.

Погледът му, одобрителен и съблазняващ, се плъзна по тялото ѝ. Сабрина усети, че се изчервява.

— Мисля, че трябва да се облека.

— Защо? Намирам, че облеклото ти, или липсата на такова, е абсолютно очарователно. — Той се наведе и целуна върха на носа ѝ. По тялото ѝ премина тръпка. — Може би трябва да се присъединя към теб.

Тя се втрени в очите му, в които веселието беше заменено от желание. Неудобството ѝ се изпари пред погледа му. Сабрина усети, че се възбужда. Тя беше готова да го покани да се върне при нея в леглото.

— Предполагам, че така нареченият брак по сметка най-после е бил консумиран.

Тези думи изтръгнаха Сабрина и Никълъс от опиянението им. Мат стоеше в рамката на отворената врата. На лицето му все още личаха белезите от двубоя с Никълъс.

— Какво искаш, Медисън? — изръмжа Никълъс.

— Какво искам ли? — Капитанът влезе в каютата, дръпна един стол до леглото и се настани в него. — Ами, чакай да си помисля. Винаги съм искал Бри.

— Мат. — Сабрина му хвърли нетърпелив поглед. — Това не е вярно. Говориш така само за да предизвикаш неприятности. Няма да стане.

Мат извъртя очи като някакъв отблъснат ухажор.

— Бри, ти ме нараняваш.

Никълъс присви очи.

— Пак те питам, Медисън, какво искаш?

Мат хвърли поглед на Сабрина. Тя притисна завивката по-плътно към гърдите си.

— Тя очевидно е направила своя избор.

— Нямаше какво да избирам — отвърна тя.

Мат не ѝ обърна внимание.

— Но ние все още сме съдружници, нали?

Тя хвърли бърз поглед на Никълъс и въздъхна.

— Разбира се. Нищо не се е променило.

— Нищо ли? — повдигна вежди Мат.

— Нищо — повтори твърдо Сабрина.

— О, аз не бих казал това — вметна Никълъс със самодоволна усмивка.

Сабрина го стрелна с поглед, сякаш искаше да му каже да си мълчи.

— Нищо по отношение на съдружието. Все още сме съдружници, Мат.

— Ами той? Ами съпругът ти? Каква е неговата роля във всичко това?

Сабрина погледна първо единия, след това и другия. Когато се беше впуснала в това предприятие, не беше слагала в сметките си съпруг и бе смятала, че ще подели съкровището само с Мат. Сега обаче трябваше да се съобрази и с присъствието на Никълъс. Нещо ѝ подсказваше, че той няма да се съгласи без възражения с намеренията ѝ. От друга страна, тя, изглежда, нямаше голям избор в това отношение, а и златото беше достатъчно, за да бъде разделено на три.

Тя си пое въздух.

— Естествено, Никълъс също ще бъде съдружник.

В очите на капитана проблесна разочарование, но той сви рамене, сякаш бе очаквал такъв отговор. Усмивката на Уайлдууд стана още по-широка: той изглеждаше толкова самодоволен, че Сабрина се уплаши, че това можеше да поднови враждата между двамата мъже. Може би едно съдружие беше онова, което бе необходимо за намаляването на неприязънта, която те изпитваха един към друг. Не, то по-скоро щеше да доведе до това, че двамата щяха да се избият взаимно. А ако Никълъс научеше истината за миналото, което споделяха Мат и Сабрина...

— Добре — изразението на Мат беше напълно безгрижно, — но щом възнамеряваш да позволиш на този проклетник да участва в това, то трябва да му кажеш всичко. По-добре му кажи в какво му предстои да се забърка.

— Да, любов моя, смятам, че е крайно време да ми кажеш каква е целта на това пътуване.

— Много добре.

Сабрина подаде чашата си на Никълъс, облегна се на възглавниците и огледа двамата мъже пред себе си. Беше очаквала с тревога този момент още от мига, в който се беше качила на борда на кораба. Въпреки скандалните си афери с жените, Никълъс беше известен със своята принципност. Той не беше човек, който би нарушил правилата или законите и определено не беше човек, който би

се втурнал в търсене на някакво скрито съкровище. В противен случай никога не би успял да си създаде репутацията, която имаше в правителствените среди. Тя си пое дълбоко дъх.

— Преди много години съпругът ми Джак...

— Първият ти съпруг — поправи я Никълъс. Някакво неопределимо изражение потъмни за миг чертите му.

Сабрина кимна леко.

— Да, разбира се, първият ми съпруг. Джак беше страстен комарджия. Той обичаше хазарта във всичките му форми. Нали знаеш, че загина заради един глупав облог?

Никълъс кимна.

— Изглежда, че по време на съвсем обикновена игра на карти спечелил доста необичайно писмо. В него се дават подробни указания за местоположението на злато, скрито в Египет преди двадесет години. Златото е било предназначено за финансиране на египетската кампания на Наполеон. Корабът, на който било натоварено, обаче бил потопен, а златото — скрито. — Тя сви рамене. — Златото никога не било намерено. От онова, което ми беше казано, разбрах, че когато Джак спечелил писмото, всички на масата си помислили, че то е фалшиво, и го приели на шега. Останалите играчи му се присмели, че е спечелил една добра история, но нищо повече от едно безполезно парче хартия. Джак очевидно се включил в шегата, но сигурно е приел историята насериозно. Той скрил писмото на място, където само аз можех да го намеря. Кое то аз направих наскоро. — Тя млъкна, за да прецени реакцията му. — И това е причината да бъдем тук.

Сабрина огледа внимателно Никълъс. По време на разказа ѝ той беше слушал безстрастно и изражението му не беше показало нито презрение, нито вълнение. Той лесно можеше да сложи край на всичко. Това беше в правото му на неин съпруг. Дали тя все още желаше да се противопоставя на волята му? Сабрина се надяваше, че той щеше да спази едно от условията на брака им и ако не да се включи, то поне да подкрепи начинанието ѝ. Но те вече бяха нарушили едно от брачните условия. Дали той щеше да се поколебае да наруши и друго? Тя стисна по-силно завивката и започна да я мачка в ръцете си.

— Къде е това писмо? — попита най-сетне Никълъс. Гласът не издаваше чувствата му.

Сабрина не можеше да прочете мислите му и започна да изпитва тревога.

— Ще ти го дам. — Тя измъкна един гол крак изпод завивката.

Никълъс се втренчи гневно в нея.

— Сабрина!

Мат се ухили доволно.

— Бри.

Тя им хвърли нетърпелив поглед и раздразнението накара думите ѝ да прозвучат по-остро, отколкото ѝ се искаше.

— За бога, нямах намерение да изскоча гола от леглото. Никълъс, моля те, приеми, че имам поне малко ум. Мат, досега не съм ти позволила да видиш нищо и нямам намерение да започвам сега. Честно ви казвам, понякога мъжете са най-глупавите същества на тази земя.

Тя се уви сръчно в завивката, без да показва нито сантиметър гола кожа и стана от леглото. На лицето на Мат се разля одобрителна усмивка. Никълъс сбърчи намръщено вежди.

Сабрина отхвърли мисълта, че увита в завивката вероятно приличаше на египетска мумия, и отиде до куфара си. Започна да рови из натъпканите в него дрехи и намери пожълтелите от времето лист. След това отиде до Никълъс и му го подаде мълчаливо.

Той я огледа резервирано от главата до петите.

— Не смяташ ли, че този разговор би трябвало да продължи, след като се облечеш?

Тя отказа да отстъпи от позицията си.

— Може би. Но ми се струва, че моето облекло няма никакво отношение към въпроса, който обсъждаме. Да не би да греша?

— И въпреки това...

Мат изстена раздразнено.

— Просто прочети проклетото писмо, за да можем да продължим.

Никълъс му хвърли изпълнен с отвращение поглед и пое листа от ръката на Сабрина. Тя затегна още по-плътно завивката около тялото си и се настани на ръба на леглото.

Сабрина се вглеждаше внимателно в съпруга си, докато той четеше писмото. Тревогата беше стегнала стомаха ѝ. Лицето му отново беше станало безизразно и не показваше какво чувстваше или мислеше

той. Тя погледна Мат. Той повдигна леко едната си вежда, сякаш изпитваше леко любопитство какво беше мнението на Никълъс, но не го беше грижа кой знае колко.

Тя не можеше да търпи повече това очакване. Никълъс вдигна очи и я погледна. Дъхът ѝ замря в гърдите.

Гласът му беше хладен.

— Това несъмнено е най-смешното писмо, което съм чел през живота си.

— Какво?

Мат скочи на крака и издърпа писмото от ръката на Никълъс.

— Знаех си. Знаех си, че ще реагира така. Погледни го, Бри. Той не притежава авантюристична жилка, нито пък е надарен с живо въображение. Пък и за изпълнението на една такава задача е необходима доста смелост. На него тя просто му липсва.

Никълъс се зачерви при тази обида.

— Не приемам подобни обиди от никого, най-малкото пък от някакъв си невъзпитан американец, който бърка смелостта с глупостта.

— Джак Уинфийлд щеше да го направи — предизвикателните думи на Мат прозвучаха като гръмотевица в стаята.

Двамата се гледаха с ледени погледи. Сабрина се изправи и застана между тях, както си беше увита със завивката.

— На вас двамата не ви ли омръзна да се карате постоянно? Последния път, когато се сбихте, не постигнахте нищо, освен че се натъртихте взаимно. Няма да позволя да се хванете отново за гушите.

— Тя се обърна към Мат и го изгледа остро. — Никълъс ми е съпруг, независимо дали това ти харесва или не. Няма да ти позволя да го обиждаш така. — Тя се завъртя към мъжа си. — Що се отнася до теб...

— Никълъс повдигна високомерно вежди. — Мат ми беше верен приятел в продължение на толкова много години, че вече не бих могла да ги преброя. Той ми е помагал, когато съм имала нужда от помощта му, и прие да ми помогне и този път. Според условията на брака ни ти се съгласи да ми бъдеш равностоен партньор във всяко мое делово начинание. — Тя си пое дълбоко дъх. — Тогава имах предвид точно тази експедиция.

Никълъс присви очи.

— А ако откажа да се присъединя? Или ако откажа да ти позволя да продължиш с тази смехотворна експедиция? Какво ще стане тогава?

Сабрина отмести поглед встрани. Емоции, последствия и съдба се смесваха в съзнанието ѝ. Тя се втренчи в едно петно на пода. Малко петно, което се запечата в съзнанието ѝ, сякаш беше прегорено с нагорещено желязо. Колко странно беше, че в момента, в който ѝ предстоеше да реши бъдещето си, някакво малко петънце щеше да остане завинаги в паметта ѝ.

Тя вдигна глава и погледна Никълъс в очите. Той я гледаше така, сякаш искаше да проникне в душата ѝ. Сабрина бе обзета от страх. Дали не беше намерила мъжа, който бе търсила цял живот, само за да го загуби точно сега? Можеше ли да го накара да разбере, че за нея търсенето на това злато вече не беше просто начин да събере средства, а нещо повече? Че сега това за нея беше възможност да се върне към един начин на живот, от който се беше отказала преди години? Тя не можеше да си позволи да спре. Сабрина осъзна, че беше направила своя избор много отдавна.

— Бих предпочела да се присъединиш към нас. Твоето участие има голямо значение за мен. Но ако откажеш... — Тя изправи рамене и замълча, за да събере смелост. Нямаше връщане назад. — Ще продължа, независимо от това. С теб или без теб.

Тъмните очи на Никълъс изразяваха най-различни чувства, но гласът му беше спокоен.

— Имаш ли представа колко е опасно в Египет? В тази страна гъмжи от разбойници и непрокопсаници, които търсят съкровища, много по-стари от твоето. Но всеки от тях би прерязал красивото ти гърло дори при най-малкия намек за френско злато.

— Подготвена съм да поема този риск — отвърна тихо тя.

— Е, аз обаче не съм готов да те изложам на опасност. — Той прокара нервно пръсти през косата си. — И ще продължиш с тази глупост, дори ако ти забраня? Осъзнаваш ли, че твоите действия, твоето грубо незачитане на желанията ми, ще унищожат съвместното ни бъдеще?

Сабрина усети сълзи да напират в очите ѝ, но си наложи да ги задържи.

— Да.

Никълъс се обърна и тръгна към вратата. Сърцето на Сабрина спря да бие и тя бе обзета от тревога. Той се спря и ръката му увисна във въздуха, както беше протегната към дръжката на вратата.

— Дявол да го вземе. — Никълъс се обърна с лице към нея и въздъхна тежко. — Много добре. Ще участвам в това безумно начинание, та дори само за да те опазя жива.

Сабрина се беше подготвила да приеме отказа му и ѝ бяха необходими няколко секунди, за да осъзнае, че той ѝ бе дал съгласието си. Отчаянието ѝ беше заменено от радост. Тя се хвърли към него през стаята и го прегърна.

— Никълъс! — Тя се разсмя от радост и той ѝ отвърна с уморена усмивка.

— Не вярвам, че това съкровище съществува. Убеден съм, че търсенето му ще се окаже безуспешно. Но... — Той се вгледа в очите ѝ и тя затаи дъх, не смеейки да повярва на страстта, която видя в погледа му. — Струва ми се, че да обиколя половината свят не е твърде голяма цена, за да те задържа до себе си. И ако за да бъдеш щастлива е необходимо да предприемеш някакво безполезно и опасно търсене на съкровище, предполагам, че просто ще трябва да се екипирам с лопата, компас и кама.

— О, Никълъс, няма да съжаляваш за това.

— Ха. Вероятно ще съжалявам много. — Той я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. Устните му погалиха врата ѝ и изпратиха сладостни тръпки по тялото ѝ. Той зашепна в ухото ѝ. — Аз обаче се сещам за много по-неприятни от пустинята места, на които да опозная жена си.

Той я положи на леглото и погледите им се срещнаха. Двамата си размениха неизречени обещания. Ако вчера бе станало физическото единение на брака им, то днес те обвързваха душите си. Сабрина осъзна, че каквото и да се случеше, този мъж щеше да притежава вечно сърцето ѝ.

— Ако вие двамата успеете да се отделите един от друг, имаме да обсъдим някои сериозни неща — чу се саркастичният глас на Мат. Той се отпусна в един стол и се загледа в тях с неприкрито раздражение.

Сабрина се отдръпна неохотно от прегръдките на Никълъс. Той се настани до нея и хвърли отегчен поглед на капитана.

— Продължавай.

— Първо искам да знам защо смяташ, че писмото на Бри е толкова смешно.

Сабрина кимна в знак на съгласие.

— Указанията ми се струват ясни и доста умни.

Никълъс издърпа листа от ръцете на Мат.

— О, всичко, което е написано тук, наистина е кратко и лесноразбираемо. Проблемът не е толкова в това, което е написано, колкото в онова, което не е.

Сабрина се намръщи озадачено.

— Не те разбирам.

— Много е просто, скъпа. Когато Наполеон навлезе с войската си в Египет, той не беше любимецът на френското правителство. Всъщност, властващите дори не му обръщаха внимание. Мисълта, че правителството би му изпратило злато в подкрепа на усилията му, е смешна. Съжалявам, любов моя.

Сабрина бе обзета от разочарование. Възможно ли беше след усилията, които беше положила, всичко да се окаже напразно по причини, които не зависеха от нея?

В стаята настъпи тишина, в която всеки от присъстващите се потопи в мислите си.

Мат се беше загледал в ноктите на ръцете си. Той заговори бавно, сякаш обмисляше всяка дума, преди да я изрече.

— Бри? — Погледът му срещна нейния. — Няма ли първа страница това писмо?

Тя кимна.

— Мисля, че има.

— И тя не е у теб?

Сабрина въздъхна нетърпеливо.

— Много добре знаеш, че разполагам само с това. Не виждам какво би могла да помогне още една страница.

Мат се наведе към графа.

— Независимо дали правителството е стояло зад него или не, Бони имаше поддръжници във Франция, нали?

Никълъс кимна замислено.

— Така е. Кампанията му в Египет беше проведена много преди да бъде провъзгласен за император, но още тогава имаше хора, които бяха забелязали, че в него се крие голям потенциал.

Двамата се погледнаха. Сабрина местеше погледа си от единия към другия. Те сякаш бяха забравили за нейното присъствие. В гласовете им започна да се долавя вълнение.

— Значи не е твърде оптимистично да предположим... — каза Мат.

— ... че подкрепата за Наполеон, а следователно и златото, не е дошла от правителството... — започна Никълъс.

— ... а от частни източници и първата страница на писмото на Бри може би обяснява точно това — продължи капитанът.

— Следователно е възможно това съкровище все пак да съществува — обобщи Никълъс и на лицето му бавно се разля широка усмивка. Той погледна Мат с неохотно възхищение. — Много добре, Медисън.

— Като за американец ли? — Върху лицето на Мат се появи предизвикателна усмивка.

Никълъс кимна сериозно.

— Като за всеки.

Сабрина оглеждаше двамата мъже. Нещо неопределимо току-що се беше променило между тях. То беше удивително за гледане и отвличаше мислите ѝ от...

— Да не би да казвате, че златото съществува?

— Не. Казвам, че просто има такава възможност.

— За мен това е достатъчно основание да го потърся — каза Мат и усмивката му стана още по-широка.

Никълъс повдигна вежди.

— Достатъчно основание да го потърсим.

Сабрина отвърна на усмивката на Мат и отбеляза със задоволство, че дори Никълъс най-сетне изглеждаше развълнуван от възможността за успех на експедицията.

— Значи сме съгласни? Ще продължим? Като съдружници?

— Като съдружници. Ако преди това не се избием. — Мат се ухили на графа.

Никълъс изстена.

— Като съдружници. И нека Бог да ни е на помощ.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сабрина се облегна на перилата и подпря глава върху дланите си. Погледът ѝ се движеше неспокойно. При други обстоятелства екзотичната гледка на гъмжащото от хора пристанище на Неапол щеше да привлече авантюристката в нея. При други обстоятелства тя щеше да бъде омаяна от любопитното чуждестранно представление, в което участваха странни и интересни същества, от напевните езици на далечни държави, дори от силните, остри миризми, които се носеха по брега.

Вместо това тя въздъхна тежко. Сега, когато Никълъс вече знаеше целта на пътешествието им, но се беше съгласил — макар и неохотно — да участва, всяко забавяне я дразнеше. Сабрина се страхуваше, че оставащото до края на пътуването време ще се превърне в цяла вечност.

Те бяха пристанали преди повече от час. Никълъс спомена нещо за изпращане на някакво писмо и слезе на сушата. Мат не се виждаше никъде и вероятно се занимаваше с хилядите дреболии, свързани с товара и запасите на кораба, както и с най-различни други моряшки задачи. Толкова много време бе минало, откакто Сабрина се беше качила на кораб за последен път, че подробностите от престоя в пристанищата се бяха заличили от паметта ѝ, заедно с още много други безполезни парчета информация. Тъй като и двамата мъже бяха заети, Сабрина трябваше да се задоволи с това да наблюдава дейността, която кипеше на кея.

— Едно пени за мислите ти. — Мат се облегна на перилата до нея.

— Точно в този момент мислите ми не струват и толкова. Вероятно ще остана тук цял ден и ще се дразня за всяка секунда забавяне, освен ако не ми кажеш, че ще отплаваме веднага.

Мат се разсмя.

— Бри, твоето съкровище е останало скрито цели двадесет години. Сигурно може да почака още няколко дни.

— Не се тревожа за златото.

— Тогава защо си толкова нетърпелива?

— Не знам. Но мина твърде много време, откакто за последен път направих нещо вълнуващо, че се дразня от всичко, което ни забавя дори само с една минута.

— Нищо не може да се направи, Бри.

— Осъзнавам това. Просто този факт не ми харесва.

Тя отмести очи от гледката на пристанището и се вгледа в капитана.

— Вие с Никълъс как се разбирате? През последните няколко дни, след като той научи накъде сме тръгнали и с каква цел, двамата се държите като стари приятели. Смя ли да се надявам, че сте забравили за враждата си?

На Сабрина ѝ се стори, че Мат подбира внимателно думите си.

— О, не бих казал, че сме приятели. Всъщност, аз не мисля, че му имам доверие.

— И защо не?

— Не ми се прави на обидена, Бри. Отлично знаеш каква е житейската история на този човек. Той е участвал активно в правителството и аз подозирам, че не се е занимавал само с дипломатически мисии.

Сърцето на Сабрина прескочи един удар. Дали Мат не беше научил за предишната им среща с Никълъс? Тя все още не беше решила дали да каже на Медисън, че се беше омъжила за агента, когото бяха надхитрили преди десет години или да задържи тази информация за себе си.

Тя му хвърли предизвикателен поглед.

— Несъмнено, но какво общо има това?

— Той ме разпитва постоянно, Бри. И го прави изключително умело. Въпросите му винаги са задавани между другото, толкова незабележимо, че ми беше необходимо известно време, преди да се усетя.

Тя почувства как я обзема тревога.

— И какви са тези въпроси?

— Най-вече за миналото ми, за живота ми. Пита ме за семейството ми, за баща ми... за сестра ми. — Той я изглежда. —

Последната тема е доста трудна. Нямам представа колко отчаяна е била тази сестра, какви проблеми е имала, кога е...

— Достатъчно — прекъсна го нетърпеливо тя. — Въпросите му са съвсем безобидни.

Мат поклати глава.

— Не мисля така. Той ме пита и за корабите ми, колко притежавам сега, колко съм притежавал преди десет години. Опитва се да разбере, откъде съм взел парите, за да построя флотилията, с която разполагам в момента. Не, той определено търси отговори. Просто ми се иска да знам какво се крие зад неговите въпроси. Единственото нещо, за което още не ме е питал, си ти.

— Е, това поне е нещо — каза тихо тя.

Той се загледа в нея и тя се почувства неудобно.

— Какво става, Бри? — попита тихо Медисън. — Има ли нещо, което не ми казваш?

През главата ѝ преминаха една дузина различни мисли. Заслужаваше ли Мат да знае кой беше в действителност Никълъс или тя дължеше на съпруга си по-голяма лоялност, отколкото на стария си приятел и съдружник? Само защото Никълъс беше задал няколко въпроса, не означаваше, че той изпитва подозрения, а е просто любопитен. Все пак тя беше предупредена и може би щеше да бъде най-добре и за нея, и за Мат да каже на капитана какво знаеше.

Тя си пое дъх, за да се успокои.

— Може би е...

— Извинете, капитане, момиче. — Саймън им кимна отсечено.

Намесата му я зарадва, защото така ѝ се удаваше възможност да отложи за малко онова, което имаше да казва на Мат. Пък и той нямаше доверие на Никълъс, за да ги издаде неволно.

Мат се обърна към Саймън.

— Какво има?

— Ами, капитане — очите на едрия мъж заблестяха весело, — на кея има един млад господин, който казва, че групата му се е озовала в неприятна ситуация и не може да продължи пътуването си. Те са тръгнали за Египет и искат да пътуват с нас.

— Колко са? — попита Мат.

— Младежът и две жени. Младата изглежда отчаяна, сякаш всеки момент ще се разплаче. По-възрастната изглежда доста

развълнувана. Постоянно нарича затруднението им кръстоносен поход, изпълнен с приключения. — Саймън се разсмя. — Обзалагам се, че е много весела — има силен дух.

Мат се поколеба и морякът се възползва от колебанието му.

— И двете са хубавици, капитане.

Сабрина изстена мислено. По изражението на Мат си личеше, че последната забележка на Саймън беше привлякла вниманието му. Морякът нанесе последния си удар с умението на фехтувач, нанасящ удара на милосърдието.

— И казват, че са готови да платят двойна цена.

— Казваш, че са хубавици, а?

— Да, сър.

— Имаме ли празни каюти?

— Само една, която е подходяща за пътници, капитане. — Саймън гледаше невинно. — Мислех си, че можем да настаним младия господин при негово превъзходителство в празната каюта, а жените в капитанската.

— Я почакайте малко... — повиши раздразнено глас Сабрина.

— Това означава, че ще трябва да разделим младоженците. — По лицето на Мат се разля широка усмивка. — Добре, Саймън, качи ги на борда.

— Мат! — Сабрина го погледна с възможно най-обиденото си изражение.

— Бри, нали не искаш да обърнем гръб на хора в беда. — Той погледна към моряка. — Англичани ли са?

Саймън кимна.

— Да, капитане.

— И при това твои сънародници, Бри. — Той я погледна тъжно. — Не те смятах за толкова безчувствена, толкова... мисля, че егоистка е най-точната дума, нали, Саймън?

Сабрина местеше гневния си поглед от единия към другия. Сякаш това забавяне не беше достатъчно зло, а сега трябваше и да дели каютата си с две непознати жени, които без съмнение бяха туристи. Те сигурно бяха като онези почтени дами, на които се беше нагледала в Лондон. Жени, които никога нямаше да разберат защо беше предприела това пътешествие, а още по-малко, че пътуваше без слуги и носеше мъжки дрехи. А най-лошото беше, че нямаше да

прекарва повече нощите си в прегръдките на Никълъс. При тази мисъл тя изпита огромно разочарование.

— Бри? — попита нежно Мат.

— Много добре. — Сабрина стисна зъби. — Колкото повече, толкова по-весело ще бъде.

Мат се ухили.

— Знаех, че ще видиш нещата от моята гледна точка. В крайна сметка, това е бизнес, а превозът на пътници е работа на този кораб.

Сабрина му обърна гръб с презрително изсумтяване и се загледа гневно в корабите в пристанището, сякаш те бяха виновни за лошото ѝ настроение. Сабрина щеше да приеме това неудобство, но определено нямаше намерение да се преструва, че ѝ беше приятно. И нямаше никакво желание да се среща с тези натрапнички, докато това не се окажеше абсолютно необходимо.

— Доведи ги на борда, Саймън — каза весело Мат. — А сега, Бри...

Тя се обърна рязко към него.

— Не смей да ми се оправдаваш, Матю Медисън. Прекрасно разбирам какво си намислил. Ти просто не можеш да понасяш да ме гледаш заедно с Никълъс и искаш да създаваш проблеми при всеки сгоден случай.

— Бих ли направил това с теб, Бри?

Тя го изгледа с изпепеляващ поглед.

— Да, и очевидно го правиш.

Гласовете на новите пътници привлякоха вниманието им. От това разстояние те не можеха да различат лицата им, но на Сабрина ѝ се стори, че в поне две от фигурите забелязва нещо познато.

Те стъпиха на трапа и започнаха да се приближават. Сабрина видя лицето на една жена, която беше малко по-млада от нея, и се опита да си спомни откъде я познаваше. Зад нея вървеше млада блондинка...

Сабрина затаи дъх.

— Мътните да ме вземат!

Мат се ухили доволно.

— Саймън беше прав — те наистина са красиви.

Гласът на Сабрина прозвуча студено и твърдо.

— Дори не си помисляй за това, Мат. Това е дъщеря ми.

— Дъщеря ти ли? — възкликна изненадано той. — Високата с тъмната коса е дъщеря ти?

— Не тя, идиот такъв. Русата ми е дъщеря. Как, в името на всичко свято...

— Ами другата? — Сабрина забеляза интереса в погледа му.

За миг Сабрина забрави за шока от появата на Белинда на палубата и й се прииска да се разсмее. Това щеше да бъде добър урок за Мат. Той си го заслужаваше.

Тя се ухили.

— Това, мой скъпи, стари приятелю, е Уин Харингтън. Сестрата на Никълъс.

— Сестра му? — На лицето на капитана се появи леко удивление. — Той дали я обича?

— О, предполагам, че повече, отколкото ти обичаш своята сестра. В крайна сметка, неговата съществува.

Мат остана да гледа приближаването на новите пътници. Сабрина видя как той стиска решително зъби и се ухили на себе си. Тя се бе срещала само веднъж с Уин Харингтън, но от всичко, което бе чувала за нея, сестрата на Никълъс се интересуваше повече от книгите, отколкото от мъжете. От друга страна, проявата на безразличие от страна на една жена беше най-сигурният начин да бъде привлечен един мъж като Мат. В най-лошия случай, това ново развитие на нещата можеше да й осигури едно доста интересно забавление.

— Майко? — Гласът на Белинда я извади от мислите й. Сабрина се овладя и се обърна с лице към дъщеря си. Белинда я гледаше с удивление, сякаш не можеше да повярва на очите си. — Майко!

Момичето пробяга няколко крачки, които я деляха от майка й, и се хвърли в прегръдките на Сабрина.

— О, мамо, не знаех дали някога ще успеем да те намерим. Толкова се тревожех. Онзи лош мъж ни изхвърли от скапаната си лодка. А Ерик беше толкова ужасно болен. От мига, в който напуснахме Англия, всичко беше ужасно.

Сабрина се опитваше да постигне равновесие между загрижеността за дъщеря си и веселието, което бе предизвикало у нея драматичното избухване на Белинда. Тя обви ръце около разплаканата си дъщеря и погледна към умърлушения Ерик.

— За какво говори тя?

Той прочисти гърлото си.

— Ние имаме... тъъ... определени затруднения.

— Затруднения — каза Белинда и вдигна глава от рамото на майка си. След това погледна обидено годеника си. — Струва ми се, че „затруднения“ е твърде меко казано, Ерик. По-точната дума е катастрофа.

Ерик приличаше на човек, който се опитва безуспешно да се спаси от удавяне или от нещо по-лошо.

— Белинда, аз съм уверен...

— Ерик — прекъсна го Сабрина, — може би ще бъде най-добре да оставиш Белинда да обясни какви проблеми сте имали, както и какво търсите тук. Скъпа?

— Благодаря, мамо. Когато разбрах, че си тръгнала за Египет, реших, че трябва да те последваме. — Тя изгледа предпазливо майка си. — В твой интерес, разбира се.

Сабрина въздъхна тихо.

— Разбира се.

На лицето на Белинда се изписа облекчение.

— Както и да е, ние решихме да тръгнем след теб и лелята на Ерик се съгласи да ни бъде придружителка. — Белинда хвърли бърз поглед към Уин, която стоеше и разговаряше със Саймън и очевидно не беше забелязала избухването на момичето. — Уин се държи много дразнещо, мамо. Тя, изглежда, е прочела всички книги, които някога са били написани, и не се колебае да споделя знанията си и мненията, които си е изградила върху прочетеното. Тя дотолкова разстрои капитана, че той настоя да слезем от кораба му и буквално ни заряза тук. А когато тя не ни просвещава за нещо, пише в ужасния си дневник. Имам чувството, че записва всяко нещо, което върша или казвам. Това е изключително неприятно.

— Наистина. — На Сабрина ѝ беше невъзможно да прикрие усмивката си. Възмущението на дъщеря ѝ беше очевидно и когато Сабрина се сетеше за любопитството, което Мат беше проявил към Уин... о, да, всичко това предвещаваше доста интересни и забавни събития. Сабрина насочи вниманието към дъщеря си. — Е, вече всичко е наред и всички сме заедно.

— О, не, мамо, това не е всичко.

— Не е ли?

— Става дума за Ерик. — Белинда въздъхна. — Той беше, ами, болен. От морска болест. — Тя се наведе към Сабрина, сякаш искаше да сподели с нея някаква тайна. — Знам, че когато човек се жени, трябва да търпи болестите и всичко останало, но истината е, че това е доста изнервящо. Осъзнавам, че не е много благородно, но да го гледам как всеки ден се навежда през борда, да го слушам как стене и да го наблюдавам как приема забележително зеленикав цвят... е, това просто не е...

— Не е романтично? Не е героично? Не е така, както си си го представяла?

— Точно така. — Погледът на Белинда потъмня от трагичното преувеличение, характерно за младостта. — Какво да правя, мамо?

Сабрина потисна желанието си да се разсмее. Тя не беше забравила как се беше чувствала на възрастта на дъщеря си. Възраст, на която самата тя вече се бе оженила и бе родила дете.

— Обичаш ли го още, скъпа?

Белинда кимна тъжно.

— В такъв случай ти предлагам — каза бавно Сабрина — в бъдеще да се погрижиш той никога да не се качва на кораб. Дръж го на сушата. Не съм сигурна дори дали трябва да му позволяваш да излиза на плажа или да се доближава до морето.

— Но, мамо, какво ще стане с Брайтън? Аз обожавам Брайтън, а предполагам, че и Ерик също... — Тя млъкна внезапно и се усмихна. — Майко, ти се шегуваш с мен.

Сабрина й се ухили в отговор.

— Не съвсем, миличка. — Тя промени тона си. — А сега, след като вече успокоихме тревогите ти, ми се струва, че все още не си ми дала задоволително обяснение какво търсиш тук. Оставих те в Лондон и очаквах да те заваря там след завръщането си.

Белинда се отдръпна от майка си.

— Но, мамо, очевидно е защо съм тръгнала след теб, нали?

— Не, не е. Изисквам някакво обяснение и очаквам то да бъде задоволително. Не съм особено доволна, че те виждам тук.

— Много добре, майко — каза Белинда с тон, който сякаш казваше на майка й, че знае повече от нея и който със сигурност щеше да вбеси Сабрина. — Дойдохме, защото... — Белинда огледа фигурата на майка си. — Какво си облякла? — На лицето й се изписа ужас. —

Панталони ли си обула? Това е скандално, майко, абсолютно скандално. Просто не мога...

— Чакай само да я чуеш как говори. Думите ѝ са още по-ужасни от дрехите. — Никълъс вървеше към тях, следван на крачка от Ерик. — Добър ден, Белинда. Приятно ми е да те видя отново.

— Ти! — Очите на Белинда проблеснаха гневно и тя се обърна рязко към майка си. — Той е причината да тръгнем след теб. Тук сме, за да се опитаме да спасим репутацията ти. За да те предпазим от него!

От удивление Сабрина едва успя да проговори.

— Дошли сте да ме спасявате? От него? И защо сте решили, че е толкова наложително да бъда спасена, че да ме последвате през половината свят?

— Защо наистина? — повдигна весело вежди Никълъс.

Белинда го изглежда гневно.

— Майко, ти може би не знаеш това, но лорд Уайлдууд има доста неприятна репутация по отношение на жените. — Тя си придаде заплашително почтен вид. — Казано направо, този мъж е развратник.

Абсурдността на ситуацията действа на Сабрина като юмручен удар. Погледът ѝ улови погледа на Никълъс и тя забеляза веселите пламъчета, които играеха в очите му.

— Значи сте се надявали да ме предпазите да не се превърна в поредната му жертва? Да не се поддам на печално известния му чар? Да не споделя леглото му?

Думите на майка ѝ накараха Белинда да се изчерви.

— Точно така.

— Загрижеността за честта на майка ти е похвална — каза Никълъс. — Но се страхувам, че сте дошли твърде късно.

— Никълъс — сръза го остро Сабрина. Разговорът се насочваше в посока, които тя не беше уверена, че харесва.

— Твърде късно? — Белинда пребледня.

— Да, твърде късно — каза с тъжно изражение графът. — Ако бях знаел за загрижеността ти, щях да се въздържа. Само че...

— О, господи! — Белинда се олюля.

Никълъс сви рамене.

— Доколкото си спомням, майка ти не се възпротиви много на нападките ми.

— Мътните да ме вземат — изстена Сабрина.

Белинда се задави. Ерик скочи напред и прегърна годеницата си.
— Татко, не би трябвало да ѝ говориш такива неща. Тя е доста деликатна.

Никълъс се ухили шеговито.

— Съжалявам. Не знаех. Предположих, че е... тъъ... издръжлива като майка си.

— Никълъс! — Сабрина го изгледа убийствено и той ѝ отвърна с поглед, който показваше, че съвестта му е чиста. Поглед, който неминуемо я накара да се възмути. — Ерик е прав. Ти я подвеждаш да си мисли неща, които не са съвсем верни.

— О, мамо! — Лицето на Белинда се проясни. — Значи той не те е съсипал?

Сабрина стисна зъби. Никълъс представляваше истинска картина на невинността — ръце, скръстени зад гърба, приятна усмивка.

— О, той несъмнено ме съсипа.

Белинда извика ужасено и се олюля отново. Сабрина погледна гневно мъжа си.

— Той се ожени за мен.

— Оженил се! — Белинда се възстанови мигновено. — Ти си графиня Уайлдууд? — Тя се обърна с изпълнен с удивление поглед към графа. — И това те прави мой...

— Доведен баща. — С едно заучено движение Никълъс пристъпи напред, вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Великолепно, татко — ухили се Ерик.

— Колко интересна изненада — едва успя да промълви Белинда. Тя отдръпна ръката си и изгледа укорително майка си. — Но, мамо, ти беше маркиза, а сега си само графиня...

— За бога, Белинда! — Сабрина се вбеси. Как беше възможно собствената ѝ дъщеря да бъде такава снобка?

На лицето на момичето се изписа объркване.

— Но, мамо, аз просто казах какво мисля. — Тя погледна извинително Никълъс. — А истината е, че ти си заменила по-висока титла за по-ниска — обясни търпеливо момичето. — Тя беше маркиза...

— А сега е съпруга — прекъсна я графът с доволна усмивка. — Подозирам, че ако я попиташ, ще ти каже, че е доста доволна от... да речем — сделката си.

— Така ли е, майко? — попита тревожно Белинда.

Сабрина погледна мъжа си и с изненада видя, че очите му повтарят въпроса на дъщеря ѝ. Проклетникът все още не беше разбрал какви чувства изпитваше тя към него. Сърцето ѝ заби по-учестено. Може би той наистина изпитваше нещо към нея.

Тя отговори на Белинда, без да свали очи от съпруга си.

— Да, скъпа, довольна съм. Много съм довольна.

В погледа му проблесна пламък и топлината му я накара да потръпне. Вече нямаше значение, че този мъж, който бе изговарял толкова много думи за любов пред толкова много жени, вероятно никога нямаше да ги изговори пред нея, влагайки по-различен смисъл в тях. Той просто не знаеше как да направи това. Но Сабрина подозираше, че дълбоко в себе си Никълъс таеше искрица за нея. Очите му ѝ показваха това. И дори ако това не беше любовта, която тя желаше, може би щеше да ѝ бъде достатъчно.

— Никълъс! Знаех, че все някога ще те настигнем. — Уин се появи до тях с грейнало лице и целуна въздуха до бузата на брат си. — И при това в Италия. Колко вълнуващо! Вече преживяхме невероятни приключения и не мога да дочакам да ти разкажа...

Никълъс се разсмя.

— Мисля, че вече чухме доста от тези така наречени ваши приключения и ми се струва, че доколко са били невероятни, е въпрос на гледна точка.

— Така ли? — Уин сви замислено вежди над златните рамки на очилата си. — Не мога да си представя как някой може да смята, че преживяванията ни досега не са прекрасни. Разбира се, горкият Ерик беше болен, а скъпата Белинда не се радваше на новите изживявания с ентусиазма, който човек очаква от момиче на нейната възраст. Въпреки това аз... — Уин забеляза Сабрина. — Лейди Уинфийлд, подозирам, че вие най-добре бихте разбрали привлекателността на приключенията.

— И защо мислиш така? — попита предпазливо Сабрина.

Уин сви рамене.

— Но това е очевидно, скъпа. Първо, ти тръгваш на някакво неочаквано и доста загадъчно пътешествие към далечна страна. Второ, без предупреждение се омъжваш за мъж, когото едва познаваш...

— Вече си чула за това, така ли? — ухили се Никълъс.

Уин кимна към Саймън.

— Този господин беше така любезен да ми каже. Трябва да призная, че бях удивена.

— Нали очакваше, че някой ден ще се ожения повторно? — Никълъс повдигна изненадано вежди.

Сестра му въздъхна.

— Надявах се, разбира се. Но не очаквах, че ще се ожениш... ами... за жена като нея.

— Извинете, че ви прекъсвам — вметна саркастично Сабрина, — но губя търпение, когато хората ме обсъждат, сякаш ме няма. И какво точно искаш да кажеш с това „жена като нея“?

— Скъпа, съвсем нямах намерение да те обидя. Напротив, аз ти се възхищавам. Вече споменах за очевидната ти склонност към приключения и неочаквани събития. Желанието ти да вземеш Никълъс за съпруг потвърждава, че разбираш смисъла на предизвикателството.

— Не бих казал, че съм предизвикателство — каза обидено Никълъс. — Винаги са ме смятали за голяма печалба на пазара за съпрузи.

Сабрина и Уин го погледнаха, след което се спогледаха.

— Може би не се изразявам ясно. — Уин замълча, сякаш си подбираше внимателно думите. — Предполагам, съм мислила, че когато Никълъс се ожени отново, то ще бъде за жена, която е твърде почтена, за да си позволи дори да си мисли за приключения. — Тя наклони глава и огледа замислено Сабрина. — Като си помисля за това, винаги съм те смятала за точно такава. Поне така бих казала от всичко, което съм чувала за теб.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат — отбеляза сухо Сабрина.

— Така изглежда. — Уин се усмихна. — Мисля, че ще се разбираме прекрасно. Прекрасно, наистина. — Тя огледа внимателно Сабрина. — И ако ми заемеш чифт от тези очарователни панталони или ми помогнеш да се снабдя със свои...

Никълъс изстена.

— Уин.

— Бри. — Мат сръга Сабрина с лакът. — Струва ми се, че тук само аз не познавам никого. — Погледът му улови погледа на Уин и се задържа. — Какво трябва да направя, за да съм достоен да бъда представен на тази красива дама?

Сабрина потисна усмивката си, която се дължеше на неприкрития интерес на приятеля ѝ и на намръщеното изражение на Никълъс.

— Разбира се. Не знам какво ми стана, за да не се сетя по-рано.

Сабрина премигна невинно към Мат и получи в отговор леко намръщване.

— Мат, позволи ми да ти представя лейди Уинфрид Харингтън. Уин, това е Матю Медисън, капитанът на този кораб.

— Имате великолепен кораб, капитане. — В гласа на Уин се долавяше едва забележима страстна нотка. Сабрина погледна изненадано съпруга си.

— О, великолепието му бледнее във ваше присъствие. — Мат пое ръката на Уин и я поднесе към устните си. Погледът му не изпускаше нейния и взаимното привличане между тях беше очевидно.

Мигът се проточи и Мат и Уин явно не забелязваха въпросителните погледи на останалите. Сабрина погледна към Никълъс. Той изглеждаше загрижен и беше присвил тъмните си очи. На лицето на Белинда беше изписано любопитство, а годеникът ѝ се подхилваше самодоволно като светски лъв. Дори Саймън се беше присъединил към зяпачите ухилени до уши.

— Мисля, че е време да настаним всички по каютите им. — Гласът на Сабрина наруши мълчанието и сложи край на растящото неудобство. Имаше чувството, че тя и останалите някак си се бяха натрапили в една интимна връзка, в един личен момент, в една романтична среща.

Внезапно всички се разприказваха оживено и нервно. Уин издърпа ръката си, но в движението ѝ се долавяше известно колебание, сякаш тя не желаше да прекъсне връзката между тях.

— Моля да ме последвате, дами — каза Саймън и жените тръгнаха след него, без да спират да говорят.

Сабрина огледа замислено Уин. Може би това нямаше да бъде чак толкова забавно, колкото си бе мислила отначало, особено след като Уин очевидно отвърщаше на интереса на Мат по същия начин. Колкото и интригуваща да беше мисълта да види Мат победен от една интелигентна и умна жена, на Сабрина не ѝ се искаше да види как сърцето на Уин ще бъде разбито. А реакцията на Уин показваше, че възможност за разбиване на сърца съществуваше и от двете страни.

Сабрина не познаваше добре сестрата на Никълъс и сега се запита дали изобщо някой я познаваше. Репутацията ѝ не я определяше като жена, която би се оставила да бъде привлечена от мъж като Мат.

Дали пък след толкова много години Уин Харингтън не се беше почувствала готова да започне да живее пълноценен живот? Дали под маската на известната аристократка не се криеше дух, който само чакаше да бъде освободен от привлекателността на приключенията и неизвестното? И какво би станало с една такава жена, когато най-сетне вълнението от свободата и обещанието за страст се окажеха толкова близо до нея?

Внезапно Сабрина осъзна с учудване, че Уин не беше много различна от самата нея. В продължение на години тя също беше прикривала истинската си същност от очите на обществото. Едва сега тя бе извадила истинския си характер на показ и бе показала каква е в действителност.

Сабрина се усмихна на себе си и влезе в каютата след Уин и Белинда. Ако Никълъс бе смятал, че ще има трудности с жена с независимо мислене, на нея не ѝ се искаше дори да си помисли как щеше да реагира той, когато разбереше, че сестра му иска да прегърне ентусиазирано един нов свят.

Особено след като в тази прегръдка най-вероятно щеше да бъде включен и красивият американски капитан.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Мисля, че преувеличаваш, татко. Остават ни само една-две седмици, докато стигнем до Египет. Какво би могло да се случи за толкова кратко време?

— Повече отколкото можеш да си представиш — отвърна мрачно Никълъс. Той все още помнеше колко малко време се бе оказало необходимо, за да бъде омагьосан от чара на Сабрина.

Ерик седеше в единствения стол в малката каюта, която делеше с баща си. Никълъс се беше настанил неудобно на ръба на тясното легло и оглеждаше с отвращение малкото помещение. Когато бе вкарал куфара си в каютата на Сабрина, той бе мислил, че никога повече няма да се върне в тази неудобна стая.

— Сигурен ли си, че капитан Медисън има някакви намерения спрямо леля Уин?

Никълъс хвърли недоверчив поглед на сина си. Момчето не можеше да е чак толкова наивно. Намеренията на Медисън бяха очевидни за всички, които бяха станали свидетели на запознанството му с Уин. Никълъс изсумтя.

— Също толкова, колкото съм сигурен и за намеренията на петела в кокошарника.

— Може би така е по-добре.

— Какво искаш да кажеш, за бога?

Ерик сви рамене.

— На нейната възраст леля Уин вече не може да се надява да си намери мъж. Медисън може да е единствената ѝ възможност да се омъжи.

— Дявол да го вземе, Ерик — Никълъс скочи на крака и удари главата си в една от гредите на тавана. — Ау! — Той погледна ядосано нещастната греда. Нямаше да се учуди, ако се окажеше, че Медисън беше режисирал всичко, включително и появата на сина и сестра му, само за да го натика отново в тази ужасяващо малка каюта.

Никълъс разтърка удареното място.

— Медисън няма намерение да се жени за леля ти. Познавам много мъже като него и съм уверен в това. Не, той не иска брак.

— Е, леля Уин едва ли ще се откаже лесно от честта си.

Внезапно Никълъс осъзна, че страховете му може би бяха неоснователни. Все пак сестра му беше почтена, практична жена. Той въздъхна облекчено.

— Разбира се, че няма да го направи. Не бях се сетил за това. Уин няма да загърби всичките тези години на почтено поведение, безупречен произход и дълга си към семейството, само защото някакъв разбойник като Медисън ѝ е прошепнал няколко думички в ухото.

— И все пак... — каза замислено Ерик.

— И все пак?

— Ами... — Думите на момчето бяха премерени и уклончиви. — Поведението на леля Уини по време на това пътуване беше малко... по-различно отколкото в миналото.

— По-различно? — Някакво мрачно предчувствие обзе Никълъс и той присви вежди. — Обясни се.

Синът му въздъхна.

— Не знам дали ще мога. — Той млъкна, сякаш събираше мислите си. — От мига, в който за първи път я помолих да ни придружи тя се държи, сякаш има някаква определена цел в това пътуване. Винаги е била изключително способна и прекалено начетена. — Той направи гримаса. — Откакто я помня, винаги е държала книга в ръцете си. Но сега излъчва някакво неизказано вълнение, някаква странна потисната енергия... — Ерик поклати безпомощно глава. — Мисля, че не се изразявам добре. Тя сякаш очаква нещо. Запомни ми думите, татко, леля Уин определено се е променила.

— Ти сигурно преувеличаваш различията, които може би се дължат на стимула от пътуването.

Ерик поклати глава.

— Не мисля така, татко.

Никълъс започна да крачи прегърбен из тесната каюта. Той можеше да стои прав, но трябваше да внимава много. Ходенето означаваше, че щеше да се налага да избягва гредите, които дебнеха да разбият вече наранената му глава.

— Ако си прав за леля си, значи не можем да направим много, за да я защитим от Медисън. Смятам обаче, че трябва да направим всичко възможно, за да се уверим, че никога няма да останат сами заедно.

— Татко — каза предпазливо Ерик, — подозирам, че това ще бъде изключително трудно, да не кажа невъзможно. Не можем да ги наблюдаваме постоянно. Пък и... — Той въздъхна тежко. — Страхувам се, че няма да ти бъде полезен. Един час след като излезем в открито море няма да бъде в състояние да стана от леглото.

— И аз дочух нещо такова. — Никълъс се намръщи. — Съчувствам ти, моето момче, въпреки че самият аз никога не съм изпитвал опустошителните последствия на морската болест.

— Опустошителни е най-точната дума, татко — съгласи се Ерик. — Но нещо по-лошо от самата болест е ефектът, който тя изглежда оказва върху Белинда.

— И какъв е той?

— Имам чувството, че по някакъв начин съм я предал. Разочаровал съм я. — Ерик се изправи и Никълъс се намръщи в очакване главата на сина му да бъде сполетяна от същата участ като неговата. Без някакво видимо усилие Ерик успя да избегне сблъсъка с тавана и Никълъс се възхити от сина си. — Когато започнахме това пътешествие, аз си мислех, че така ще имам възможност да се опознаем по-добре и да бъдем повече време заедно, без да сме под постоянното наблюдение на клюкарите от обществото и да ставаме обект на разговори. Но болестта ми разби всички надежди да бъдем заедно. Подозирам, че чувствата й към мен може да са се променили.

— Толкова трагично ли ще бъде това? — Никълъс изрече тези думи спокойно, но наблюдаваше внимателно сина си.

— Дявол да го вземе, татко. — Ерик го изглежда ядосано. — Аз я обичам. Желая я. И тя ще бъде моя. — Той смекчи тона си. — Просто вече не съм уверен дали тя ме иска. — Той погледна умолително баща си. — Какво да правя?

За първи път се случваше синът му да се обръща за съвет към него. Стомахът му се сви. Той не беше съвсем сигурен как трябва да дава бащински съвети. Неговият баща не беше допускал никой да нарушава спокойствието му с разни молби.

Никълъс си пое дълбоко дъх. Той беше баща и не можеше да подведе сина си.

— Ами... — Той самият се изненада от смесицата между мъдрост и зрелост, които се долавяха в тона му. — Ами — повтори той, като се наслаждаваше на начина, по който думата излизаше от устата му, — струва ми се, че за да си осигуриш обичта на едно младо момиче, би трябвало да се опиташ да въздействаш върху романтичната ѝ природа. Да я засипваш с цветя и други сантиментални подаръци може да се окаже добра стратегия.

Ерик го погледна скептично.

— Нещо ме кара да се съмнявам, че това ще свърши работа в тази ситуация.

— Знаеш ли — каза замислено Никълъс, — забелязал съм, че жените, особено по-младите, имат особена слабост към мъжете с геройски характер. Бог ми е свидетел, че жени на всякаква възраст, дори и най-почтени, сами се хвърляха в обятията на Уелингтън. Може би трябва да внимаваш за подходяща възможност да извършиш нещо геройско, докато сме в Египет. Сега там е доста опасно и може да ти се удадат доста такива възможности.

— Ти на геройски действия ли разчиташ, за да си осигуриш благосклонността на жените?

— Аз ли? — Никълъс се ухили. — Никога. Рядко ми се е налагало да преследвам някоя жена. Обикновено става тъкмо обратното. Те сами ме търсят.

— А майка ми? Нея не си ли я ухаждал?

— Не, за съжаление не съм. — Никълъс поклати глава. — Нашият брак беше уреден предварително. Срегнахме се само веднъж, преди да се оженим. Дядо ти беше убеден, че скоро щеше да ритне кофата, и също толкова... уверен, че няма да успее да се справя със задълженията си и да осигури наследник. Нямах думата при избора на жена. Бях по-млад, отколкото си ти сега. Майка ти беше сладко, покорно момиче, но аз бях твърде зает с работата си, която считах за свой дълг пред краля и отечеството, за да прекарвам достатъчно време с нея. Съжалявам, че никога не можах да я опозная. Така че, както сам виждаш, това не беше голяма страст. Не беше като онова, което вие с Белинда, изглежда търсите.

— А към лейди Сабрина изпитваш ли голяма страст?

Никълъс обмисли внимателно въпроса на сина си. Дали изпитваше голяма страст? Дали му се струваше, че денят е мрачен,

когато тя не беше до него? Дали сърцето му не забиваше по-бързо и пулсът му не се ускоряваше, когато я прегръщаше? Дали ожесточено и ревниво не желаше не само да обладава стройното ѝ тяло, но и душата ѝ?

Той се ухили и сви рамене.

— Мисля, че да, моето момче. Мисля, че да.

Уин стоеше с лице към носа на кораба и вятърът развяваше къдриците ѝ. Тя се беше навела леко напред, жадна за милувките му. Вятърът прилепваше мъжката риза към красивите ѝ гърди и тя приличаше на нимфа, която се припича на слънце.

Тя наистина беше красива, но Мат бе познавал и по-красиви жени. Пристанищата на света бяха пълни с екзотични, опияняващи красавици. Не, не беше външният ѝ вид онова, което го придърпваше към нея, сякаш беше захапала въдица риба. В тази жена имаше нещо, което обещаваще възбуждания. Имаше някакво чувство на очакване, сякаш тя беше готова всеки момент да се гмурне в живота.

Застанала гордо срещу вятъра и морето, тя би могла да бъде модел на украсяваща носа на кораба му статуя отпреди повече от сто години. Мат се ухили при тази мисъл.

— Зяпането американска черта ли е или грубостта просто е част от характера ви?

Гласът ѝ беше спокоен и равен и изразяваше по-скоро любопитство, отколкото укор. Той не бе осъзнал, че тя е усетила как я наблюдава.

— По-малко и от двете, предполагам — отвърна той и се приближи до нея.

Очите зад стъклата на очилата ѝ бяха почти толкова черни колкото и очите на брат ѝ. Омагьосващи. Опияняващи. Може би тя наистина беше най-красивото създание, което той беше срещал в живота си.

Мат огледа нахално тялото ѝ по начин, който имаше за цел да я предизвика. Отдавна бе свикнал да вижда Бри облечена в мъжки дрехи. Бе виждал други жени в много по-оскъдни костюми, островитянки от Южните морета, чиито единствени дрехи бяха препаските около кръста им. Но това цвете на английското висше

общество, облечено в забранени дрехи, раздвижваше сетивата му. Мъжката риза и панталоните подчертаваха извивките на тялото ѝ. Уин издържа на погледа му, без да трепне.

— Тези дрехи ви подхождат.

Тя протегна ръце над главата си и движението му напомни за рядка птица, която разперва криле, след като току-що е била освободена от клетката.

— Така е, нали? Въпреки че — ръцете ѝ се спуснаха към плоския ѝ корем, — ще се наложи да си намеря нови връзки за панталоните. Сабрина не си спомня къде ги е прибрала. Колко странно.

— Чудя се...

Уин не му обърна внимание.

— Както и да е, това облекло ми харесва. То ми дава такова прекрасно чувство за...

— Свобода?

— Точно така. За свобода. — На лицето ѝ се появи вълнение. — Мисля, че това е великолепно.

— Предполагам, че при завръщането си в Лондон ще ви бъде оказан силен натиск да се откажете от тези дрехи.

— О, аз няма да се върна у дома.

Той наклони изненадано глава.

— Какво искате да кажете?

Тя го изгледа.

— Смятам, че английският, който се говори в моята родина, е малко по-различен от английския, който говорите вие американците, но никога не съм подозирала, че различията биха възпрепятствали разбирането на смисъла. Коя дума не разбрахте?

Отговорът ѝ го накара да се почувства неудобно и Мат сви раздражено вежди.

— Разбрах какво ми казахте. Само че не разбрах защо го казахте. И съм готов да се обзаложа, че и брат ви няма да разбере.

— Брат ми няма право на мнение по въпроса.

Мат изсумтя.

— Брат ви ще има доста особено мнение по въпроса и не бих искал да съм на ваше място, когато той ви уведоми какво е то.

— Капитан Медисън — каза търпеливо Уин, — досега съм живяла живота си според изискванията на общественото си

положение. Бях примерна дъщеря, сестра и леля. Единственият ми провал се оказа неспособността да си намеря подходящ съпруг. Единствените ми истински вълнения са свързани със страниците на книгите ми. Книгите, капитане, бяха моят живот. Вече е време да видя с очите си всичко онова, за което съм чела в тях. Баща ми, въпреки всичките си недостатъци, за които Никълъс несъмнено може да ви разкаже надълго и нашироко, ми осигури достатъчно средства за един независим живот. Състоянието, което той ми остави, не подлежи на никакви условия, ограничения и не се управлява от настойници. Следователно аз съм господарка на съдбата си, капитан на собствения си кораб, ако мога да се изразя така. Възнамерявам да отплавам натам, където ме очакват приключения.

Той сграбчи грубо ръката ѝ.

— Опасността често съпътства приключенията. Мислили ли сте какво може да се случи на една жена, която пътува сама? За мъжете, които не биха се поколебали да се възползват от вас?

Тя отвърна на разгорещения му поглед със спокойна усмивка.

— Вие от много жени ли сте се възползвали, капитане?

— Какво? — Той издърпа обратно ръката си, сякаш я беше изгорил. — Какъв е този въпрос, по дяволите?

Уин сви рамене и въздъхна.

— Струва ми се, че езиковата бариера между нас все още съществува. Просто се чудех дали вие не сте пример за онези мъже, за които ми говорехте. Питам дали сте имали много любовни афери, романтични връзки, любовници...

— Достатъчно! — Той прокара трепереща ръка през косата си. — Разбрах въпроса. Просто не съм свикнал да бъда питан за такива неща от порядъчни дами.

— Много добре. Тогава...

— Защо не попитате брат си? От всичко, което съм чувал за него, той има значителен опит с жените.

Уин се разсмя весело.

— Капитане, никога не бих могла да попитам брат си за това. Той без съмнение ще се задави от думите и ще падне мъртъв в краката ми от разрыв на сърцето.

Мат се усмихна, когато си представи тази картинка. Той поклати глава в знак, че се предава.

— Какво искате да знаете?

Тъмните ѝ очи блеснаха радостно.

— Мисля, че би трябвало да знам какво да очаквам.

С какво още щеше да го шокира тази жена?

— Какво да очаквате?

— Разбира се. От онези мъже, които ще срещна по време на приключенията си. Мъже, които ще жадуват за богатството ми и несъмнено и за... честта ми. — Тя пристъпи по-близо до него и той усети около себе си аромата ѝ. Гласът ѝ беше тих и омайващ. — Кажете ми, капитане, какво трябва да очаквам?

Той се втренчи в очите ѝ. Очи, които го подканваха и го придърпваха към бездънните си дълбини. Кое беше това създание? Сирена от морските дълбини? Магьосница от небесата? Или може би беше... съдбата?

— Дявол да го вземе — изстена той и я прегърна. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите и устните ѝ срещнаха неговите.

Мат знаеше, че трябва да бъде нежен, защото Уин очевидно не беше свикнала с такова отношение, но силата на реакцията ѝ разби всичките му задръжки и го изпълни с желание. Устните ѝ се разтвориха под неговите и той опита вкуса на устата ѝ. Пръстите му се вплетоха в копринените къдрици на тила ѝ и ръката му се плъзна към кръста ѝ.

Тя уви ръце около врата му и притисна тялото си плътно към неговото. Книгите не я бяха подготвили за онази сила, която пропъждаше всички мисли, оставяйки ѝ само способността да мисли за докосванията му. Това беше повече, отколкото тя се беше надявала да получи, повече отколкото бе желала и в най-смелите си мечти. Горещината на устните му стигаше до дъното на душата ѝ и тя се притискаше към Медисън с нуждата, породена от цял живот въздържание. Той размърда бедрата си срещу нейните и Уин ми отвърна инстинктивно, като се задвижи в ритъм с него.

Прегръдката им беше шокираща, още повече поради тънкия плат, който разделяше телата им. Мат се отдръпна; дишането му беше тежко и неравно. Очите ѝ блестяха от възбуда, а лицето ѝ беше зачервено от страст. Гърдите ѝ се надигаха тежко под ризата.

— Ти не знаеш какво правиш, Уин — каза той с дрезгав глас. — Подозирам, че никога не си била с мъж.

Тя наклони лице към неговото. Страстният ѝ глас го накара да потръпне.

— Ако поставяте под съмнение девствеността ми, капитане, мога да ви уверя, че тя е непокътната.

Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Да дефлорира девственици, дори такива, които отдавна бяха преминали периода на първа младост и бяха готови да се отдадат с желание, не беше приятна задача за Медисън. Въпреки измамната си душа той се смяташе за честен мъж. В това да си легне със зълвата на Бри имаше нещо определено нечестно. Но, господи, тя беше толкова красива и страстта в нея бе толкова съблазнителна. Тя беше толкова готова за подходящия мъж, който да...

— Уин, аз не мисля, че...

— Капитане — тя започна да целува основата на врата му и той преглътна конвулсивно, — струва ми се, че времето за размисъл изтече.

— Уин, аз...

— Нека да не говорим повече, става ли? — Тя се премести към чувствителното място зад ухото му и го захапа леко.

Мат потръпна.

— Не искам брат ти да ме обвини, че съм те прелъстил.

Тя се разсмя тихо.

— Уверен ли си, че ти си прелъстителят?

Той направи последен опит да я разубеди, като се овладя, хвана ръката ѝ в своята и я обърна с лице към себе си.

— Уин, това не е някоя от твоите книги — каза рязко Мат. — Тук не става дума за любов, а само за страст, похот и нужда. И нищо повече.

Тя го погледна в очите и бавно придърпа ръката му към устните си. Потърка кокалчетата му в долната си устна, без да сваля очи от неговите. Кръвта закипя във вените му и той изстена високо. Всичките му добри намерения се изпариха под допира ѝ.

Мат я дръпна обратно в обятията си и наведе устни към нейните.

— Надявам се осъзнаваш, че няма да се ожения за теб.

— Не, капитане — прошепна тя срещу устните му. — Аз няма да се омъжа за теб.

Той се втрени в нея в продължение на няколко секунди, след което се отдръпна назад.

— Ще бъда в каютата си довечера.

Тя се усмихна така, сякаш между тях не се бе случило нищо, освен един приятен разговор. Единствено пламъците в очите ѝ показваха, че това не беше така.

— В такъв случай несъмнено ще се видим по-късно, капитане.
— Уин кимна учтиво.

Мат ѝ кимна отсечено, обърна се и се отдалечи. Той изгаряше от желание и дългите часове на очакване на вечерта му бяха неприятни. Думите на Уин отекваха в съзнанието му. Той се питаше какво точно бе искала да каже тя, защо думите ѝ не излизаха от ума му и защо изобщо се интересуваше от това.

„Не, капитане. Аз няма да се омъжа за теб.“

— Никълъс... ние... не можем... ние не трябва... не тук... — Сабрина едва успяваше да изрече думите. Възраженията ѝ ставаха все по-слаби под пелената на възбудата.

Устните на Никълъс изучаваха врата ѝ.

— Тази част на палубата ще бъде пуста тази вечер, любов моя. Никой няма да ни види, освен луната и звездите. — Той дръпна нетърпеливо ризата върху рамото ѝ и по тялото ѝ преминаха тръпки от докосването на устните му.

— Господи, Никълъс, липсваше ми. — Тя плъзна ръка в отвора на ризата му и прокара пръсти по гърдите му. Мускулите му се стегнаха под дланта ѝ и той изстена тихо.

— Сабрина...

Никълъс я придърпа по-близо и дланите ѝ се озоваха помежду им. Устата му се впи в нейната и устните ѝ се разтвориха жадно в отговор. Тя протегна език, за да посрещне неговия. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя притисна тялото си плътно към неговото, търсейки отчаяно топлината му. Той размърда бедра и Сабрина усети настоящия натиск на неговата мъжественост през пластовете дрехи, които ги разделяха.

Той отвори ризата ѝ и освободи гърдите ѝ. След това се наведе и започна да целува първо едната, а след това и другата. Тя се задъха от

невероятните усещания, които изпитваше под допира му. Сабрина изгаряше от желание и искаше много, много повече.

— Никълъс... можем ли... тук... сега?

— Сабрина... как... да не можем? — Той започна да развързва връзките на кръста ѝ. За негово щастие те се развързаха лесно и той плъзна ръка под панталоните ѝ, надолу по корема към мястото между краката ѝ. Пръстите му започнаха да гаят нежните ѝ гънки и Сабрина изстена и се задъха от възбуда.

— Дявол да го вземе, Били, капитанът повече няма да търпи това.

Гласовете се появиха изневиделица, почти до тях, и угасиха страстта им, сякаш ги бяха полели с кофа студена вода. Нямаше да бъде приятно да бъдат намерени как се сношават като разгонени животни.

Никълъс се опомни пръв и се опита да оправи дрехите на Сабрина. Тя можеше само да стои облегната на него, изтощена от незадоволената си нужда.

Моряците дори не ги погледнаха, докато преминаваха покрай тях, твърде вгълбени в разговора си за неодобрението на капитана заради някакъв дребен проблем.

Сабрина се усмихна леко и отмахна разрошената коса от лицето си.

— Страхувам се, че вече не съм резервираната дама, която избра за своя съпруга.

Той въздъхна раздразнено.

— Дявол да го вземе, Сабрина. Искам да бъда насаме с теб. Трябва да бъда насаме с теб.

— Струва ми се, че напоследък този кораб стана малко пренаселен.

— Ерик е в моята каюта и едва успява да се задържи в съзнание. Ти делиш своята каюта със сестра ми и дъщеря си. Само онзи проклетник Медисън си има собствена каюта и не я дели с никого.

— Той е капитанът... — Капитан, който Сабрина подозираше, че вече не прекарва сам нощите си. Миналата нощ тя бе забелязала как Уин се измъкна от каютата им, очевидно убедена, че всички са заспали. Сабрина бе забелязала завръщането ѝ малко преди разсъмване. През целия ден Уин се беше разхождала по палубата с

някаква тайнствена усмивка на лицето и отнесен поглед. Всеки път, когато Сабрина се доближеше до Мат, той беше груб и зает и не приличаше на себе си. Тя беше уверена, че между тези двамата се бе случило нещо и също толкова убедена, че ако дори само намекнеше за подозренията си на Никълъс, това щеше да има катастрофални последиствия.

— Добре го познаваш, нали? — Неочакваният въпрос на Никълъс я изтръгна от мислите ѝ.

— Какво?

— Медисън — каза нетърпеливо графът. — Колко добре го познаваш?

— Мат ли? Ами... — Тя подбираше думите си много внимателно. — Приятели сме отдавна. Въпреки че не съм го виждала от много години, все още имам много високо мнение за него. Нещо като...

— Знам, знам, нещо като проклет брат. Това вече съм го чувал. — Той смекчи тона си и очите му проблеснаха на лунната светлина. — Той те нарича Бри.

— Име от детството ми. Американците, изглежда, доста обичат да употребяват неофициални имена.

— Подхожда ти. — Той замълча за малко. — Но вие двамата сте имали някакъв общ бизнес, нали така? — Въпросът му беше подхвърлен с безразличие, сякаш отговорът нямаше никакво значение. Сабрина усети тревожна тръпка да преминава по гърба ѝ, Никълъс търсеше нещо повече от обикновен отговор на привидно невинния си въпрос.

— О, хайде сега, Никълъс. Това беше толкова отдавна, че дори не си спомням всички подробности. Моят адвокат движеше голяма част от това предприятие вместо мен. — Лъжата излезе с такава лекота от устата ѝ и прозвуча доста убедително. Още колко лъжи трябваше да изрече?

Той изглеждаше доволен от отговора ѝ и кимна замислено.

— Докато сте били съдружници, някога питала ли си се дали той не се занимава с нещо незаконно? Случайно да е споменавал за контрабанда?

— Контрабанда? — Тя се насили да се разсмее безгрижно, въпреки че беше изпълнена с тревога. — Защо питаш?

Той сви рамене и я придърпа към себе си.

— Части от една загадка, която се опитвам да разреша от десет години. Един провал от моя страна, страхувам се, който се опитвам да поправя.

— Провал? — Тя се облегна на гърдите му и се опита да диша спокойно.

Той въздъхна.

— Сигурно не искаш да слушаш...

— О, напротив. — Трябваше да научи какво знаеше Никълъс, какво подозираше, заради безопасността на Мат и заради своята собствена. Но тук не ставаше дума само за нуждата да запази тайната си. От мига, в който тя беше открила кой е Никълъс, Сабрина се измъчваше от любопитство. Какво помнеше той за онази съдбоносна нощ? Дали беше мечтал за нея през годините, както тя за него? Дали я презираше като престъпница и предателка?

— Много добре. — Той замълча, сякаш се опитваше да събере спомените си. — Беше по време на войната. Тогава бях натоварен със задачата да заловя една дръзка банда контрабандисти. Не успях да изпълня задачата. — Той млъкна. — Те бяха предвождани от жена.

— От жена? — Дъхът ѝ замря в гърдите. — Колко странно.

Никълъс подпря брадичката си върху главата ѝ.

— Тя беше изключителна. Умна и смела. В крайна сметка започнах да ѝ се възхищавам.

— Да ѝ се възхищаваш? — прошепна Сабрина.

— Някога. Тя не приличаше на нито една от жените, които познавах. Беше интересна и уникална. — Той притисна Сабрина по-силно към себе си. — От време на време ме преследваше в сънищата ми. Докато не срещнах теб.

— Мен? — Сабрина затаи дъх.

— Ти също си уникална. — Той се разсмя. — Открих, че да се справям с една необикновена жена ми е повече от достатъчно. Дори в сънищата ми няма място за друга.

Сърцето ѝ подскочи от радост, но тя бързо се овладя. Думите му бяха красиви, но той беше мъж, който бе свикнал да засипва жените с красиви фрази. Никълъс имаше голям опит в похотта, но беше недокоснат от любовта и най-вероятно щеше да си остане такъв. Тя

вече беше приела този факт, но от време на време се налагаше да си го припомня.

Колкото и глупаво да беше да повдига отново темата за подозренията му към Мат, Сабрина все пак го направи.

— Какво общо има всичко това с Мат?

— Смятам, че той е имал връзка с нея.

— Струва ми се, че през годините Мат е имал връзки с безброй жени — каза весело тя, въпреки че нервите ѝ бяха изопнати до краен предел. — Защо смяташ, че той е имал нещо общо с въпросната загадъчна дама?

Никълъс не каза нищо и Сабрина потисна желанието си да се изтръгне от прегръдките му и да се вгледа в очите му. Колкото и много да ѝ се искаше да види изражението му, тя не смееше да покаже дори намек за страха, който бяха предизвикали у нея забележките му. Сабрина копнееше да прочете в погледа му какво мислеше той, но не можеше да позволи той да прочете нейните мисли.

Думите на графа бяха премерени и обмислени.

— Сетих се за това, докато се съвземах след удара по главата. Името на кораба, на този кораб, е името на онази жена. Лейди Б. Това не може да е просто съвпадение.

Гласът ѝ бе почти шепот.

— Но нали корабът е бил кръстен на сестра му?

— Ха. Медисън няма сестра. Уверен съм в това.

— Няма... освен мен. — Думите излязоха сами от устата ѝ и Сабрина се уплаши какво щеше да стане сега.

Никълъс се разсмя тихо и я придърпа към себе си.

— Ти си му сестра само в дълбочината на неговата обич. Не, аз съм уверен, че корабът е кръстен на тази жена. И ако пипна Медисън, съвсем скоро ще пипна и нея.

Паника започна да се надига в дълбините на съзнанието ѝ и тя се опита да я овладее.

— И тогава?

Никълъс се поколеба.

— И тогава... ще я изправа пред правосъдието? Ще я окова във вериги? Ще я тикна в Нюгейт и ще изхвърля ключа? Не знам. Засега. Знам само, че нейното залавяне ще приключи една неразрешена загадка в живота ми. Ще напише края на една глава, която стои

недописана в продължение на цяло десетилетие. Ще се реабилитирам. — Той се разсмя сухо. — Дори само в собствените си очи. Ако, разбира се, успея да я намеря.

Сабрина преглътна ужаса, който напираше към гърлото ѝ. Какво щеше да се случи с нея — с тях — ако Никълъс някога откриеше, че вече беше намерил жената, която търсеше?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Египет беше едновременно повече и по-малко от онова, което Уин беше очаквала. Страната беше много по-нецивилизована, отколкото тя си бе мислила, като се имаше предвид, че някога нейните обитатели бяха владели света. За една англичанка, която не бе свикнала да пътува и която приемаше съвременните удобства за необходимост, Египет представляваше нечувани предизвикателства. Те бяха принудени да оставят кораба в залива Абу Кир с горещата, прашна Александрия и да се качат на подобна на баржа лодка за почти петдневното пътуване по делтата на Нил до Кайро.

Нил течеше лениво, сякаш, след като беше наблюдавал победите и пораженията на хората в продължение на хилядолетия, знаеше колко безсмислена беше бързината и колко неизбежен бе ходът на времето. Животът по бреговете на древната река продължаваше да тече така, както бе текъл в продължение на векове, дори хилядолетия. Бавното придвижване позволи на Уин да наблюдава онова, за което бе чела толкова много — удивително, макар и малко скучно, въведение в новия ѝ, изпълнен с приключения живот. И всяка подробност биваше педантично записвана в дневника ѝ.

Самият Кайро беше много повече от онова, което можеше да измисли въображението ѝ. Градът се издигаше величествено над равнината, в която течеше реката като някакво невероятно видение, изтъкано от златна светлина и магия. Минарета се издигаха към небесата над вечната димна пелена, хвърляна от множеството готварски огньове в града.

Самият град бе кръстопът, на който се срещаха народите от половината свят. Кервани се отправяха за Кашмир, Дамаск, Тимбукту и стоките, които пренасяха, бяха кръвта на тържищата в Кайро, които бяха препълнени с безполезни, скъпи, или едновременно безполезни и скъпи стоки. Никълъс преведе спътниците си през улиците толкова бързо, че Уин едва успя да забележи калейдоскопа от екзотични гледки

и звуци. Тя бе решена да проучи задълбочено този загадъчен град, преди да го напусне.

Трябваше да се настанят в европейския квартал. Не беше кой знае колко по-красив от повечето квартали, през които бяха минали, въпреки че изглеждаше по-добре поддържан. Освен това тук къщите имаха огромни дървени порти, които се заключваха по време на бунт или епидемия. Оказа се обаче, че нямаше свободни стаи и групата се отправи към Булак, главното пристанище на Кайро. Тук огромните летни дворци на богатшите с техните оазисни градини предлагаха хладни, зелени убежища от парещите лъчи на слънцето и задуха.

Никълъс бе успял да намери една вила, в която да се настанят. Те бяха преспали там миналата нощ и щяха да се отправят надолу по делтата на Нил веднага щом Ерик се върнеше с необходимите разрешителни, които бяха нужни в тази държава дори само за едно забиване на лопата в пясъка, независимо дали човек търсеше съвременен злато или полузабравени антики. Заради неразположението на момчето бе решено да се откажат от по-нататъшното пътуване по вода и да тръгнат по суша успоредно на реката. Сабрина и дъщеря ѝ бяха заети в стаите си. Уин стоеше сама в градината и се наслаждаваше на тропическите растения и сянката.

Мат ѝ беше разказал за намеренията на Сабрина и Уин се беше зарадвала, че първото ѝ приключение щеше да отговори на всичките ѝ мечти. Мат също отговаряше на мечтите ѝ. Американецът беше същият като онези смели, груби герои, за които тя бе чела толкова много в книгите си. Дързък и доста опасен, капитанът подпалваше в душата ѝ огньовете с невероятна сила и непознати емоции. Дните им бяха изпълнени с тайни погледи, а нощите — със забранена страст и радостта от докосванията, вкуса им и проучването на душите им.

Тя несъмнено беше влюбена в Медисън. Как иначе можеше да си обясни защо сърцето ѝ подскачаше само когато погледнеше към капитана? Все пак Уин нямаше да спечели нищо, ако му разкриеше чувствата си. Тя беше чела твърде много през годините и знаеше, че най-бързият начин да загуби един такъв герой, беше, като се разкрие пред него. Уин не смееше да се надява, че връзката им щеше да бъде дълготрайна. Той вече ѝ беше казал, че няма да ги придружи в пустинята. Практичният ѝ характер ѝ подсказваше, че трябваше да приеме онова, което Медисън ѝ предлагаше в момента, и да не мисли

за бъдещето. Тя подозираше, че раздялата им щеше да бъде болезнена, но дори агонията беше твърде малка цена за великолепно чувство, което без съмнение беше любов.

Неговият аромат — на мъж, горещина и желание — я обгърна секунда преди да се отпусне в прегръдките му. Тя се облегна доволно срещу гърдите му и въздъхна.

Той зашепна в ухото ѝ.

— Знаеш, че не е необходимо да ходим с тях. Можем да останем в Кайро. Само ние двамата. Това е много вълнуващ град, Уин. Място, което е най-подходящо за твоите приключения.

Тя се разсмя и се обърна, за да го погледне в лицето. Сините му очи блестяха на слънчевата светлина и стомахът ѝ потръпна, когато тя забеляза нуждата, изписана в тях.

— Не бих се отказала от това пътуване дори за един толкова великолепен град, капитане. Търсене на изгубено съкровище сред египетските пирамиди? Това е възможност, която никога вече няма да ми се удаде.

— Не можеш ли да се откажеш — той млъкна и се вгледа в очите ѝ, — заради мен?

Сърцето ѝ подскочи до гърлото и Уин си наложи да запази спокойствие.

— Смея да твърдя, че ти не би искал да се грижиш много дълго за една стара мома, която вече не е в първа младост. — Спокойните ѝ думи прикриваха копнежа в душата ѝ. — Тази връзка несъмнено ще ти омръзне и тогава ще се разделим. И аз ще съм пропуснала това вълнуващо преживяване, което ни предстои.

— Уин, аз...

— Уин? Мат? — Гласът на Сабрина долетя до тях и разби крехкия миг.

Двамата се отдръпнаха рязко като деца, хванати да вършат някаква беля. Сабрина несъмнено подозираше какво ставаше между тях. Уин беше забелязала, че снаха ѝ я гледа загрижено през последните няколко дни. Сабрина очевидно не бе споменала за наблюденията си на Никълъс. Брат ѝ сигурно нямаше да приеме това лесно и вероятно щеше да предизвика Мат. Уин не искаше да знае кой щеше да спечели един такъв двубой и нямаше желание да проверява.

— Ето ви и вас. — Сабрина се приближи към тях по пътеката. — Уин, би ли помогнала на Белинда? Тя се опитва да си събере багажа и се проваля. Не разбирам защо е понесла всичките си дрехи. Ако можехме да я убедим да се откаже от роклите си и да ги замени с по-практичното мъжко облекло като мен и теб, животът щеше да бъде много по-прост.

— Ще видя с какво мога да помогна. — Уин хвърли продължителен поглед на капитана и се отдалечи.

Мат се загледа след нея. Изражението му беше мрачно и напрегнато. Сабрина присви очи.

— От една седмица не мога да те видя. Трябва да поговорим, Мат.

Погледът му все още следеше отдалечаващата се Уин.

— Давай, Бри. Имаш цялото ми внимание.

— Не бих казала.

Той я погледна и въздъхна.

— Какво има?

— Никълъс. — Сабрина си пое дълбоко дъх. — Той знае, Мат.

Погледът на Мат стана твърд и той сви рамене.

— Това не ме учудва. Рано или късно щеше да разбере. Удивително е, че все още не съм чул никаква експлозия. А и досега той не ме е заплашил, че ще ме убие или че ще ми направи нещо друго, лошо. — Тонът му се смекчи. — Не бих искал да постъпя така с нея.

Сабрина беше объркана.

— С нея? Коя нея? За какво говориш?

Мат се намръщи.

— Ти за какво говориш?

— Говоря за теб, за мен и за миналото. Говоря за предишния ни бизнес. — Сарказмът се смесваше с раздразнение в гласа й. — Или може би си забравил за малките ни делови начинания? За скалите? За морето? За среднощните срещи? За несъмнената противозаконност на действията ни? Дявол да го вземе, Мат, говоря ти за контрабандата. Той знае за контрабандата. Все още не знае за моето участие, но знае за теб.

Върху лицето на Мат се изписа облекчение.

— Значи той знае. Мисля, че вече е твърде късно да направи каквото и да било. Ние не сме на английска земя, а и аз не съм

англичанин.

Мат винаги ли се беше държал толкова твърдоглаво? Защо не можеше да го накара да разбере? Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и опита отново.

— Може би не се изразих достатъчно ясно. Той знае за твоето участие, заради името на кораба ти. — Тя му хвърли гневен поглед. — Корабът, който ти толкова любезно си кръстил на мен.

— Никога не си ми благодарила за това. — Той се ухили нахално.

— И никога няма да ти благодаря. Това твое действие се оказа в основата на всичките му подозрения.

— Все още не разбирам...

— Мат, Никълъс е бил онзи агент. Правителственият агент, който почти ни разкри. — Тя изстена. — Мъжът, когото ударих по главата, при това два пъти, и когото оставих на плажа. — Тя повиши глас. — Мъжът, когото целунах в пещерата.

Тъглчетата на очите му се набръчкаха.

— Никога не си ми казвала, че си го целунала.

— Е, да, но го направих. Беше импулсивна и глупава постъпка. — Сабрина скръсти ръце на гърдите си. Странно беше, че Никълъс не бе споменал за целувката, когато ѝ бе разказвал спомените си. Защо му беше да пропуска тази подробност? Сабрина сбърчи нос. — Той несъмнено смята лейди Б не само за престъпница, но и за уличница. Никълъс е прекарал последните десет години, мислейки върху провала си да ме залови.

На лицето на капитана се изписа удивление.

— И ти се омъжи за този човек?

Тя кимна нещастно.

— Бри, аз... — Той се разсмя и Сабрина се втрени в него, сякаш не можеше да повярва на очите си. Мат започна да се смее неудържимо и се преви на две. Раздразнението ѝ растеше пропорционално на веселието му. — Ти се ожени за единствения човек в Англия, а вероятно и в целия свят, който желае да те вкара в затвора? — Той избърса сълзите от очите си. — О, Бри, това е страхотно, наистина страхотно.

Тя бе обзета от гняв.

— Аз не съм единствената, която има тайни от Никълъс. Как си мислиш, че би реагирал, ако разбере, че прелъстяваш сестра му?

Мат застина на мястото си.

— Аз я обичам, Бри.

Сабрина се намръщи презрително.

— Трудно ми е да повярвам на това, Мат. Ти не си мъж, който би се влюбил, в която и да било жена. Уин е красива, но интелектът ѝ е по-голям от красотата. Не мога да повярвам, че такава жена би била подходяща за теб.

Той се усмихна леко.

— Звучи доста невероятно, но е вярно. Тя е умна, красива и забележителна и аз не мога да си представя живота си без нея. — Той въздъхна. — Проблемът е, че не мисля, че тя може да си представи живота си с мен в него.

Сабрина присви вежди.

— Мога да разбера това. Все пак повечето жени, които вече нямат възможност да се омъжат, биха се зарадвали на предложение от всекиго, дори от теб.

Той поклати глава.

— Аз не съм я питал, но тя вече заяви достатъчно ясно, че няма намерение да се омъжва. Тя има някакви глупави идеи да пътува по света в търсене на приключения. Страхувам се, че нямам място в планове ѝ.

— Но искаш да имаш, така ли? — попита тихо Сабрина.

Погледът му срещна нейния. Очите му бяха сини като морето и Сабрина забеляза дълбоко в погледа му измъчено изражение.

— Повече от всичко на света, Бри. — Той се разсмя отново, горчиво и рязко. — Не е ли иронично? Тук, в Кайро, където всичко, всеки продукт, всяко преживяване и дори голяма част от хората си имат своята цена, аз открих единственото нещо, което желая най-много на този свят. И което не мога да купя на никаква цена.

Той отмести очи и се загледа настрани.

— Затова реших да не идвам с вас, Бри. Злато или не, мисля, че няма да понеса да я наблюдавам по време на първото ѝ приключение и да знам, че това ще бъде всичко, което някога ще споделим заедно.

— Никога не съм те смятала за страхливец, Мат.

— Просто това ми се струва най-доброто решение и толкова — каза той и тя долови болка в гласа му. Мат замълча и Сабрина не знаеше какво да му каже. Той изглеждаше толкова измъчен, че тя вече не се съмняваше в искреността му. Медисън поклати глава, сякаш искаше да проясни съзнанието си, и се обърна към нея. — Никълъс обича ли те, Бри?

Тя се усмихна замечтано.

— Искан ми се да знаех. Понякога, когато съм в прегръдките му, ми се струва, че няма как да не ме обича. Но той има толкова голям опит с жените, че винаги знае какво да каже и как точно да го произнесе. Не мога да се доверя на нито една от думите му за любов. Той ги сипе твърде свободно.

— Значи не знаеш какво би направил, ако открие, че печално известната лейди Б и жена му са едно и също лице?

— Самата мисъл за това ме ужасява. Предпочитам да изживея остатъка от живота си, пазейки тази тайна, отколкото да се изправя срещу него. — Тя млъкна и събра мислите си. — По-скоро бих живяла в свят на глупаци, надявайки се, че любовта му към мен някой ден ще надделее над чувството му за дълг и чест, отколкото да бъда уверена, че това никога няма да се случи.

— Беше отдавна, Бри — каза нежно Мат. — Не мислиш ли, че той вече е забравил миналото?

Тя поклати тъжно глава.

— Говорихме за това на борда на кораба. Той не е забравил нищо. — Гласът ѝ премина в шепот. — Нито пък е простил.

— Ще запазя тайната ти, Бри.

— Знам, Мат. — Тя му се усмихна през замъглените от неочакваните сълзи очи. — Винаги си го правил.

Тази страна сигурно беше създадена в ада — гореща, задушна, дяволски неудобна страна. Диваци в тъмни дрехи изпълваха улиците на Кайро в безкраен поток от нещо, което в тази забравена от Бога държава минаваше за хора.

И все пак имаше някои неща, които не можеха да бъдат отречени на нецивилизования свят. Няколко дребни монети бяха способни да купят лоялност и информация. Той беше наел няколко души, които

наблюдаваха групата на Сабрина още от пристигането ѝ в града. Сега той не само знаеше за подготовката им, но и беше научил накъде смятаха да се отправят.

Тъпите му спътници искаха да се срещнат със Сабрина и Уайлдууд още в Кайро. Той обаче бе успял да ги убеди, че би било много по-изгодно за тях да я пресрещнат далеч от града. Останалите се бяха съгласили да изчакат и да следват групата на Сабрина в очакване на подходящия момент за срещата си с нея.

Те бяха измислили някаква глупава схема да се оженят за нея и така да спасят репутацията ѝ. Първоначално това му се стори смешно, но след като го обмисли по-внимателно, той осъзна, че техните намерения се вписваха прекрасно в плановете му. Ако той се оженеше за лейди Станфорд, всичко, което тя притежаваше, включително и златото, щеше да бъде негово. А да има тази красавица в леглото си, щеше да бъде едно много приятно допълнение към богатството му. Мисълта го изкуши да се разсмее в похотливо очакване.

Както изглежда, дори в ада имаше хубави неща.

— Няма да се кача на това мръсно животно. — Белинда изгледа с отвращение коленичилата камила, която ѝ отвърна със също толкова злобен поглед.

— Мисля, че не би трябвало да се притесняваш за това — отбеляза Ерик и си заслужи един поглед, подобен на този, който бе отправен към камилата.

— Майко! — повиши глас Белинда. — Не мога да яздя камила. Просто не мога.

— Можеш и ще го направиш — каза делово Сабрина.

Белинда сбърчи нос по начин, който изненадващо приличаше на жеста на Сабрина.

— Тя е отвратителна. Защо да не мога да яздя кон, майко? Защо трябва да излагам живота си на опасност, като се качвам на този звяр?

— Да виждаш коне наоколо? — попита я Сабрина, чието търпение започваше да се изчерпва. Белинда поклати глава. — Много добре тогава. Качвай проклетия си задник на камилата. Веднага.

Белинда тропна с крак и скръсти ръце на гърдите си.

— Не виждам защо трябва да го правя. Нямам абсолютно никакво желание да се мотая из пустинята в търсене на някакви глупави предмети.

— Предмети? — изгледа я озадачено Сабрина.

Белинда кимна.

— Ерик каза, че всичко това е заради някакви предмети.

— Ерик. — Сабрина се обърна към младежа, който изглеждаше, сякаш най-голямото му желание беше сега да се намира някъде другаде, само не между майката и дъщерята. — За какви предмети става дума?

Момчето сви рамене.

— Това каза татко на чиновника на пашата, когато поиска разрешение да копаем. Каза им, че сме тук само на почивка и че дамите са си набили в главите, че искат да търсят антики. Каза, че за да им угоди, нямал нищо против да се опита да получи разрешение за разкопки.

— Тогава ми се стори, че това е доста добро обяснение. — Никълъс и Уин се присъединиха към групата под погледа на камилата. — Като се има предвид огромният брой европейци, които се намират сега в Египет, никой не подложи твърденията ми на съмнение.

Белинда въздъхна.

— Майко, аз наистина не знам какво те прихвана, та напусна дома си и тръгна да пътуваш...

Сабрина сграбчи дъщеря си за ръката и я издърпа встрани от останалите.

— Не сме дошли тук да търсим някакви глупави предмети.

— Не сме ли?

— Не. — Сабрина заговори шепнешком. — Търсим злато. Французите са го скрили тук преди двадесет години.

— Злато? — Белинда разтвори широко очи от изненада. — И много ли е това злато?

Сабрина буквално изсъска отговора си.

— Да.

— О, божичко! — Белинда замълча за малко, след което изправи рамене и погледна майка си. — Много добре тогава. Не трябва ли да тръгваме вече? — Тя се завъртя на токове, даде знак на един от

водачите и се остави да бъде качена на странното приспособление от одеяла и кожа, което минаваше за седло.

Водачът на камила накарва животното да се изправи и Белинда се озова високо над земята. Тя видимо пребледня, но успя да се усмихне слабо. Сабрина изпита прилив на майчина гордост. Може би дъщеря ѝ все пак беше наследила нещо от майка си.

— Сабрина — Никълъс я отведе встрани от групата, — не се налага да правиш това. Нямах нужда от това злато. Вече си моя жена, а богатството ми е такова, че може да покрие всичките ти нужди.

Тя стисна упорито устни.

— Ти каза, че ще дойдеш с мен.

— По дяволите, Сабрина, разбира се, че ще дойда с теб. Но колкото повече приближава това фиаско, толкова по-идиотска става идеята. — Тя му хвърли обвинителен поглед и графът извъртя очи към небето. — Много добре, предавам се. Знаех, че е твърде много да се надявам най-сетне да се вразумиш.

Той я сграбчи за ръцете, дръпна я към себе си и я погледна настойчиво.

— Защо го искаш, Сабрина? Защо всичко това е толкова важно за теб?

Тя вдигна предизвикателно брадичката си. Той никога нямаше да разбере нуждата ѝ от финансова независимост, дори от него.

— Заради самото търсене. Аз започнах тази експедиция и смятам да я завърша. — Тя го погледна без колебание и видя в погледа му, че той не ѝ беше повярвал напълно. — А сега, къде са конете?

Той присви очи.

— Ще те попитам същото, което те попита Белинда. Да виждаш коне наоколо?

— Не, не тук. Но предположих, че...

— Не можах да намеря коне. — Той я пусна и прокара уморено ръка през косата си.

— Какво искаш да кажеш с това? Този град е огромен. Видях достатъчно коне. Не можеш да ме убедиш, че не си успял да намериш няколко жалки коня.

— По дяволите, Сабрина, прекарах цялата сутрин в опити да се справя с огромната бюрокрация на тази забравена от Бога страна, пред която и най-лошото министерство в английското правителство

изглежда ефективна организация. След това тръгнах да търся нещата, които ти бяха необходими за експедицията веднага щом се освободих, защото ти настояваше да тръгнем колкото се може по-бързо. — Той стисна юмруци и очите му хвърлиха тъмни искри. — Намерих камили. Наех слуги и водачи. Накратко, направих всичко, което ти поиска, и дори нещо повече. Точно сега ми е горещо, ядосан съм и съм адски изморен.

— Но коне, Никълъс — каза жално тя. — Наистина смятам, че имаме нужда от коне.

— Защо?

— Защо ли? — Една дузина причини, нито една от тях убедителна, преминаха през ума ѝ. — Ами, някой — предлагам да сме аз и ти — трябва да язди пред останалите. За да проучва околността, така да се каже.

Никълъс я изгледа ядосано.

— Определено никой няма да язди отделно от другите.

— Много добре тогава... — Тя млъкна, сякаш чакаше вдъхновение. Все някак трябваше да може да го убеди. — Никълъс, ти видя указанията за местоположението в писмото.

— Да? — попита уморено той.

— Там пише, че златото е закопано близо до храма на Изида. Ако реката е придошла, достъпът дотам ще бъде отрязан. За да стигнем, ще трябва да прекосим реката. — Тя го погледна с най-очарователния си поглед. — И за това ще ни трябват коне. Нали така?

Той я погледна с изражението на човек, който всеки момент ще избухне. Тя си помисли, че ако каже още нещо, той ще я удуши.

— Сабрина — каза той с глас, който показваше, че едва успява да се овладее, — твоята логика е напълно безсмислена. Сериозно се съмнявам, че съществува дори най-малката възможност да срещнем проблеми с прекосяването на реката. Ние обаче ще мислим върху това препятствие, когато и ако го срещнем. За толкова кратко време успях да намеря само камили. — Той кимна към животните зад себе си. — И при това са адски скъпи.

— Никълъс — вкопчи се тя в ръката му, — аз не мога да яздя камила.

Той въздъхна.

— Щом Белинда...

— Погледни ги само. — Сабрина кимна към животните. — Не мога да се кача на тях. Това е невъзможно.

— Сабрина — каза нетърпеливо той, — в името на всичко свято...

— Те са толкова високи — изтърси тя. — Толкова високи, по дяволите.

Очите на Никълъс се разшириха от изненада.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че те е страх от височини? Затова ли бяха всичките тези възражения?

— Да. — Тя го изгледа с раздразнение, че я беше принудил да признае тази своя слабост. — Изпитвам ужасен страх от височините. Просто не мога да ги понасям.

Никълъс се отпусна видимо. Той се усмихна и я прегърна.

— Можем да яздим заедно на една камила. Няма да ми бъде трудно да те задържа върху животното и в ръцете си. — Очите му блесяха провокиращо и тя не можа да не се разсмее.

— Конете са тук — долетя до тях гласът на Мат и Сабрина неохотно се отдръпна от Никълъс.

Капитанът кимна към кервана. Четири стройни арабски жребци стояха близо до камилите и контрастът между благородните животни и натоварените камили беше почти комичен.

— Мат, това е прекрасно! — възкликна радостно Сабрина.

Никълъс изгледа мрачно американеца.

— Как успя да постигнеш това, Медисън?

Мат сви рамене.

— Не беше трудно. Просто трябва да знаеш къде да търсиш и с кого да говориш. Както виждаш, успех да намеря доста добри коне.

Никълъс изсумтя.

— Откраднати, без съмнение.

Мат присви очи.

— Крадец ли ме наричаш, Уайлдууд?

На устните на Никълъс се появи пресметлива усмивка.

— Крадец, разбойник, контрабандист. Коя е най-подходящата дума, Медисън?

Обвинението му увисна във въздуха като отровна мъгла. Сабрина бе обзета от паника и погледът ѝ се местеше от единия към другия мъж. Нали Никълъс нямаше намерение да разкрива подозренията си

точно сега? Нали Мат нямаше да захапе въдицата и да разкрие тайната ѝ? След разговора си с Мат тя беше решила да разкаже всичко на съпруга си. Но не сега. Може би някога в бъдещето, когато щяха да са остарели и посивели. Може би когато той или тя беше на смъртното си легло. Тогава щеше да му каже. Но не сега.

— Достатъчно. — Сабрина застана между двамата. — Мисля, че нямаме време за глупости. Никълъс — обърна се тя към графа, — колко остава до ежегодното прииждане на Нил?

— Приблизително месец, може би малко повече. — Той не сваляше очи от Мат.

— И колко време ще ни трябва, за да стигнем до острова? — продължи да пита тя.

Никълъс хвърли един последен, изпълнен с отвращение, поглед на американеца и се обърна към жена си.

— Десет дни, две седмици. Невъзможно е да се каже с точност.

— Тогава предлагам да тръгваме — ухили се Мат. — Пази се от камилите, Уайлдууд... те плюят. — Докато се обръщаше, преди да се отдалечи, той намигна на Сабрина така, че само тя успя да забележи това. Тя се успокои. Той нямаше да я предаде.

Мат направи две крачки и Никълъс се обади зад гърба му.

— Медисън, мислех, че нямаш намерение да идваш с нас. На какво дължим удоволствието от промяната в решението ти?

Мат се спря и бавно се обърна с лице към графа. При вида на предизвикателната усмивка на лицето му, Сабрина усети как стомахът ѝ се свива.

— Е, Уайлдууд, това пътуване ми беше описано като едно голямо приключение. Мразя да изпускам големите приключения. Пък и — погледът му се премести за миг върху Сабрина, след което отново се върна върху графа — човек никога не знае какво може да намери, докато рови из пустинята... или някъде другаде. Готов съм да се обзаложа, че златото не е единствената тайна, скрита тук.

Сабрина се измъкна от палатката си и огледа околността. Бяха изминали четири дни, откакто бяха напуснали Кайро, и групата вече си беше изработила рутина, в която се сменяха местата за нощувка, но никога разположението на животните и хората. Водачите разпъваха

палатките с удивителна бързина. Тяхната сръчност беше едно от малкото развлечения през иначе монотонното пътуване.

Преходът на юг по поречието на Нил беше бавен и скучен. Пътниците започваха да стават раздразнителни от бавния ход, горещината и монотонния пейзаж. Единствено Уин, изглежда, се наслаждаваше на безкрайното пътуване.

Сабрина правеше всичко по силите си да държи Мат и Никълъс колкото се можеше по-далеч един от друг. Въпреки че това не беше лесно, като се имаше предвид колко малобройна беше групата им. Но по всичко личеше, че Мат съдейства на усилията ѝ; той поне не се държеше така, че да дразни съпруга ѝ. Тя се учудваше, че Никълъс все още не беше забелязал чувствата на сестра си към американеца. Те бяха очевидни за всеки, който я погледнеше.

Сабрина хвърли един поглед на огъня, който вече едва гореше и осветяваше слабо само палатката, която се намираше най-близо до него. Колкото и да бяха удобни разноцветните палатки, те бяха източник на голямо раздразнение за нея. Жените отново дележаха една палатка, а мъжете бяха в друга, въпреки че нощем един или няколко от тях обикновено се увиваха в одеяло и спяха под звездите.

Сабрина се усмихна на себе си. Никълъс стоеше срещу нея — черна сянка на фона на лунната светлина, висок, тъмен и привлекателен. Той протегна ръка и тя безмълвно се присъедини към него. Двамата тръгнаха мълчаливо към няколко палми, които бяха малки, но все пак можеха да ги скрият от любопитните очи, които все още не бяха затворени от съня. Двамата останаха загледани един в друг и миг по-късно Сабрина се хвърли в прегръдките на мъжа си.

Той обви ръце около тялото ѝ и тя се потопи в усещанията, които предизвикваха устните му. Устата му се впиваше отново и отново в нейната, сякаш искаше да навакса със сила онова, което им липсваше като време. Тя зарови пръсти в меката му като коприна коса и му отвърна също толкова жадно.

Устните му се спуснаха към извивката на врата ѝ и тя потръпна от нужда и нарастващо раздразнение. Не можеха да се отдадат на страстта си тук... сега.

— Никълъс — промълви тя. — Трябва да спрем.

Той изстена и се отдръпна.

— Струва ми се, че напоследък това е единственото нещо, което ми казваш. Този брак по сметка започва да става все по-неудобен с всяка измината минута.

— Кажи ми отново защо си нямаме своя палатка.

Той въздъхна.

— Нямаме си своя палатка, любов моя, защото ти бързаше толкова много да започнеш това пътуване. Затова трябваше да взема само онова, което успях да намеря.

— Това е прекрасно извинение, Никълъс. — Тя въздъхна и се облегна на гърдите му. — Но то не укротява онова странно желание, което ти пробуди в мен.

Той се разсмя и се загледа в лицето ѝ. Тя се нацупи предизвикателно, като се надяваше, че той щеше да забележи това на лунната светлина.

— Струва ми се, скъпа съпруго, че ние с теб наистина си подходдаме. Подозирах това още по време на първата ни среща, но ти успя да пропъдиш всички съмнения, които изпитвах. С нетърпение гледам към бъдещето на един щастлив и дълъг брак по сметка.

Сърнето ѝ спря да бие.

— Така ли? — попита тя. Закачливата нотка беше напуснала гласа ѝ. Моментът беше твърде сериозен.

Какво бе искал да каже той? Тя вече споделяше с желание леглото му през онези редки моменти, в които имаха легло. Сабрина не смееше да се надява, че думите на мъжа ѝ показваха, че той най-сетне се беше предал пред любовта. Един друг непокаял се, не превъзпитан развратник също я беше обичал някога. Но такива чудеса със сигурност се случваха само веднъж в живота.

Лунната светлина се отразяваше в очите на Никълъс и очертаваше чертите на лицето му. Той взе ръцете ѝ в своите и ги целуна толкова леко, но с такова обещание, че коленете я заболяха от усилието, което ѝ бе необходимо, за да се задържи на крака.

— Сабрина. — Гласът му беше нежен като докосването му и имаше също толкова силен ефект върху нея. — Чувствам, че ние...

Във въздуха се разнесе вик на изненада.

— Какво по... — Сабрина се обърна към лагера.

— По дяволите! — Никълъс я сграбчи за ръката и се затича към палатките. — Ела!

— Какво става, Никълъс? Какво става? — Сабрина се опитваше да не изостава от него. Той почти я влачеше зад себе си и тя едва успяваше да се задържи на крака.

В лагера цареше хаос. Навсякъде се виждаха хора и животни, които се мятаха в някакъв странен, объркващ танц. На Сабрина ѝ се струваше, че всичко се движи толкова бързо, че тя не можеше да разбере какво става.

— Проклятие, те крадат конете! — Бесният вик на Мат проникна през завесата на объркването, която я беше обгърнала.

— Никълъс — вкопчи се тя в ръката на мъжа си, — те крадат конете!

— Сам виждам това! — Гласът му се извиси над врявата. — Предполагам, че искаш да тръгна след тях?

Сабрина разшири изненадано очи.

— Разбира се, Никълъс. Върви! Веднага! Преди да са се измъкнали! — Тя го побутна по посока на най-напеченото място.

— Ела, Уайлдууд. — Мат тичаше към тях, следван на крачка от Ерик. И двамата държаха юздите на камили, които изглежда нямаха голямо желание да се впускат в такова начинание. — Тръгваме след конете ми.

— Твоите коне ли? — каза Никълъс.

— Да, конете са мои. Всичките до един. Купени и платени. И ми струваха едно малко състояние! — Дори на слабата светлина гневното изражение на Мат не можеше да бъде сбъркано. Той хвърли един бърз поглед на Сабрина. — Не че това имаше някакво значение.

— Разбира се, че не — измърмори тя.

— Никълъс! Капитане! — Уин се стрелна към тях. Очилата ѝ стояха застрашително наклонени на носа. — Какво става, за бога? — Тя въртеше диво глава на всички страни, за да вижда по-добре какво ставаше край нея. — Това някакво нападение ли е? Бедуини?

— Не, Уин, не мисля, че това са бедуини. — Гласът на Никълъс, който се опитваше да се качи на гърба на камилата, беше рязък. — Ако бяха бедуини, вече нямаше да сме живи.

Мат се метна на гърба на камилата си.

— Съмнявам се, че щяха да ни убият, Уайлдууд, поне не веднага.

— О, това е добра новина — каза Уин с едва потиснат ентусиазъм.

Мат не ѝ обърна внимание, тъй като очевидно изгаряше от нетърпение да тръгне след конекрадците. Никълъс обърна камилата си.

— Да свършваме с този фарс.

— Но ако не са бедуини, кои са? — извика Уин след тях.

Мат въздъхна нетърпеливо.

— Обирджии на гробници, любов моя. Тук това на практика е национален спорт. Несъмнено благодарение на малката измислица на негово превъзходителство някой е чул, че сме тръгнали да търсим антични предмети, и иска да ни попречи. — Усмивката му се виждаше ясно на лунната светлина. — Съжалявам, че по време на първото си приключение не можа да се срещнеш с бедуини. Страхувам се, че ще трябва да се удовлетвориш с обирджии на гробници.

Ако ситуацията не беше толкова сериозна, сцената определено щеше да бъде смешна. Тримата мъже, възседнали камили, тръгнали да гонят бандата конекрадци след множеството от водачи, и слуги, които се бяха спуснали тичешком след нападателите, изглеждаха ужасно смешно. Над лагера се спусна тишина и жените останаха сами.

— Обирджии на гробници. — Сабрина изстена.

— Обирджии на гробници — каза с вълнение Уин. — Това е голямо приключение.

Сабрина се втренчи в нея.

— Скъпа, ти имаш интересна представа за приключенията.

Тишината беше пронизана от силен писък.

— Господи! Белинда! — Сабрина бе обхваната от ужас и се втурна към палатката на дъщеря си. Уин я последва. Сърцето ѝ биеше учестено. Страхът за безопасността на Белинда даваше невероятна сила на краката ѝ и тя сякаш летеше над земята. Нещо я спъна и тя политна към земята.

— Уин, пази се! — успя да извика Сабрина.

Очевидно Уин беше успяла да я задмине. Сабрина се опита да стане само за да бъде повалена отново. Тя вдигна очи и видя върху нея да се спуска някакво грубо одеяло, което я обвини в гънките си, от които се носеше задушливата, тежка миризма на мъж и животно. Страхът за себе си и за дъщеря ѝ ѝ даде нови сили и тя започна да размахва отчаяно ръце, но без успех. Ръцете ѝ бяха притиснати плътно от страни на тялото, сякаш от външната страна на грубия материал беше увито въже.

— Пуснете ме! — Виковете ѝ се струваха твърде слаби, дори на самата нея. Тя смътно осъзна, че несъмнено същите онези хора, които бяха откраднали конете, сега отвличаха и нея. Приглушените викове, които се чуваха в далечината, ѝ показаха, че същата участ беше сполетяла и Уин, и Белинда.

Краката ѝ се отделиха от земята и Сабрина зарита безпомощно. Тя се приземи върху плоския гръб на нещо, което можеше да бъде само кон. Положението, в което се намираше, беше определено неудобно и ужасяващо. Миг по-късно тя усети как нещо едро се настани до нея. Предположи, че това беше похитителят ѝ, и се блъсна ядосано в него. Някъде над нея се чу дрезгав смях и мъжът я шляпна силно по задника. Секунда по-късно конят се впусна в галоп напред. Сабрина беше твърде изморена, за да продължава напразните си опити за съпротива. Тя стисна зъби, решена да се справи с това положение, колкото се можеше по-смело.

Страхове, които не бе имала време да обмисли досега, започнаха да я изпълват. Какво искаха тези мародери? Какво бяха направили с дъщеря ѝ? А с Уин? Какво смятаха да правят с тях? С нея? Щяха ли да ги убият? Дали пък смъртта не беше за предпочитане пред участието, която им бяха приготвили?

Сълзи навлажниха очите ѝ. Когато се беше занимавала с контрабанда, тя бе успявала да се овладее. Сабрина знаеше как да борава с нож и да изисква лоялност от мъжете. Но никога през живота си не се беше изправяла срещу толкова смъртоносна опасност, каквато я грозеше сега.

Конят продължаваше да галопира напред и тя изпадна във вцепенение от болка, изтощение и страх. В съзнанието ѝ изплува лицето на Никълъс. Дали някога щеше да има възможност да му разкаже всичко? Какво бе искал да ѝ каже той, преди да ги прекъснат толкова неочаквано? Дали все пак наистина не я обичаше?

Може би... тъмнината я подканваше и Сабрина я прие с облекчение... вече нямаше значение.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Силно разтърсване събуди Сабрина. Тя лежеше свита на една страна, все още увита в грубото, смрадливо одеяло. Земята под нея беше мека като не втасало тесто. Страхът я караше да стои неподвижно и безмълвно. Тя напрягаше слуха си, за да долови някакъв шум, някакво движение, нещо, което да ѝ подсказе къде се намира.

Вляво от нея се чу леко тупване и някой изръмжа. След това се чу второ тупване и въздухът бе раздран от вик на ужас. Сабрина протегна предпазливо вцепенените си крайници. Одеялото около нея беше хлабаво. Тя го отхвърли встрани и скочи на крака.

Единствено звездите над главата ѝ осветяваха затвора ѝ, който приличаше на много голяма дупка или окоп. Някаква тежка, суха и непозната миризма се носеше във въздуха. До нея лежеше една тъмна фигура. Сабрина отиде до нея и протегна колебливо ръка.

Фигурата подскочи незабавно.

— Не смей да ме докосваш, мръсник! — долетя приглушеният глас на Уин изпод одеялото.

— Уин, аз съм. Стой мирно, ще ти сваля одеялото. — Сабрина махна въжетата, които придържаха одеялото, а след това и самото одеяло.

— Къде сме?

— По средата на твоето проклето приключение — отвърна нетърпеливо Сабрина. — Къде е Белинда?

— Майко? — обади се един слаб глас от тъмнината.

— Белинда? — Сабрина тръгна по посока на гласа и за малко щеше да се спъне в тялото на дъщеря си. Белинда също беше увита в грубо одеяло. Сабрина я освободи, помогна на дъщеря си да се изправи и я прегърна.

Белинда се разхлипа.

— Къде сме, мамо? Какво се случи?

— Не знам, скъпа, но подозирам, че сме в безопасност. — Тя напрегна очи, за да види през тъмнината. — Поне засега.

Шумът от стъпки по пясъка и приглушени гласове я накараха да вдигне глава нагоре. Няколко фигури се надвесиха над отвора на дупката. Страхът на Сабрина бе заменен от гняв.

— Кой сте вие? Какво искате от нас?

— Няма да ви нараним, английска госпожо. — Дрезгавият глас ѝ се подиграваше. Мъжът говореше със силен акцент, но думите му бяха разбираеми. — Ще останете тук известно време. Да?

— Не!

— Много добре тогава, вървете си. Хайде, тръгвайте.

Спътниците му избухнаха в смях.

— Какво искате? — попита отново тя, като се опитваше да потисне нарастващото си раздражение. — Защо ни отвлякохте?

Настъпи кратко мълчание, сякаш похитителят ѝ обмисляше колко мъдро беше да ѝ каже истината.

— Ние не позволяваме на онези, които искат да ни откраднат оставеното ни от нашите прадеди, да направят това.

— Разбира се, че не. — Тя изпита облекчение. Ако успееше да го накара да разбере, че не бяха дошли тук, за да търсят антични предмети, останали от древните египтяни, а нещо много по-съвременно, оставено от французите, без да му разкрива, че става въпрос за злато, то тогава може би... — Разбирам защо се обиждате от кражбата на културните ви ценности. Мога да ви уверя, че...

Смехът му се разнесе високо над главата ѝ.

— Ние изобщо не се интересуваме от камъните и статуите, които осейват земите ни, откакто свят светува. Но вие се интересувате. Европейците плащат скъпо за онова, което някога е принадлежало на прадедите ни. За техните богове, за техните храмове и за техните тленни останки.

— Останки? — попита уплашено Белинда.

Той или не я чу, или не ѝ обърна внимание и продължи без колебание:

— Изключително доходно е да се намират и продават стари неща. Моето село има споразумение с мосю Дровети...

— Кой? — попита Уин.

Той отново не обърна внимание на прекъсването.

— Ние продаваме само на него и не търпим присъствието на други в земите си.

— Много добре — тросна се Сабрина. — Имате думата ми, че няма да търсим проклетите ви премети. А сега бихте ли ни пуснали?

Той се разсмя отново и дрезгавият му глас опъна нервите ѝ още повече.

— Да ви пуснем? Това би било твърде глупаво, английска госпожо. Ние ще ви върнем на роднините ви срещу една добра печалба. А ако те откажат да платят... — Тя по-скоро усети, отколкото видя усмивката му. — Тогава просто ще ви продадем на някой друг.

Белинда изстена и Сабрина за първи път се съгласи с дъщеря си. Нещата не се развиваха добре, фигурите се магнаха от ръба на дупката. Звездите вече светеха по-слабо. Оставаха само няколко часа до разсъмване. Сабрина вече различаваше фигурите на Уин и Белинда. Какво щеше да се случи с тях на следващия ден?

— Трябва да се измъкнем оттук. — Сабрина отметна косата от лицето си и започна да крачи напред-назад. При всяка нейна стъпка земята поддаваше и краката ѝ потъваха леко. Странно. Тя вече беше покрита от ситен прах. — Какво ли има под нас? — Тя тропна с крак и от земята се вдигна облак прах, който обгърна трите жени.

— Майко! — Белинда се закашля и замаха с ръце, опитвайки се напразно да разпръсне праха. Уин също се закашля, а Сабрина се изплю, за да се отърве от гадния вкус, който изпълваше устата и носа ѝ.

— Сабрина? — каза предпазливо Уин. — Какво знаеш за обичаите в древен Египет?

— Колкото всеки друг, предполагам. — Тя да не си мислеше, че това е подходящият момент за урок по история? Сабрина стисна зъби и реши, че трябва да бъде търпелива с Уин. Горкото съществуване вероятно беше също толкова уплашено, колкото и Белинда. — Знам за пирамидите, разбира се. Знам за мумиите; нещо свързано с тяхното вярване за живот след смъртта.

— Много добре. — Уин се поколеба. — Сещаш ли се за нещо друго?

Сабрина въздъхна раздражено.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Уин?

— Ами...

Търпението на Сабрина започваше да се изчерпва при нежеланието на Уин да продължи. Какво ѝ ставаше? Обикновено човек

не можеше да накара тази жена да млъкне.

— По дяволите, Уин, изплюй камъчето! Какво се опитваш да ми кажеш?

Уин си пое дълбоко дъх.

— Ако си била велик крал — не просто монарх, а владетел на огромно богатство и с огромно влияние — си строиш великолепна гробница. Пирамидите са най-добрият пример за това, но има и безброй други кралски гробници, освен тях.

— Продължавай — подкани я Сабрина. Дали в дърдоренето на Уин имаше някаква цел?

— Влизането в отвъдния свят не е било ограничено само с членовете на кралското семейство. Всеки древен египтянин е вярвал в задгробния живот. — С всяка дума Уин се оживяваше все повече. Сабрина започваше да изпитва любопитство и ѝ кимна да продължи. — Но очевидно не всички са могли да си позволят грандиозна или дори по-малка гробница. Понякога мумиите били погребвани в плитки дупки в пустинята, понякога са били поставяни в пещери, а понякога... — Гласът ѝ заглъхна.

Сабрина бе обзета от ужас.

— А понякога... къде?

— В огромни масови гробове. Можеш да ги наречеш катакомби, ако искаш. Мумиите са били наредени в редици като дърва за огрев. — Уин се втренчи безпомощно в Сабрина. След това изтърси онова, което се опитваше да каже от толкова време. — Дупки, Сабрина, дупки за мумии. Страхувам се, че се намираме на точно такова място. В дупка за мумии.

На Сабрина ѝ се повдигна и тя с усилие се овладя да не повърне.

— Дупка за мумии? — Гласът на Белинда трепереше с една октава по-високо от нормалното. — Ние се намираме в гигантски гроб? В гробница? При мъртвите? — Тя се олюля и Уин скочи напред, за да я подхване.

— Белинда, ти няма да припаднеш — каза остро Сабрина. — Няма да ти позволя.

— Но, майко! Мъртви тела?

— О, не, че те не са като живите тела. Просто са мъртви от толкова отдавна, нали разбираш — опита се да успокои страховете на

момичето Уин. — След толкова много години от тях не е останало нищо повече от прах.

— Прах? — Белинда протегна пред себе си посипаните си с прах ръце. — Прах? — Гласът ѝ затрепери и коленете ѝ се подкосиха. Тя започна бавно да пада към земята, въпреки че Уин я държеше.

— Белинда — Сабрина сграбчи дъщеря си за раменете и я разтърси силно, — нямаме време за такива глупости.

Уплашените очи на Белинда се втренчиха в лицето на майка ѝ и тя преглътна тежко.

— Но, майко, аз не мога...

— Разбира се, че можеш — сръза я Сабрина, сякаш ставаше въпрос дали да приеме покана за някакво соаре вместо за друго. — Ти, скъпа, си направена от много по-издръжлив материал, отколкото някога си предполагала. Баща ти определено беше дързък човек и подозирам, че ако се наложеше, можеше да бъде изключително храбър. А и аз самата съм се справяла с трудни ситуации доста успешно. Следователно ти също би трябвало да можеш да се справиш с една такава дреболия, каквато са няколко мъртви и отдавна забравени египтяни.

Белинда не изглеждаше напълно убедена.

— Послушай я, Белинда — опита се да помогне Уин. — Изложени сме на много по-голям риск от страна на онези живи, дишащи обитатели на пустинята, които ни захвърлиха тук, отколкото от...

— Уин — скастри я рязко Сабрина.

— Майко! — Белинда изглеждаше, сякаш отново щеше да припадне.

Сабрина си пое дълбоко дъх.

— Белинда, любов моя, нека да ти изясня още нещо. Ако припаднеш, нито Уин, нито аз, ще те държим изправена. Така че просто ще паднеш като камък на земята. — Тя млъкна, за да обмисли следващите си думи. Те бяха много по-силни, отколкото ѝ се искаше, но може би шокът беше най-добрият начин за въздействие върху разглезената ѝ дъщеря. Шок или една силна плесница през красивото ѝ лице, въпреки че на Сабрина не ѝ се искаше да стига чак дотам... засега. Гласът ѝ прозвуча строго. — А ти знаеш какво лежи под земята.

Ако светлината беше по-силна, Сабрина вероятно щеше да забележи как лицето на дъщеря ѝ преbledнява. В продължение на няколко секунди Белинда не каза нищо. Дори Уин млъчеше. Най-накрая Белинда си пое дълбоко дъх.

— Много добре, майко. Какво трябва да правя? — Гласът ѝ трепереше, но тя се владееше поне малко. Сабрина кимна одобрително. Кръвта вода не ставаше.

— Наистина, Сабрина — каза Уин. — Какво ще правим сега?

— Сега трябва да се измъкнем от това проклето място. — Сабрина огледа замислено затвора им. — Уин, ако те вече не мумифицират мъртвите си, какво точно правят съвременните египтяни с дупка за мумии?

— Несъмнено изравят прадедите си. За тях могат да получат добра цена. Мумиите са изключително популярни в Европа като декоративни предмети, а има и много хора, които вярват в лечебните им свойства.

— Хората ги ядат? — Белинда се задави, докато произнасяше тези думи.

Уин кимна спокойно.

— О, да. Смлени, разбира се. Тази рецепта се използва в определени кръгове от неколкостотин години.

— Достатъчно, Уин. Не искам да слушам лекция за икономическата изгода от продажбата на тленните останки на прадедите ми, нито пък за здравословните качества на сготвената от тях храна. — Уин се обиди и Сабрина съжали, че бе реагирала толкова остро. — Съжалявам. Твоите познания за всичко това биха били много интересни при други обстоятелства, но точно в този момент ми се иска само да намеря начин за бягство.

— Извинявай, Сабрина. Страхувам се, че понякога се отнасям. Сигурна съм, че някой ден ще се поправа. В крайна сметка — Уин се ухили, — това е първото ми приключение.

Сабрина се разсмя.

— Е, аз съм имала доста приключения и не съм съвсем сигурна, че човек се поправа. — Тя въздъхна и поклати глава. — Въпреки че никога не съм била в такова голямо затруднение.

Тя се огледа замислено. Дупката беше дълбока приблизително два пъти колкото ръста ѝ. Стените не бяха съвсем отвесни, но бяха

твърде стръмни, за да се опитат да ги изкачат. На светлината от зазоряването затворът им вече не ѝ се струваше толкова голям, колкото ѝ се бе сторил отначало, формата му беше приблизително правоъгълна и дължината му беше между четири и шест метра.

— Как според теб измъкват оттук мумиите?

— Със стълби, предполагам — отвърна Уин, — или с въжета.

Сабрина подпря ръка върху стената.

— Жалко, че не са забравили някоя стълба. — Тя подраска с нокът по стената. — Пръстта се отдели лесно, но въпреки това стената остана достатъчно здрава. — Ако имахме нещо, с което да копаем...

— Нещо като, да речем, нож — каза замислено Уин.

Сабрина кимна.

— Един нож би ни свършил отлична работа. За съжаление, тъй като не бях предвидила подобни усложнения, когато излязох от палатката си, не носех със себе си никакво оръжие.

— Капитанът ми каза, че винаги си носила нож в ботуша си — каза Уин с възхищение в гласа.

Белинда се задъха от възмущение.

— Нож? О, мамо, ти не си правила подобно нещо!

Сабрина не ѝ обърна внимание и се усмихна, когато си спомни за онези години.

— Някога наистина го правех, но това беше много отдавна. Страхувам се обаче, че съм се отказал от този навик. Не съм толкова подготвена, колкото бях в миналото. — Тя се разсмя. — Вече не съм свикнала с приключения от какъвто и да било вид.

— Както и би трябвало да бъде — заяви възмутено Белинда.

Уин се притече в защита на майка ѝ.

— Мисля, че способността да се предвижда, е качество, достойно за възхищение. И на което трябва да се подражава. — Тя се поколеба. — Капитанът предложи по време на това пътуване да последвам примера ти.

— Моят пример ли? — попита озадачено Сабрина. Очите ѝ се разшириха, когато осъзна какво беше чула. — Господи, Уин, да не би да ми казваш, че имаш нож?

Уин кимна и посегна към огромните си ботуши, които беше успяла да купи от някакъв моряк на кораба на Мат.

— Държа го тук и трябва да ти кажа, че е доста неудобно — Тя плъзна ръка в ботуша и извади малка, но добре поддържана кама. След това я размаха победоносно. — Но знанието, че го имам, ме кара да изпитвам определено вълнение.

— Това е прекрасно. — Сабрина издърпа оръжието от протегнатата ръка на Уин. — Тези стени не са идеално прави, а са леко наклонени. Ако успеем да издълбаем малки стъпала, на които да можем да стъпваме, може би ще успеем да се изкачим горе.

Уин кимна.

— Страхотно, Сабрина. Много добре.

— Мамо, това е просто невъзможно. — Белинда скръсти упорито ръце на гърдите си. — Няма начин да ме накарате да се катеря по стените на тази дупка. Та аз дори не съм облечена.

Едва сега Сабрина забеляза, че дъщеря ѝ беше облечена само в нощница. Уин беше облечена напълно, също като самата Сабрина. Това беше странно. Сабрина бе смятала, че Уин спи в палатката. Облеклото ѝ беше безсмислено, освен ако... крайно време беше да разбере в какво се състоеше връзката ѝ с Мат. Но при сегашните обстоятелства това трябваше да почака... малко. Тя махна с ръка към дъщеря си.

— Ще мислим за липсата на подходящи дрехи за теб, когато и ако се измъкнем оттук.

Сабрина се обърна към стената и се залови за работа. Тя очерта малко стъпало с ножа и започна да дълбае. Когато почвата стана достатъчно мека, Уин се опита да я изгребе с пръсти. След няколко минути двете жени вече работеха усилено. Сабрина подозираше, че усилията им бяха напразни. Издълбаването на достатъчно стъпала щеше да им отнеме часове. Но тъй като тя нямаше други идеи, трудната работа отклоняваше вниманието ѝ от затруднението, в което бяха изпаднали, и не позволяваше на мозъка ѝ да мисли за това, какво щеше да се случи с тях, ако не успеяха да избягат.

Уин и Сабрина работеха застанали една до друга. Белинда стоеше малко зад тях и имаше задачата да държи под око ръба на дупката, в случай, че похитителите им се завърнеха неочаквано. Тя наблюдаваше тревожно за пустинни същества, които можеха да решат да ги навестят, и погледът ѝ се местеше от ръба на дупката към стените и обратно.

— Уин — подхвърли Сабрина, — ти защо си облечена? Мислех, че беше заспала.

— Мисля, че мога да те попитам същото.

— Излязох да поговоря с Никълъс. — Тя повдигна вежди. — Със съпруга си.

— И аз излязох да се поразходя — каза Уин и се нахвърли с още по-голям ентузиазъм върху стъпалото, по което работеха в момента.

— Така ли? — Сабрина обмисли отговора й. — Сама?

— Аз... — Уин отдръпна очи и въздъхна. — Не бях сама.

— С Мат ли беше? — попита я нежно Сабрина. Другата жена кимна. — Така си мислех. Уин, мислила ли си за бъдещето? За това какво ще се случи, когато настъпи краят на това пътешествие?

Уин я погледна право в очите.

— Мислила съм много. Когато това приключение свърши, ще тръгна на друго. Смятам да запълня живота си с експедиции и...

— А... Мат?

Уин се обърна и насочи усилията си към едно по-твърдо парче почва.

— Предполагам, че капитанът ще продължи да живее, както и преди. С неговите кораби, пътувания...

— Това не те ли притеснява? — попита удивено Сабрина.

— Не... да... не знам. Какво трябва да направя, Сабрина? Най-сетне ми се удава възможност да изживея всичко онова, за което мечтая от години. Най-сетне имам възможност да пътувам и да видя света със собствените си очи. Имам чувството, че съм прекарала целия си живот в някакъв луксозен, но отегчителен затвор. Подозирам, че капитанът е от онези мъже, които смятат обвързването с една жена за най-лошия затвор. Сега, когато най-после получих свободата си, не мога — няма — да му наложя подобен затвор. — Тя се обърна към стената и започна да рови ожесточено.

— Може би той желае да бъде затворен в такъв затвор — каза тихо Сабрина. — Той те обича.

Уин застина по средата на движението си.

— Какво те кара да мислиш така?

— Той сам ми го каза.

Уин въздъхна.

— Смея да твърдя, че не съм очаквала подобно нещо.

Сабрина я погледна изненадано.

— И защо не?

— Всичко, което съм чела за мъже като него, показва, че любовта не е чувство, на което те се отдават лесно. Смелост, страст, още много други чувства... да, но любов... — Тя сведе поглед. Гласът ѝ бе почти шепот, сякаш говореше повече на себе си, отколкото на Сабрина. — Не, никога не съм очаквала това.

Сабрина остана загледана в нея няколко секунди.

— Обичаш ли го?

Уин вдигна очи към нея.

— Дали го... О, да. Разбира се, несъмнено.

Сабрина се усмихна.

— Много добре тогава. Значи вие двамата ще се ожените и...

— О, не! — Уин поклати твърдо глава. — За брак и дума не може да става.

— Защо? — попита Сабрина, шокирана от отказа на тази стара мома дори да помисли за сватба с мъжа, когото беше признала, че обича.

Уин отговори нетърпеливо.

— Ти сигурно разбираш, че бракът няма да бъде приет добре от капитана. Той е човек, който е свикнал с приключения и интриги, дори в личните си дела. Въпреки че ще бъде обвързан с брачната клетва, той несъмнено все някога ще потърси други жени. — Уин смекчи тона си и се втренчи в ръцете си. — А това аз няма да мога да понеса. — Тя се поколеба за миг. Най-накрая погледът ѝ срещна очите на Сабрина. — Как е възможно човек да го понесе?

Въпросът прониза сърцето на Сабрина почти осезателно и тя затаи дъх. Как наистина човек можеше да понесе подобно нещо? Не трябваше ли и тя да очаква точно това от Никълъс? О, разбира се, сега той беше очарован от нея. Само един глупак не би разбрал това. Но в бъдеще? Какво щеше да се случи, когато се върнеха в Англия? Когато приключенията и вълненията останеха далеч зад тях?

Дали той отново щеше да очаква тя да се превърне в почтената лейди Сабрина, която първоначално бе избрал за своя съпруга? Животът ѝ щеше да се превърне в затвор, както се бе случило с Уин и също като нея Сабрина предполагаше, че нямаше да може да се върне към такъв начин на живот. Последните няколко седмици на

неограничена свобода бяха твърде силни и бяха изтрили предишното ѝ поведение.

Ами поведението на Никълъс? Този човек беше развратник. Това си беше заложено в самата му природа. Тя не бе очаквала той да се промени, когато се беше омъжила за него, но бракът по сметка, на който се бе съгласила, не вървеше така, както тя бе възнамерявала. Любовта не бе имала място в първоначалните ѝ планове, още по-малко пък изгарящата страст, която тя изпитваше всеки път, когато графът я погледнеше. Колко време щеше да мине, преди той да потърси някоя друга? Преди да започне отново любовните афери, с които си беше създал такава слава?

Тя пропъди картината на това болезнено бъдеще и се зае отново с настървение с работата си, като атакуваше почвата, сякаш тя беше виновна за страховете ѝ. Думите ѝ бяха напълно откровени.

— Не всички хора се държат като герои от книга, Уин. Може би просто трябва да му дадеш една възможност.

Отговорът на Уин беше бавен и замислен.

— Може би. — Известно време тишината се нарушаваше единствено от звука на стърженето на ножа в почвата. — А ти, Сабрина? Ще дадеш ли такава възможност на Никълъс?

— Аз съм омъжена за брат ти. — Горчивината в гласа ѝ изненада дори нея. — Нямам голям избор. Знаех какъв е той, преди да се съглася да се омъжа за него. Ще трябва да се науча да се справям с последствията.

— Страхувам се, че не познавам брат си добре, но знам каква е репутацията му. Той е известен с любовните си афери. И все пак той е мъж на честта. Уверена ли си, че ще те предаде?

Отговорът на Сабрина беше кратък и твърд.

— Да. — Тя погледна Уин и сви рамене. — Аз очаквам това от него. Както казах, ще успея да се справя. Но не съм напълно сигурна, че ще мога да живея с това.

— Нали не би си помислила за развод? — попита ужасена Уин.

— Разбира се, че не. Аз ще имам своето злато и следователно няма да завися финансово от брат ти. Не мога да си представя, че той би имал нещо против да живеем разделени, ако се стигне дотам. Но не, Уин, аз никога няма да се разведа с него — гордостта ѝ пречеше да каже нещо друго. Тя не можеше да каже на Уин, че се молеше всеки

ден Никълъс да открие, че я обича. Тя не можеше да обясни, че докато бяха законно свързани в брак, имаше някаква надежда. И не можеше да изрази с думи как самата ѝ душа щеше да се разбие, ако страховете ѝ по отношение на съпруга ѝ се окажеха верни.

— Ще имам достатъчно време да мисля за това по-късно. В момента имаме по-неотложни проблеми. — Сабрина хвърли камата на пода и огледа замислено стената на дупката. Стъпалата вече бяха стигнали на една ръка над главата ѝ. — Да видим дали това ще свърши работа. Повдигни ме, Уин.

Другата жена сплете пръсти и Сабрина сложи крак в подложените ѝ ръце. Тя се хвана за стената и бавно се надигна нагоре. След това сложи единия си крак на стъпалата, които току-що бяха издълбали, и се отпусна леко. Стъпалото издържа. Тя издърпа и другия си крак от ръцете на Уин и го сложи на второ стъпало. То също издържа на тежестта ѝ. Стъпалата стигаха само на двадесетина сантиметра над височината на телата им и тя не можа да стигне твърде далеч. Но разстоянието беше достатъчно, за да им покаже, че идеята им наистина щеше да доведе до тяхното бягство. Сабрина бе обзета от вълнение и надежда.

Тя остана долепена до стената като насекомо по време на буря и се ухили надолу на Уин.

— Мисля, че ще се получи.

Уин се ухили радостно в отговор.

— Не съм се усъмнила в това нито за миг.

Сабрина си възвърна оптимизма и огледа стените над себе си.

— Само че отсега нататък ще се наложи да дълбая стъпала увиснала по този начин. До върха не е много далеч, така че предполагам, че ще...

— Майко! — изпищя Белинда. — Тук има змия! Змия, майко, змия! — Тя гледаше с широко разтворени очи към една от стените на дупката.

Сабрина скочи от стената и двете с Уин се търкулнаха на пода. Сърцето ѝ заби учестено и тя трескаво започна да се оглежда за влечугото. Сабрина грабна ножа от земята и миг по-късно забеляза някакво златисто, виещо същество. Тя инстинктивно метна камата, като се молеше да не беше изгубила уменията си да борави с нож.

Чу се глухо тупване и камата се заби в стената, като закова за нея влечугото. Сабрина отмести косата от лицето си с трепереща ръка и се усмихна колебливо. Беше се справила. Не беше изгубила нищо — нито уменията си, нито бързината си, нито смелостта си. Тя изпита чувство на задоволство. Със или без Никълъс, тя щеше да оцелее.

Сабрина се обърна към останалите. Белинда я беше зяпнала безмълвно. Погледът ѝ се местеше между закованата на стената змия и майка ѝ.

— Майко — успя да промълви най-сетне тя с дрезгав от изненада глас, — къде си се научила да правиш тока?

Сабрина не знаеше дали това се дължеше на облекчението или на шокираното изражение на лицето на дъщеря ѝ, но ужасно много ѝ се искаше да се разсмее истерично. Тя прехапа устни и си наложи да се овладее.

— Скъпа, това е просто едно от онези неща, които човек научава тук-там. — Белинда премигна от удивление, но не каза нищо.

— Тази змия изглежда много странна, Сабрина — подхвърли замислено Уин.

Сабрина се загледа в съществото и се приближи предпазливо към змията. Миг по-късно смехът, който бе потискала, избухна с пълна сила. Белинда и Уин я гледаха, сякаш бяха уверени, че тя е полудяла.

— Това не е змия — успя да изрече между пристъпите на смях Сабрина. — Това е въже. Аз убих някакво въже.

— Белинда? — Тихият шепот идваше отгоре.

Сабрина млъкна моментално.

— Ерик? — попита Белинда с надежда в гласа.

В отвора на дупката се появиха очертанията на една позната глава.

— Добре ли си, Белинда?

Момичето се втренчи нагоре и в гласа ѝ се долови вълнение.

— О, да, Ерик, добре съм. Всички сме добре. А сега те моля да ни измъкнеш от това неприятно място.

— Ерик — извика Уин на племенника си. — Наистина оценяваме помощта ти, но ние със Сабрина тъкмо щяхме да...

— Уин — каза остро Сабрина и дръпна другата жена встрани от стената. — Млъкни.

Уин се обърна към нея. В погледа ѝ се четеше изненада.

— Щях само да му кажа, че неговата помощ, колкото и любезна да е, е напълно ненужна. Ние сме напълно способни да се спасим сами и ако имяхме още малко време, щяхме да се справим прекрасно с тази си задача.

Сабрина въздъхна.

— Знам това, ти също го знаеш, а сигурно и Белинда го осъзнава. Но по време на вашето пътешествие по море заболяването на Ерик е помрачило малко младата любов, поне в очите на Белинда. — Уин все още я гледаше объркано. — Не разбираш ли? Това, че той ще ни спаси, този негов рицарски жест, е точно онова, от което тя се нуждае, за да забрави отвращението си от болестта му. Това ще позволи на Ерик да бъде нейният рицар, нейният спасител, нейният герой.

— Разбира се. — Уин кимна. — Не бях помислила за това. — Тя се обърна и застана до Белинда. — Ерик, скъпи, ние бяхме ужасно уплашени. Но сега, когато ти дойде да ни спасиш, всичко ще бъде наред.

Сабрина изстена мислено. Тактът определено не беше измежду силните черти на Уин. Тя поклати глава и се зае с най-належащата задача. Въпреки че те наистина щяха да успеят да се измъкнат и сами, глупаво беше да откажат помощта на Ерик. Издълбаването на останалите стъпала щеше да отнеме повече време, отколкото имаха. С помощта на Ерик те щяха да се измъкнат горе за броени минути.

— Ерик. — Сабрина издърпа камата от стената и остави въжето да увисне свободно. — Ще увия този край на въжето около Уин и ти можеш да я издърпаш. — Сабрина се обърна към Уин. — Използвай стъпалата, за да се отблъскваш от стената.

— Много добре, лейди Сабрина — прошепна над тях Ерик. — Кажете, когато бъдете готови.

— Майко. — Думите на Белинда бяха изпълнени с възмущение. — Мисля, че аз трябва да се кача първа.

— Какво? — Сабрина бе обзета от раздразнение. Колко още щеше да търпи очарователното й дете да я ядосва, преди напълно да изгуби самообладание?

— Е — каза авторитетно Белинда, — в крайна сметка Ерик дойде най-вече за да спаси мен, и тъй като аз съм онази, която очевидно е най-деликатна, ми се струва най-разумно първа да изляза от дупката.

Сабрина стисна зъби и си наложи да запази спокойствие.

— Скъпо дете, мисля, че Уин трябва да тръгне първа, защото след това ще може да помага на нас двете да се изкачим горе.

— Сигурна съм, че и аз бих могла да направя това — заяви упорито Белинда.

— А какво стана с деликатността ти? — подхвърли Уин.

Белинда не ѝ обърна внимание.

— Майко, ще ми дадеш ли въжето, или ще продължаваш да спориш? — В погледа ѝ блестеше предизвикателна искра.

Сабрина се вгледа в дъщеря си. Как беше възможно да бе отгледала такава упорита, разглезена егоистка. Тя се загледа в дълбините на очите на Белинда. Внезапно я осени една мисъл, и тя преглътна язвителната забележка, която щеше да изрече. Момичето беше уплашено, дори ужасено. С безпогрешния инстинкт на майка, Сабрина усети зад упоритото желание на дъщеря ѝ да тръгне първа, внимателно скрития страх. Раздразнението ѝ се изпари мигновено.

— Много добре. — Тя уви въжето около кръста на Белинда. — Дръж се за въжето и използвай стъпалата за опора. — След това смекчи тона си: — Сигурна ли си, че можеш да се справиш?

Белинда вирна брадичка и се пое дълбоко дъх.

— Да, майко, сигурна съм.

Сабрина кимна и дръпна въжето.

— Можеш да я издърпаш, Ерик.

Ерик бавно изтегли Белинда от дупката. Тя наистина последва указанията на майка си и използва за опора дупките, които майка ѝ и Уин бяха издълбали в стената. След няколко минути тя се озова над ръба на дупката и се скри от погледите им. Сабрина чу приглушените думи на поздравите на Ерик и дъщеря ѝ, последвани от тишина, която очевидно се дължеше на прегръдка. Тя преброи мислено до десет, което беше границата на търпението ѝ. Млади влюбени или не, тя искаше да се измъкне веднага от тази адска дупка. Сабрина дръпна възмутено въжето и секунда по-късно то отново се спусна до дъното на дупката. Сабрина го върза около Уин и Ерик изтегли и нея. Сабрина остана сама в дупката.

Тя се огледа край себе си и за миг бе обзета от ужас. Това можеше да се окаже началото на едно приключение, което едва ли щеше да се хареса на Уин. Сабрина не искаше да си мисли какво можеше да се случи, ако не се бяха измъкнали. Всъщност те още не

бяха извън опасност. Тя стисна зъби и улови въжето, което сега висеше пред нея. Най-сетне се озова над ръба на дупката и се срина на земята със затворени очи. Хладен вятрец галеше кожата ѝ, сгорещена от страха, усилията и вълнението.

— Майко?

— Лейди Сабрина? — В гласа на Ерик се долавяше загриженост. — Сигурна ли сте, че сте добре?

— Съвсем. — Сабрина се отърси от умората си, седна и подаде ръка на младежа. Той я сграбчи и я издърпа на крака. — Ерик, имаш вечната ми благодарност за навременната ти поява. — Тя изтупа дрехите си в напразен опит да се отърси от праха, който я покриваше от главата до петите. — Предполагам, че си уредил някакъв транспорт, с който да се махнем от това дяволско място, преди да се върнат онези презрени разбойници?

— Така е, лейди Сабрина. — Ерик се ухили гордо като човек, който знаеше, че е постъпил правилно. — Аз, така да се каже, взех назаем два коня. Ще трябва да яздим по двама и предлагам да тръгнем веднага. Слънцето скоро ще изгрее. — Той погледна към Белинда, която го гледаше с безрезервно възхищение. — Белинда може да язди с мен.

Сабрина кимна, обърна се към конете и се спря. Тя се обърна кръгом и се вгледа внимателно в младата двойка. Те сякаш бяха забравили за света и се гледаха втренчено и дори случайният наблюдател можеше да забележи любовта и... желанието в погледите им. На светлината на първите слънчеви лъчи нощницата на Белинда се бе превърнала в полупрозрачен, съблазнителен воал, който загатваше за неизречени обещания за страст и съблазън.

Сабрина се приближи до тях.

— Предлагам Белинда да язди с мен. Уин може да се качи на твоя кон.

Ерик се изчерви.

— Разбира се. — Сабрина се усмихна на себе си. Тя знаеше съвсем точно какво си мислеше младежът. Той беше същият като баща си.

Ерик помогна на Сабрина и Белинда да се качат на коня си, след което издърпа Уин зад себе си. Сабрина бе обзета от тревога. Слънцето

щеше да се появи над хоризонта всеки миг и техните похитители сигурно щяха да се върнат. Трябваше да се махнат оттук, и то бързо.

В мига, в който Уин се озова на коня на младежа, тя се обърна към Ерик.

— Знаеш ли пътя обратно към лагера?

— Мисля, че да. — Той посочи наляво към блясъка в небето, който предвещаваше изгрева на слънцето.

— Да тръгваме тогава. — Тя кимна и Ерик пришпори коня си. Сабрина го последва миг по-късно. Продължиха да яздят в равен тръс, доста след като слънцето се бе показало над хоризонта и се бе изкачило на половината път в небето, след което намалиха скоростта си. Ерик ги увери, че до лагера не остава много. Двата коня се движеха един до друг.

— Как успя да ни намериш? — попита Сабрина.

— Тъкмо бяхме се изкачили на хълма, когато татко реши, че някой трябва да остане да защитава жените. Двамата с капитан Медисън се скараха кой трябва да се върне и кой да тръгне след конете. Двамата, изглежда, не се разбират много добре.

Сабрина изсумтя.

— Това не е нещо ново за мен. Всеки от тях с удоволствие би видял как другият виси на скъсано въже над пълна със змии пропаст.

— О, не бих казал, че е... — Ерик въздъхна. — Права сте, разбира се. И ще стане още по-лошо, когато татко... е, когато той разбере за всичко.

Сабрина погледна към Уин. Ерик очевидно знаеше за връзката ѝ с Мат. Никълъс ли беше единственият, който не знаеше?

— Както и да е — продължи Ерик, — аз предложих доброволно да се върна и когато се изкачих на хълма, видях как ви отвличат банда диваци, облечени в езически одежди. Просто ги последвах на проклетата камила, колкото се можеше по-дискретно. Подозирам, че не са ме забелязали най-вече защото са били убедени, че никой няма да ги преследва, а не защото съм се справил умело. Дупката, в която ви намерих, се намира близо до едно село, откъдето успях да се снабдя с тези два отлични жребци. — Ерик огледа конете с възхищение. — Те са прекрасни коне.

— Ти си прекрасен. — Белинда въздъхна зад майка си.

Ерик се изчерви и седна малко по-изправено на седлото си. Сабрина наведе глава и се ухили. Тя нямаше намерение да поставя Ерик или дъщеря си в неудобно положение. Въпреки това тя не можеше да не чувства известно задоволство, да не говорим за веселие. Белинда отново беше лудо влюбена в годеника си и Сабрина не се съмняваше, че бракът им щеше да бъде щастлив и дълъг. Що се отнасяше до нейния... не му беше сега времето да мисли за това.

— Майко? — обади се предпазливо дъщеря й.

— Да, скъпа?

— Съжалявам, ако съм те разочаровала.

Сабрина се стресна и се обърна да погледне дъщеря си. Белинда бе свела поглед.

— Как ти дойде наум подобно нещо?

— Очевидно е, мамо. — Белинда вдигна глава и я погледна. — Видях те в съвсем нова светлина. Ти не си жената, която винаги съм смятала, че си. Ти имаш страст към приключенията, каквато не съм мислила, че можеш да изпитваш, както и изненадващо изразителен речник. — Думите на дъщеря й накараха Сабрина да се намръщи. Белинда продължи без колебание. — Ти си способна да се справиш сама, да се грижиш сама за себе си, независимо дали става въпрос за похитители или развратници. Освен това, изглежда, без колебание нарушаваш нормите на обществото и вършиш онова, което искаш. — Тя заговори по-тихо: — И, майко, ти очевидно имаш голям опит в боравенето със смъртоносни ками — Белинда въздъхна. — Аз не съм като теб. Откакто напуснах Лондон, всичко ми се струва дразнещо и неудобно. Дори Уин очевидно се впусна с ентусиазъм в това начинание и се радва на всичко. Какво ми има на мен, че не мога да съм такава?

Сабрина отметна глава назад и се разсмя тихо, облекчена, че дъщеря й нямаше по-сериозни тревоги.

— Скъпа моя, на теб ти няма нищо. Ти си точно такава, каквато се очаква да бъдеш — добре възпитана млада дама, дъщеря на маркиз, която разбира положението си в обществото и света. Вината, дете мое, не е у теб, а у мен. Аз съм онази, която не е такава, каквато изглежда. Онази, която никога не е оправдавала очакванията на останалите.

Белинда сви объркано вежди.

— Не разбирам. Ти винаги си била образец на почтеност.

Сабрина сви рамене.

— Преструвка. От години се преструвам за пред обществото, че съм жена, която всички смятат за почтена. И не съжалявам за поведението си. Страхувам се обаче, че свободата, която опитах по време на това пътешествие, ме промени завинаги. Чувствам се такава, каквато бях преди много години. — Тя поклати глава. — Не мога да се откажа отново от тази жена. Но ти, скъпа, си точно такава, каквато трябва да бъдеш. И ние с Ерик те обичаме.

— Благодаря ти, мамо. — Белинда се умълча. — И все пак ми се струва, че по някакъв начин съм те разочаровала. — Очите ѝ грейнаха. — Ами ако аз... ами... може би... — тя си пое дълбоко дъх — също облека мъжки дрехи?

На лицето ѝ беше изписано любопитство и Сабрина потисна желанието си да се ухили.

— Само ако смяташ, че ще ти бъде приятно да го направиш.

Белинда изправи рамене, сякаш нещо толкова просто като смяната на дрехите ѝ беше огромно предизвикателство, което изискваше невероятна смелост.

— Мисля, че ще ми бъде, мамо.

— Лейди Сабрина — прекъсна ги напрегнатият глас на Ерик. Той спря коня си и Сабрина направи същото. — Не искам да ви тревожа, но ми се струва, че срещу нас се движат ездаци. — Той кимна към едно възвишение пред тях.

Сабрина затаи дъх. Над възвишението се издигаше облак прах. Тя дочу слабия тропот на конски копита в далечината. Звукът ставаше все по-силен с всяка измината минута.

— Какво ще правим, Ерик? — попита тревожно Белинда. Дори Уин изглеждаше разтревожена.

— Това не може да са същите мъже, които ни отвлякоха, нали?

— Или още по-лоши от тях — промълви Сабрина.

Ерик се наведе към нея и я заговори тихо, за да го чуе само тя.

— Мисля, че нямаме много възможности. Не можем да се върнем там, откъдето дойдохме. Който и да се намира на възвишението, ще ни забележи само след няколко секунди и не виждам как бихме се измъкнали. За съжаление, аз не съм въоръжен.

Ножът на Уин, който Сабрина беше прибрала в ботуша си, беше слаба утеха. Тя можеше само да се надява, че онези, които се приближаваха към тях, не бяха нито похитителите, нито никакви други

кръвожадни обитатели на пустинята. Сабрина обаче се страхуваше, че надеждите ѝ бяха напразни. Ерик беше прав — те нямаха много възможности.

Тя си пое дълбоко дъх и овладя ръцете си да не треперят. Независимо какво щеше да се случи, нямаше да отстъпи пред страха. Сабрина можеше да застане смело срещу всичко.

Ездачите се появиха и се отправиха към тях.

Тя стисна здраво юздите и захапа долната си устна.

— Мътните да ме вземат.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Къде беше, в името на всичко свято? — изрева Никълъс над тропота на конските копита. Той спря коня си толкова близо до нея, че Сабрина забеляза маранята, която се вдигаше над животното. — Не знаеше ли колко е глупаво да изчезваш посред нощ в проклетата пустиня? Нямах ли разум, жено? — Сабрина смътно забеляза, че Мат и една група водачи и слуги на камили придружаваха Никълъс.

— Виждам, че сте открили конете — каза спокойно тя.

— Проклетите коне могат да вървят право в ада. — Очите му блестяха гневно. — Все още не си отговорила на въпроса ми. Е?

Може би беше поради ужасната горещина. Може би беше поради изтощението ѝ. А може би беше поради начина, по който графът се държеше с нея. Независимо от причината, нещо в Сабрина се пречупи. Тя нямаше намерение да търпи да бъде обвинявана, че е извършила нещо нередно.

Сабрина се изправи на седлото си, погледна го със спокойствието, постигнато след толкова много години на опит, и се усмихна хладно.

— Е, какво?

Никълъс я погледна, сякаш не вярваше на ушите си. Тя посрещна погледа му спокойно и хладно, сякаш го предизвикваше да продължи.

— Никълъс, беше ужасно — намеси се Уин. — Ние бяхме отвлечени, измъкнати буквално от леглата си...

— От най-ужасните хора — присъедини се към нея Белинда. — Те ни затвориха в онази отвратителна дупка с мъртви тела.

— Мъртви тела? — Гневът му се смеси с объркване.

— Дупка за мумии — обясни Уин.

— Какво представлява дупката за мумии? — попита любопитно Мат.

Уин си пое дълбоко дъх и започна да обяснява.

— Дупката за мумии е...

— Тишина! — изрева Никълъс над всички. — Ерик, вярно ли е това?

— Напълно, сър. Те са преживели голямо преमेждие.

Белинда хвърли изпълнен с обожание поглед на годеника си.

— И Ерик ни спаси. Той беше великолепен.

Никълъс се обърна към Сабрина с тревога в очите.

— Защо не ми каза веднага за това?

— А ти защо не ми даде тази възможност? — Тя отмести поглед и подкара коня си в тръс в посоката, от която се беше появил Никълъс, без да се обръща, за да види дали останалите я следваха. Когато стигна на върха на възвишението, Сабрина забеляза лагера и се насочи към него.

— Майко... — започна колебливо Белинда.

Сабрина въздъхна.

— Сега не ми е до разговори.

— Но, майко, лорд Уайлдууд беше...

— Белинда! — Гласът на Сабрина изплющя като камшик. — Моля те!

Дъщеря ѝ млъкна и Сабрина заби пети в хълбоците на коня си. Животното сякаш усети раздразнението ѝ и реагира незабавно. След няколко минути те вече се намираха в лагера.

Слугите помогнаха на Белинда да слезе от коня, а Сабрина скочи сама от седлото. Тя се облегна на коня, затвори очи и вдъхна дълбоко въздуха, който ѝ се струваше толкова сладък сега, когато вече беше свободна отново.

— Мисля, че е необходимо едно извинение.

Сабрина отвори рязко очи при думите на Никълъс. Тя се изсмя остро.

— Нямам намерение да ти се извинявам.

Никълъс кимна.

— Несъмнено, но аз смятам да ти се извиня. Мисля, че си извадих някои прибързани заключения.

— О? — Сабрина присви очи. Тя нямаше намерение да го улеснява в това признание. — И какви бяха тези заключения?

— Реших, че двете със сестра ми сте тръгнали сами да търсите конете.

Тя повдигна скептично вежди.

— Това би било извънредно глупаво.

— Така е, наистина. — Той прокара уморено ръка през разрошената си коса.

Едва сега Сабрина забеляза как изглеждаше съпругът ѝ. Явно той също не беше спал. Въпреки това тя изпита някакъв неразумен гняв, който се дължеше на умората и на думите му.

— И според теб аз съм глупава, така ли?

— Дявол да го вземе, Сабрина. Какво друго можех да си помисля? От мига, в който те видях за първи път, ти се държиш непредсказуемо, да не казвам упорито, и да, аз смятам, че глупаво е доста точно описание на някои твои постъпки.

Тя се вбеси.

— Какво толкова глупаво съм направила?

— Какво си направила ли? — На лицето му се изписа удивление. — Първо се опитваш да заминеш за Египет, без да кажеш на никого къде отиваш и защо. След това се събираш с един мъж с непочтено минало, който вероятно е някакъв проклет контрабандист и на всичкото отгоре е гаден американец. И през цялото време не обръщаш внимание на основните изисквания за прилично поведение и облекло. И правиш всичко това заради някакъв документ, чиято достоверност е твърде съмнителна.

Сабрина го гледаше гневно и се ядосваше още повече, защото думите му бяха опасно близо до истината.

— Несъмнено е доста трудно човек да бъде женен за една толкова глупава жена като мен.

— А това е още едно нещо. — Той я сграбчи за ръката, дръпна я към себе си и я погледна с буреносен поглед. — Ти се омъжи за един мъж, когото едва познаваше, само защото той те ядоса. Защото нарани гордостта ти. Това наистина беше глупава постъпка. И да, Сабрина, понякога е трудно. Понякога е много трудно.

Тя го гледаше вцепенена от думите му. Сабрина почувства как я обзема тревога. Това, което ѝ казваше той, потвърждаваше най-лошите ѝ страхове. Очевидно Никълъс съжаляваше за постъпките си. Съжаляваше, че се беше оженил за жена, която се бе оказала много различна от идеалната съпруга, която бе търсил. В гърлото ѝ се загнезди буца. Тя стисна юмруци и ноктите ѝ се забиха в дланите. Сабрина беше свързана с този мъж, без съмнение завинаги. Мъж,

който не само че не я обичаше, но и я намираше за бreme. За бъдещето, което тя си представяше с него, нямаше почти никаква надежда.

Болката и гневът втвърдиха сърцето ѝ и вледениха думите ѝ.

— Съжалявам, че намираш брака си с мен за отвратително бreme. Може би ще бъде по-добре да се върнем към първоначалното си споразумение. Брак по сметка, само за пред хората. За предпочитане... и за двама ни. — Тя се обърна и се отдалечи.

— Не съм казвал такова нещо. — Той повиши глас от раздразнение, но Сабрина не му обърна внимание.

Никълъс остана загледан в нея докато тя се отдалечаваше с гордо вдигната глава към палатката си. Господи, тя беше способна да го вбеси. Той осъзнаваше, че гневът му към Сабрина вероятно беше неоснователен и дори може би преувеличен. Но той все още не беше забравил ужаса, който го беше обзел, когато се бе върнал в лагера и бе разбрал, че нея я няма. От друга страна, той може би беше сглупил, като бе предположил, че тя беше тръгнала сама да търси откраднатите коне. И все пак, ако имаше нещо, което той бе научил за жена си през последните няколко седмици, то беше, че тя беше ужасно независима и имаше склонността да поема нещата в свои ръце. Като се имаше предвид това, заключенията му изобщо не бяха лишени от основание.

Как я беше търпял първият ѝ съпруг? При тази мисъл настроението му се помрачи. Сабрина и Станфорд бяха от един дол дренки. Онзи проклетник сигурно би се включил в тази глупава експедиция, без да се замисли нито за миг за опасностите, които я съпътстваха. Това вече нямаше значение; Станфорд бе мъртъв, а Сабрина бе негова жена.

Тя се скри в палатката си и гневът му отслабна. Дали животът му със Сабрина винаги щеше да бъде толкова неспокоен? Сигурно, когато се махнеха от проклетата пустиня и се завърнеха в Лондон, съществуването им щеше да бъде много по-спокойно. Внезапно на Никълъс му хрумна една мисъл — той вече не желаше да има спокойна, уравновесена жена, с която да прекара остатъка от живота си. Почтената лейди Сабрина, която беше избрал за своя съпруга, може би щеше да го радва отначало, но той имаше чувството, че в крайна сметка скуката щеше да надделее. Сега той искаше много повече. Желаше нея. Нейната страст, нейният смях, дори вбесяващото го

независимо поведение, което беше толкова характерно за Сабрина. Животът с нея щеше да бъде всякакъв, но не и скучен.

За миг той обмисли идеята да я последва в палатката. Да я вдигне на ръце и да ѝ покаже колко много я желае. Колко много я обича. Не, първо щеше да я остави да се успокои, да обмисли нелогичните си коментари и неразумните си действия. Никълъс беше твърдо решен бракът им никога да не бъде брак по сметка, брак само за пред хората.

Той се усмихна бавно. Щеше да я остави на мира известно време. Той можеше да почака. Имаше достатъчно време. Независимо дали тя вярваше в това и дали го приемаше, те щяха да прекарат остатъка от живота си заедно. Ако, разбира се, преди това той не я убиеше.

Сабрина крачеше пред огъня и гледаше гневно пламъците, сякаш те бяха виновни за лошото ѝ настроение. Бяха изминали три дни от отвлечането ѝ. Никълъс ѝ бе казал, че конете очевидно са били откраднати, за да бъде отвлечено вниманието на мъжете и нападателите да отвлекат жените необезпокоявани. Всичко това беше свързано с глупавата страст на европейците към египетските предмети и ожесточената конкуренция между различните банди, които се занимаваха с търсене на древни предмети. Разбира се, той не ѝ каза всичко това направо. Тя отказваше да говори с него и го избягваше.

Без съмнение Никълъс си мислеше, че тя все още му е сърдита. Сабрина го беше забелязала да я оглежда през изминалите няколко дни, не ѝ беше убегнала усмивката на устните му и веселите пламъчета в очите му. Гневът ѝ се беше изпарил отдавна и бе заменен от силна болка, която пулсираше по тялото ѝ с всеки удар на сърцето. Болка, която тя никога нямаше да му позволи да види.

Сабрина ритна пясъка и се загледа в пламъците. Слугите се бяха оттеглили отдавна. Белинда, Уин и Ерик седяха и си говореха тихо. Дори от това разстояние Сабрина забелязваше вълнението им. Тази вечер никой от групата нямаше да заспи.

Златото най-сетне беше пред тях, само на пет часа път от лагера им. Сабрина бе искала да продължат, но Никълъс беше настоял да останат да пренощуват тук. Другите се бяха съгласили с него и

Сабрина неохотно си беше замълчала. Тръпката от експедицията беше изчезнала с разбиването на сърцето ѝ. Сега тя искаше от съпруга си единствено свободата, която щеше да си купи с френското злато. Колко иронично беше, че златото беше френско. Никълъс мразеше французите дори повече отколкото мразеше американците.

— Бри, трябва да поговорим. — Гласът на Мат я стресна и тя се обърна. Никълъс стоеше до Мат.

Тя усети как започва да се дразни.

— За какво има да говорим?

— За утре, Бри, трябва да поговорим за утре.

Сабрина сви рамене.

— Утре ще приберем златото и ще се махнем от тази забравена от Бога земя колкото се може по-бързо. На мен всичко ми изглежда много просто.

Мат кимна към Никълъс.

— Ние не мислим така.

— Ние? — Тя повдигна вежди. — Това е някакъв дяволски заговор, нали?

Никълъс не каза нищо. Мат прочисти гърлото си, сякаш се чувстваше неудобно от това, че тя беше разбрала за връзката между двамата мъже.

— Ние всички сме съдружници, Бри, повече или по-малко. Идеята беше твоя, ако смея да добавя.

Тя хвърли изпепеляващ поглед на Никълъс.

— Аз не бих му се доверила, Мат.

Капитанът се разсмя весело.

— О, аз все още не му вярвам. Но съм работил с много мъже — очите му блеснаха закачливо, — а също и с жени, на които нямаш особено голямо доверие. — Той се ухили. — Открил съм, че определена липса на доверие прави деловите отношения много по-здрави и за двете страни.

— Така ли? — Погледът ѝ се плъзна нахално по фигурата на Никълъс и се спря върху очите му. — Може би си прав. Доверието може би не е необходимо. Във всяка една връзка.

Ъгълчетата на устата на графа се изкривиха в лека усмивка.

— Може би доверието трябва да бъде заслужено?

Тя се изчерви, отмести очи от него и се обърна към Мат.

— Добре, Мат. Какво искаш да обсъдим?

Мат погледна първо Сабрина, след това Никълъс и отново нея. Той поклати леко глава, сякаш му беше омръзнало да усеща постоянното напрежение между старата му приятелка и съпруга ѝ.

— Добре, Бри, кой ще отиде да търси съкровището утре?

— Кой ли? — Неочакваният въпрос я завари неподготвена. — Не съм мислила по този въпрос, но аз ще отида, разбира се, както и ти...

— И аз — заяви твърдо Никълъс.

— Несъмнено — измърмори Сабрина.

— Добре. — Мат прочисти отново гърлото си и хвърли бърз поглед на графа. Защо ли се чувстваше толкова неудобно? — Уин също иска да дойде. Честно казано, не мисля, че ще можем да тръгнем без нея.

— Предполагах, че ще стане така. — Сабрина кимна недоволно. — Добре, тя също може да дойде. Не ми се иска да поля със студена вода желанието ѝ за приключения. Но искам да тръгнем веднага щом се съмне.

— У теб ли е писмото? — попита Никълъс.

Тя го погледна право в очите.

— Държа го у себе си, откакто напуснахме Кайро. — Сабрина сложи ръка върху връзките на панталоните си, малко под кръста. — Тук е. Не искам да се загуби. — Тя буквално изплю думите. — Това би било изключително глупаво.

На лицето на Никълъс се появи широка усмивка.

— Така е, наистина. — Погледът му улови нейния и тя го погледна, сякаш искаше да го изпепели с очи. Между тях се появи някакво странно напрежение — ярост от нейна страна, веселие от негова.

Мат извъртя очи към небето, на лицето му се изписа отвращение и той се отдалечи, за да се присъедини към останалите.

Никълъс скръсти ръце на гърдите си.

— Направи ли си някакви изводи за поведението си напоследък?

— И още как. — Тя присви очи и смекчи тона си. — Трябваше да те хвърля на акулите, когато имах тази възможност. — С тези думи Сабрина се обърна и се отдалечи, сподирена от дълбокия му смях.

Тя спря на ръба на светлия кръг, който хвърляше огънят. Тъмнината се простираше над пустинята. Сабрина заби пета в пясъка

и се загледа напрегнато в движението на песъчинките. Как можеше Никълъс да намира нещо смешно в ситуацията? Очевидно той не притежаваше нито грам чувствителност. Той беше прегазил сърцето ѝ и това му се струваше забавно. Може би беше прав за глупостта ѝ в едно отношение — тя не бе трябвало да се омъжва за него.

— Сабрина — долетя един глас до нея от тъмнината. Тя вдигна рязко глава и се втренчи в тъмнината. От нея постепенно се появиха три познати фигури.

Тя затаи дъх. Бенджамин Мелвил, Реджиналд Чатсуърт и Патрик Норкрос се появиха изневиделица.

— Господи! Как се озовахте тук?

— На коне, скъпа — каза весело Норкрос, сякаш обсъждаше някаква случайна среща в парка, а не среща в пустинята някъде на края на света. — Оставихме недалеч оттук животните и онова, което в тази презряна държава минава за слуги. Идеята беше на Чатсуърт. Той реши, че ще бъде по-добре да дойдем при теб сами вместо с внушителен антураж.

— Така е. — Мелвил закима усърдно. — Всички се съгласихме, че ще бъде най-разумно да поговорим с теб насаме.

— Така — добави тихо Чатсуърт — ни се стори най-добре.

Сабрина гледаше объркано бившите си ухажори.

— Най-добре за какво? Милорди, не ви разбирам. Присъствието ви ме обърква. Какво търсите тук?

— Начинът, по който ти изчезна... — каза Мелвил.

Норкрос кимна.

— Естествено, ние се разтревожихме.

— Разтревожили сте се? — Сабрина поклати глава. Тя все още не разбираше нищо от обяснението им. — За какво сте се разтревожили?

Тримата се спогледаха.

— За Уайлдууд, разбира се — отвърна Чатсуърт. — Неговата репутация е печално известна. Той е развратник.

Норкрос се присъедини към него.

— Разбойник...

— Женкар, Сабрина. — Мелвил замълча, преди да продължи. — Макар че трябва да му се признае, че има отлична репутация в дипломатическите среди...

— Очаква се да остави следа в работата на парламента — отбеляза Норкрос.

— Прибавете към това и парите му. Джобовите на Уайлдууд са толкова издути, че сигурно би могъл да купи половин Англия — добави Чатсуърт.

— А думата му никога не е била подлагана на съмнение, когато е ставало въпрос за чест. — Мелвил изправи рамене. — И въпреки това, когато става дума за сърдечни дела, този човек е мръсник...

— Женкар... — каза Норкрос.

— Прелъстител — сви рамене Чатсуърт.

Сабрина ги гледаше с удивление. Тя вече не беше вцепенена от невероятната поява на тримата, но когато те бяха започнали да изброяват недостатъците на Никълъс, това я бе удивило още повече. Не че те лъжеха, разбира се. Никълъс беше прекарал голяма част от зрелия си живот, изграждайки си славата на покорител на женските сърца, която караше дори и най-праволинейните мъже да се усмихват с възхищение или тайно да му завиждат.

— Господа, думите ви ме ласкаят. — Никълъс се появи от сенките, като вървеше наперено, а на устните му грееше широка усмивка. Сърцето на Сабрина спря да бие.

Съпругът ѝ беше познат с уменията си да стреля с пистолет също толкова, колкото и с любовните си афери.

— Никълъс — каза бързо тя, — предполагам, че познаваш лордовете Мелвил и Норкрос и сър Реджиналд Чатсуърт.

— Не сме първи другарчета, но мисля, че понякога пътищата ни са се пресичали. — Той присви очи. — На какво дължим удоволствието от неочакваното ви посещение тук?

— Ами... — Мелвил задърпа нервно яката си. Сабрина забеляза, че и тримата бяха облечени повече като за разходка в Хайд парк, отколкото за пътуване в сърцето на Египет. — Ами...

— Продължавай, Бенджамин — подкани го Норкрос с неприкрито раздражение. — Този проклетник не може да извика и трима ни на дуел. Може да застреля само един от нас. — Той се втренчи в Никълъс и гласът му загуби част от увереността си. — Наведнъж, разбира се.

— Така е. — Чатсуърт погледна графа. — Може да застреля само по един от нас.

— Да ви застреля? — Удивлението на Сабрина нарастваше с всяка измината секунда. — Защо му е да ви убива?

— Много е просто, Сабрина. Виждаш ли — Мелвил си пое дълбоко дъх, — ние дойдохме да те спасим.

— Да те избавим — добави Чатсуърт.

— От лапите му — довърши Норкрос. — Преди да те е съсипал напълно.

— Да ме съсипе? — Сабрина почти изпищя.

Мелвил кимна.

— Да провали безвъзвратно репутацията ти.

— Чудя се дали някой може да провали репутацията на жена, която вече е била омъжвана веднъж? — попита Никълъс с изражение на любопитство. Тя му хвърли леден поглед.

— Сабрина никога не е раздавала свободно благоразположението си — защити я твърдо Мелвил. — За разлика от някои други вдовици, които познавам. Нейното поведение винаги е било безукорно.

Никълъс изсумтя презрително.

Норкрос не му обърна внимание.

— Сабрина, ние отлично знаем, че ти никога не би тръгнала с този мъж — поне не доброволно. Затова ние предположихме, че...

— Той те е подмамил някак — довърши Чатсуърт.

— Но не трябва да се страхуваш — каза Мелвил. — Малцина в Лондон знаят за твоята недискретност. Уайлдууд е завъртял не една женска глава и без съмнение се е възползвал от някой твой момент на слабост.

— Чудя се защо ли е избрал да я отмъкне на това отвратително място — каза тихо Норкрос и сръга Чатсуърт. — Аз бих я отвел в Париж или в Рим. А и във Венеция е прекрасно по това време на годината.

Мелвил продължи, без да спира.

— Ние обаче имаме решение на проблема ти. Няма да се говори много и няма да има дори намек за скандал, ако ти се върнеш в Лондон омъжена...

Сабрина подскочи.

— Омъжена!

— Точно така. — Норкрос кимна. — За един от нас.

На лицето на Никълъс се появи весела усмивка.

— Да, скъпа. — Мелвил взе ръката ѝ и падна на колене пред нея в пясъка. — Обичам те от мига, в който се запознахме. Знам, че трябваше да те ухажвам по-упорито през годините, но някак все си мислех, че има време. Предполагах, че някой ден ще ми се удаде възможност. Надявах се само да не бъде твърде късно. Омъжи се за мен, Сабрина.

— Да се омъжа за теб? — Гласът ѝ беше шокиран шепот.

— Отдръпни се, Мелвил. — Норкрос хвана ръцете ѝ в своите и я погледна с тържествена откровеност в очите. — Няма да падам на колене, Сабрина. Аз съм известен повече с остроумието си, отколкото с красивите думи. Но аз също те обичам отдавна. Не искам нищо повече, освен да те направя щастлива и да прекарам остатъка от живота си, като се грижа за твоето щастие. Сабрина, направи ми честта да станеш моя жена.

— Твоя жена — каза тихо тя.

— Ами ти, Чатсуърт? — обади се Никълъс. — Ти нямаш ли какво да прибавиш към този изблик на чувства?

В очите на Чатсуърт проблесна неопределена емоция.

— Сабрина знае какви са чувствата ми към нея. Веднъж ѝ поисках ръката. Предложението ми е все още в сила. — Той кимна на Сабрина. — Ако тя ме пожелае.

Сабрина ги гледаше безмълвно.

— Ако целта на тази благородна загриженост е да се спаси репутацията на Сабрина, мисля, че забравяте за един потенциален съпруг в желанието си да върнете доброто ѝ име — каза замислено Никълъс. — Ами аз, господа? В крайна сметка, нали аз съм причината за нейното нещастие.

— Никълъс — каза остро тя.

Той ѝ се усмихна невинно.

— Да се омъжи за теб? — заекна Мелвил. — Немислимо.

— И дума да не става — заяви Норкрос.

Чатсуърт изсумтя.

— Дяволски тъпо, ако питате мен.

— Но, господа — каза Никълъс, — аз съм чувал, че бившите развратници ставали най-добрите съпрузи. А вярвам, че всички тук сме на мнение, че аз съм заслужил с право тази титла.

— Никълъс! — Какво правеше той? Дали не се опитваше да се забавлява за тяхна сметка? Или за нейна?

Мелвил поклати глава.

— Не, не, Сабрина никога не би се омъжила за теб. Това ще бъде истинска катастрофа.

— Абсолютна глупост — добави Чатсуърт.

— Тъпо и абсурдно — завърши Норкрос.

Никълъс изглеждаше замислен.

— Глупаво, така ли?

Сабрина усети как в нея се надига ярост.

— Глупаво ли?

Чатсуърт кимна.

— Изключително глупаво.

— Меко казано — допълни Мелвил.

— Точно така — завърши Норкрос. — Само една жена, която е загубила ума си, може дори да си помисли за подобно нещо.

— Дяволите да ви вземат! — изруга ги тя. — Няма да стоя тук и да ви слуша как ме обиждате. Не бих се омъжила за нито един от вас, дори ако от това зависеше животът ми. Ако трябваше да избирам между вас и бесилката, щях да отида по дяволите с усмивка на лицето и с песен на устата с пълното съзнание, че съм избрала по-добрия вариант. — Тя се обърна кръгом и се отдалечи към огъня.

— Какво толкова казахме? — попита Чатсуърт след нея.

— Това няма значение. Ти чу ли какво каза тя? — Че Мелвил беше шокиран, не можеше да има никакво съмнение.

— Наистина — каза Мелвил. — Доста възмутително от устата на почтената лейди Станфорд. А видяхте ли как беше облечена? Скандално. Въпреки че панталоните наистина й стоят добре.

— Сабрина. — Мелвил и останалите тръгнаха след нея.

— Лорд Мелвил? Норкрос? Чатсуърт? — В думите на Белинда се долавяше изненада и тя пристъпи към новодошлите. — Мътните да ме вземат.

— Белинда! — скастри я строго Сабрина.

— Извинявай, мамо — изчерви се момичето.

— Господи, Чатсуърт, виж това. — Норкрос кимна към Уин. Разпуснатата й коса блестеше съблазнително на светлината на огъня, а пламъците подчертаваха стройната й фигура. Норкрос се втренчи с

възхищение в нея. — Още една красавица в панталони. Все пак си има някои предимства човек да се намира в тази проклета пустиня — Уин премигна изненадано и се изчерви, Мат присви очи, а Сабрина изпита облекчение, че Белинда не беше успяла да си намери панталони.

Мелвил огледа насъбралите се край огъня хора и очите му се спряха върху Сабрина.

— Сабрина, скъпа, не знам точно какво казах, за да те разстроим толкова. Но всички ние говорехме съвсем сериозно. Молим те да направиш на един от нас честта да му дадеш ръката си.

Мат се ухили.

— Ръката ѝ? Вие искате да се ожените за нея? Всичките? О, това е страхотно! — Той се разсмя. — Благодаря ти, Бри. Ти винаги си била изключително забавна и съм благодарен на Бога, че не си изгубила тази си дарба през годините.

— Капитане — каза Уин, — винаги ли е така с приключенията? Човек никога не знае какво или кого да очаква.

Мат ѝ се усмихна.

— Затваряй си устата, Уин, и се наслаждавай на спектакъла.

Тя кимна замислено.

— Ще трябва да си запиша това.

Мелвил не им обърна внимание, сграбчи Сабрина за раменете и я погледна в очите.

— Ние всички много те обичаме.

— Ако държиш на здравето си — каза заплашително Никълъс, — бих те посъветвал да си свалиш ръцете от съпругата ми.

Мелвил му хвърли изпълнен с раздразнение поглед.

— Хайде, стига, Уайлдууд. Това вече го обсъдихме. Сабрина никога няма да се омъжи за теб. Би било абсурдно.

Норкрос кимна.

— Напълно неразумно.

— Дяволски глупаво — завърши Чатсуърт.

— Както казваше моята гувернантка светица, за глупостта почивен ден няма. — В погледа на Никълъс се виждаше неизречена заплаха. — Пак ти повтарям, Мелвил, свали си ръцете от съпругата ми.

Сабрина се измъкна от ръцете на Мелвил.

— Искам всички вие да престанете да ме обсъждате, сякаш не съм тук.

— Да те... обсъждаме? — Очите на Мелвил се разтвориха широко от удивление. Той погледна първо Сабрина, след това Никълъс и отново нея. — Господи, Сабрина, нали не искаш да кажеш, че...

— Нали не казва, че... — каза Норкрос.

— Че си се омъжила за Уайлдууд? — завърши Чатсуърт.

— Точно това ви казва. — Никълъс се усмихна самодоволно. На Сабрина ѝ се искаше да избърше усмивката му с един шамар.

— Просто не знам какво да кажа. Това променя всичко. — Мелвил се умърлуши и Сабрина изпита съчувствие към него.

— Така е, наистина — каза тихо Чатсуърт.

— Виж, Уайлдууд. — Норкрос се приближи колебливо до Никълъс. — Надявам се, че не си се обидил от коментарите ми за вида на Сабрина в тези прекрасни дрехи.

— Глупости, старче. — Никълъс го потупа по гърба, сякаш двамата бяха стари приятели, и по лицето на Норкрос се изписа облекчение. — Ти казваше истината. — Никълъс огледа Сабрина от главата до петите по начин, който показваше на останалите, че можеха да изразяват възхищението си, но нищо повече. Погледът му я накара да стисне юмруци и зъби.

— Щом Сабрина вече не е свободна, Уайлдууд — Норкрос погледна замислено към Уин, — мога ли да те помоля да ме запознаеш с това очарователно създание?

— С удоволствие. Нямам нищо против да я запозная с мъж, с когото тя споделя еднакво образование и произход. — Очите на Никълъс проблеснаха весело. Норкрос се държеше, сякаш се намираше на бал на висшето общество, а не посред пустинята. — Норкрос, позволи ми да ти представя сестра си, лейди Уинфрид Харингтън.

Норкрос сграбчи ръката на Уин и я поднесе към устните си.

— За мен е удоволствие, скъпа.

Мат се приближи до нея и изръмжа:

— На твое място щях да ѝ пусна ръката, ако не ми е омръзнал животът.

— Капитане... — каза доволно Уин.

Никълъс се разсмя.

— Съжалявам, Норкрос. По-добре го послушай. Той е недисциплиниран американец. Те са доста избухливи и

непредсказуеми хора.

Норкрос въздъхна, хвърли последен, изпълнен със съжаление поглед на Уин, след което се отдръпна. Сабрина се беше втренчила с недоверие в съпруга си. Той очевидно знаеше за връзката на сестра си с Мат и вероятно бе знаел през цялото време. Бе знаел и въпреки това я бе позволил, като просто се беше преструвал, че не забелязва нищо.

— Изглежда, че опитът ни да те спасим се оказа ненужен. Моите извинения, Уайлдууд. Желая и на двама ви всичко най-хубаво.

— Благодаря ти, Бенджамин — каза Сабрина. — Наистина съм трогната от усилията ви. — Тя кимна на Норкрос, който беше застанал до Никълъс, и се усмихна на Чатсуърт, който стоеше до Белинда.

— Няма защо — каза безгрижно Норкрос, сякаш да пропътува половината свят, за да направи предложение за женитба, беше нещо също толкова обикновено, колкото и една вечер в Ковънт Гардън. — Очевидно присъствието ни вече не е необходимо тук. Предлагам да си тръгваме.

— Точно така. — Мелвил хвърли изпълнен с копнеж поглед към Сабрина. — Въпреки че резултатът от това начинание не беше такъв, какъвто очаквах, така може би е най-добре. — Той отиде до Мелвил. Чатсуърт все още се бавеше от другата страна на огъня до Белинда. — Чатсуърт? Мисля, че повече нямаме работа тук.

Чатсуърт поклати бавно глава.

— Не мога да се съглася с теб. — Той извади от джоба си един пистолет и го насочи към групата. — Моята работа тук все още не е свършена.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Норкрос въздъхна раздразнено.

— Стига, Чатсуърт. Тя вече е омъжена. Опитай се да приемеш това по-спокойно.

Чатсуърт се разсмя. Тръпки полазиха по гърба на Сабрина.

— Подозирам, че него не го интересува Сабрина. — Спокойният тон на Никълъс контрастираше с напрежението в брадичката му и пресметливия му поглед.

— Проницателен си, Уайлдууд — каза Чатсуърт. — Трябва да призная, че когато на тези двама глупаци им дойде идеята да тръгнат след Сабрина, тяхното намерение се вписа добре в моите планове. Като моя съпруга нейната собственост щеше да бъде и моя. — Той изгледа Сабрина със съжаление. — Щяхме да се разбираме добре. Но аз не се интересувам толкова много от лицето, колкото от богатството ти.

— В такъв случай грешиш, Чатсуърт! — заяви смело Сабрина. — Аз нямам никакво богатство.

— Може би не в момента. — Очите му проблеснаха на светлината на огъня. — Но притежаваш средство да получиш нещо, което за всекиго би било значително богатство.

— Така ли? — Сабрина го гледаше безстрашно, но стомахът ѝ се бе свил от тревога. Единственото средство да получи съкровището беше... писмото.

— Не си играй с мен, Сабрина. Искam писмото.

Върху лицето на Мелвил се изписа объркване.

— Какво писмо?

— Да, Чатсуърт, какво писмо? — намеси се Никълъс с делови тон.

— Много добре знаеш за какво писмо говоря, Уайлдууд — тросна се Чатсуърт. — Не се съмнявам каква е истинската цел на присъствието ти в Египет. — Той присви очи. — Но предполагам и че историята на брака ти също е интересна. Не е ли ирония — обърна се

той към Сабрина, — че новият ти съпруг ще трябва да страда заради греховете на предишния ти?

— Джак? Какво общо има той с всичко това?

— Срамота е, скъпа, че Станфорд не те е информирал за делата си. Писмото щеше да бъде мое. Аз вече бях платил на онзи идиот, който го загуби при онази проклета игра на карти. Бях му платил, и то скъпо. Но получих само първата страница. Тя беше безполезна. Станфорд вярваше, че втората страница е също толкова безполезна. Той дори смяташе, че всичко е една шега, докато не научи, че искам писмото. Преговарях с него, когато той беше убит. — Чатсуърт въздъхна. — Съжалявам за това, скъпа.

Значението на думите му ѝ се отрази, сякаш ѝ бяха нанесли силен удар. Кръвта напусна лицето ѝ и гласът ѝ се превърна в шепот.

— Какво искаш да кажеш?

— Не исках той да умира. Стана почти толкова случайно, колкото сметнаха всички. Но аз уредих да бъде направено нещо с колелата на каретата му преди състезанието. — Той сви рамене. — Станфорд си играеше с мен. Постоянно вдигаше цената на писмото. Исках само да... нека да кажем, че съм искал да поощря сътрудничеството му, за да уредим по-бързо сделката. Твърде неприятно беше, че той загина.

На Сабрина ѝ се зави свят.

— Ти си го убил!

— Може и така да се каже. — Чатсуърт поклати глава. — Въпреки че нямах такова намерение.

— Майко! — Белинда пристъпи към Сабрина.

Чатсуърт я сграбчи за ръката и я дръпна до себе си.

— Белинда! — Ерик инстинктивно скочи напред, но Никълъс мигновено му препречи пътя. Погледите им се срещнаха за миг, след което младежът кимна леко, стисна юмруци и се върна до баща си.

Чатсуърт погледна първо Белинда, след това Ерик.

— Очевидно Сабрина и Уайлдууд не са единствените, които са решили да се свържат в брачен съюз в тази проклета пустиня. Но засега, дете мое, ти ще останеш там, където си в момента. — Той погледна Сабрина. — Аз трябваше да ѝ бъда доведен баща, нали знаеш. Това нямаше да се наложи, ако ме беше приела, когато ти направих предложение за първи път.

— Какво означава всичко това, Чатсуърт? — попита Норкрос. — Да не би да казваш, че тя не те интересува? Че никога не си я обичал?

— О, Сабрина е красива жена. Тя щеше да ми бъде отлична съпруга. Безупречна. Почтена. Всъщност, тя е просто идеална. — Той поклати глава. — Но не, мой глупави приятелю, аз не се интересувам от нея като вас с Мелвил. Винаги съм искал единствено писмото. Ухажвах я само с цел да стигна до него, докато не разбрах, че тя си няма никаква представа къде е то.

— Научих за съществуването му съвсем наскоро — каза Сабрина.

Чатсуърт кимна.

— И аз така предположих, когато ти внезапно напусна Лондон, за да тръгнеш за Египет.

Внезапно Мелвил осъзна какво ставаше.

— Идеята да тръгнем след нея беше твоя. Защо е толкова важно това писмо?

— Злато, Мелвил — каза спокойно Никълъс.

— Френско злато — добави спокойно Мат. Сабрина смътно долови, че тези двамата, въпреки различията си, се бяха съюзили в тази ситуация. — И то представлява едно доста голямо богатство, ако мога да добавя.

Чатсуърт го изгледа бегло, след което погледна Никълъс.

— Отлично, Уайлдууд. Може би съм те подценил. Чудя се на този твой неочакван брак. Известният развратник се превръща в примерен съпруг. Нещо не се връзва. Знаеше ли за златото, когато се ожени за нея?

— Нямам нужда от златото на Сабрина — отвърна Никълъс.

Чатсуърт се разсмя презрително.

— Я стига, Уайлдууд. Дори и човек с твоите финансови възможности не може да ме убеди, че едно толкова голямо съкровище не може да го изкуши.

Никълъс сви рамене.

— Мисли си каквото искаш. Златото не ме интересува изобщо.

— В такъв случай може би ще свършим работата си по приятелски. — Той стисна ръката на Белинда по-силно. — Дай ми писмото.

Никълъс кимна към Сабрина.

— Дай му писмото.

Тя го зяпна, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Не.

Никълъс се втренчи в очите ѝ.

— Сабрина...

— Няма да му го дам — заяви твърдо тя. — То си е мое. Джак го остави на мен. Това е всичко, което ми е останало от него.

— Не съвсем, скъпа. — Чатсуърт се усмихна и бавно отмести пистолета си и го насочи към Белинда. — Станфорд ти остави и една дъщеря. Избирай, Сабрина. — Той допря оръжието в ребрата на Белинда. — Писмото или дъщеря ти.

Тя нямаше избор. Сабрина погледна Чатсуърт. Поредният арогантен мъж, който се опитваше да управлява живота ѝ и този път залозите бяха по-високи от всякога. Тя може би щеше да загуби тази игра, но нямаше да се предаде без бой.

С бавни движения извади писмото изпод връзките на панталоните си. След това се приближи до Чатсуърт, докато единствено огънят я делеше от него. Сабрина протегна ръката си с писмото над пламъците.

— Пусни я. Веднага.

Той поклати глава.

— Не и преди писмото да се озове в ръката ми.

Сабрина го изгледа със спокоен, студен поглед, който прикриваше паниката, която бе започнала да я обзема.

— Ако не я пуснеш веднага, ще хвърля писмото в огъня. Тогава никой няма да получи златото.

— Ти си удивителна, скъпа. — В думите му се долавяше неприкрито възхищение. — Предполагах, че когато бъдеш изправена пред неизбежната гибел на дъщеря си, ще сгънеш платната. Дали пък почтената лейди Станфорд не е нещо повече от онова, за което се представяше пред света през всичките тези години? Невероятно съм разочарован. Ние наистина щяхме да си подхождаме. — Той смекчи тона си. — Ще я убия, нали знаеш.

— Подозирам, че имаш намерение да избиеш всички ни — отвърна тя. — Но от това няма да имаш никаква полза без писмото. И ако от главата на дъщеря ми падне дори само един косъм, аз ще хвърля

тази тънка и несъмнено леснозапалима хартия в пламъците, без да се поколебая нито за миг.

— Откъде да знам, че ще ми дадеш писмото, когато пусна момичето?

Сабрина вдигна въпросително вежди.

— Откъде да знаеш ли? Реджиналд, да не би да си забравил, че имаш пистолет? — Тя размаха писмото. — Това е единственото ми оръжие. Освен това имаш думата ми.

— Много добре, скъпа. — Той пусна внезапно Белинда и я бутна напред. — А сега ми дай писмото, ако обичаш.

Белинда заобиколи огъня и се блъсна в майка си, при което писмото падна от ръката ѝ. То остана във въздуха само миг, който се стори на Сабрина цяла вечност. Всички затаиха дъх. Най-сетне листът бавно се отдалечи от пламъците и падна на пясъка.

За част от секундата никой не се помръдна. След това настъпи истински хаос. Чатсуърт и Сабрина се хвърлиха едновременно към мястото, на което лежеше писмото. Никълъс се метна към тях, последван от Мат. Четиримата започнаха да се търкалят по земята и Сабрина изгуби безценния лист от погледа си.

— Взех го! — извика радостно Чатсуърт и вдигна листа.

— Не! — изкрещя Сабрина и се хвърли към него. Дулото на оръжието му беше насочено право към гърдите ѝ.

— Бри! — извика Никълъс, хвърли се напред и я изблъска встрани. Тя падна на пясъка и се претърколи.

Дивият смях на Чатсуърт проехтя в тъмнината. Оръжието му блестеше на светлината на огъня. Той вдигна пистолета си срещу Никълъс. Сабрина се уплаши за съпруга си. Не можеше да позволи той да загине. Тя стисна ужасено ръце и дланите ѝ се напълниха с пясък. Сабрина извика отчаяно:

— Чатсуърт!

Той обърна поглед към нея и тя хвърли пясъка в очите му в същия миг, в който Никълъс връхлетя върху него. Двамата паднаха на земята. Сабрина не можеше да разбере кой беше отдолу и кой отгоре. В кого беше оръжието.

В тъмнината проехтя изстрел. Внезапно движението престана.

Чатсуърт се изправи със странни движения, сякаш беше някаква лошо управлявана марионетка. Сабрина замръзна на мястото си от

ужас. Тялото на Чатсуърт се сгърчи и той се строполи на пясъка.

Никълъс се изправи. Ризата му беше напоена с кръв. В ъгълчетата на устните му се виждаше странна усмивка. Той сви рамене и тя забеляза някакво особено колебание в погледа му.

— Любав моя, мисля, че ако наистина искаш да се отървеш от мен, акулите са за предпочитане.

— О, Никълъс! — Тя се хвърли в обятията му, като се смееше и плачеше едновременно и впи устни в неговите, за да се увери, че наистина му нямаше нищо.

— Той дали е...? — каза Мелвил с безпокойство в гласа.

Сабрина се отдръпна от Никълъс, но ръката му остана обвита около раменете ѝ.

Мат коленичи до сгърченото тяло и вдигна поглед към тях.

— Мъртъв е. — Той измъкна намачканото писмо от ръката на трупа.

Сабрина погледна мъртвия си ухажор.

— Той е убил Джак.

Никълъс я стисна по-силно.

— Ти не си ли подозирала нещо?

— Никога. — Тя поклати глава. — Кой би си помислил подобно нещо? Джак загина, докато се опитваше да спечели един идиотски облог. Никой не се изненада от смъртта му. — Гласът ѝ се превърна в шепот. — Най-малкото пък аз.

— Сабрина, надявам се, разбираш, че не знаехме нищо за това. — Гласът на Норкрос отвлече вниманието ѝ от трупа пред краката ѝ и спомените за миналото. — Ние никога нямаше да тръгнем с него, ако подозирахме истинската му цел.

— Намеренията ни винаги са били най-благородни — допълни Мелвил. — Моля те, да ни повярваш.

— Разбира се — промълви тя, замаяна от гледката пред себе си.

— Господа, не се съмнявам, че Сабрина не ви вине за този трагичен инцидент. Аз обаче — Никълъс погледна тревожно жена си — не искам трупа на Чатсуърт да остава тук нито миг повече. Бихте ли били така любезни да...

— Разбира се — заяви Мелвил, преди Никълъс да довърши въпроса си. — Мисля, че с малко помощ ще успеем да го преместим в нашия лагер. Той не е много далеч оттук. Ще се погрижим за всички

затруднения, които могат да възникнат с местните власти. Струва ми се, че това е най-малкото, което можем да направим, за да компенсираме всичко това.

— Благодаря — каза Никълъс. — Ерик, Медисън, вие вървете с тях. Уин, прибери Белинда в палатката си.

Уин кимна и обвини ръка около пребледнялото, треперещо момиче.

— Приключенията — каза тихо Уин, — изглежда, също имат някои неприятни моменти.

Мат хвърли един поглед на Сабрина. Тя му се усмихна отнесено, след което се обърна и погледна отново трупа.

Никълъс проследи погледа ѝ и се намръщи.

— Аз ще остана тук. — Той кимна леко на Мат и дръпна американеца на няколко крачки встрани. — Тя страда от разкритието за смъртта на Станфорд. Мислиш ли, че го е обичала толкова много? — Той се опитваше да говори безстрастно.

— Не забравяй, че когато се е омъжила за него е била твърде млада. — Мат сви рамене. — Запознах се със Сабрина след смъртта на Станфорд. Наистина не знам какви са били чувствата ѝ към него.

— Не знам как да ѝ помогна — каза Никълъс и в гласа му се долови нотка на безпомощност. — Не знам как да се боря със спомена за един мъртъв съпруг. — Той хвърли един поглед на Сабрина, която стоеше неподвижно в позата на човек, на когото току-що са нанесли неочакван удар. — Какво да правя, Медисън?

Мат се втренчи в очите му в продължение на няколко секунди. Внезапно американецът кимна, сякаш беше открил онова, което бе търсил.

— Просто се погрижи за нея, Уайлдууд. — Той подаде писмото на Никълъс. — Погрижи се за нея.

По някакъв странен начин между тези двама мъже се бе породила някаква връзка. Въпреки своите различия и двамата обичаха силно една и съща жена. Никълъс бе изпълнен от чувство на благодарност — какъвто и да беше Медисън, с каквото и да се бе занимавал в миналото, графът не можеше да го вини за загрижеността му за Сабрина.

Медисън се отдалечи. Сабрина и Никълъс останаха сами край огъня. Той бе обзет от безпомощност, което му беше непознато чувство.

— Сабрина — започна той, като подбираше внимателно думите си, — мисля, че най-добре ще бъде да...

— Искам да тръгна — каза тя. — Искам да тръгна веднага.

Той усети облекчение.

— Разбира се, любов моя, можем да се върнем в Кайро при изгрев-слънце и да се отправим към Лондон.

— Лондон? — Тя вдигна глава и погледът ѝ срещна неговия. Очите му блестяха от... какво? Болка? Мъка? Гняв? — Не мога да се върна в Лондон все още. Не и без златото. Искам да го намеря тази нощ. Веднага.

— И дума да не става — отвърна нетърпеливо той. — Ти преживя голямо изпитание и аз...

— Точно затова искам да тръгна веднага. Той може би не е единственият, който знае за златото. — В гласа ѝ се долавяше раздразнение. — Ако ти не искаш да дойдеш с мен, ще тръгна сама.

— Няма да го направиш — повиши глас Никълъс. — Пълен идиотизъм ще бъде да тръгнеш сама през пустинята нощем.

Тя го изгледа ядосано.

— Е, не се колебай да прибавиш това към списъка с глупавите ми постъпки. С теб или без теб, аз ще тръгна. Тази нощ.

Той се вбеси. Единственото нещо, което искаше, е да я защитава и да се грижи за него. Единственото нещо, което тя искаше, беше неговата помощ в това налудничаво начинание. Не му беше в характера да се държи толкова безразсъдно. Той нямаше да тръгне, без да мисли, посред нощ. Не като... Никълъс присви очи.

— Предполагам, че Станфорд не би се поколебал да се съгласи с намеренията ти?

— Джак? — попита тя изненадано. — Какво общо има той с това?

— О, хайде, Сабрина. — Нетърпението увеличаваше раздразнението му. — Много добре осъзнавам различията между мен и Станфорд. Той беше много известен с поведението си. С дръжките си постъпки.

— Джак е мъртъв и заровен — каза тихо тя.

— Мъртъв, може би, но дали наистина е заровен?

— Да. — Тя се обърна бързо встрани, сякаш искаше да сложи край на този разговор, но Никълъс я сграбчи за раменете и я обърна

към себе си. Той се втренчи в смарагдовозелените ѝ очи, които го гледаха предизвикателно.

— Чуй ме. Участвал съм в прекалено много от онези неща, които сестра ми нарича приключения. И те често не са много приятни, както тази нощ. Рискувал съм живота си и живота на другарите си, но никога без причина. Заради страната си, заради честта си. Смелостта ми, дори дързостта ми, никога не е била поставяна под съмнение. Аз се различавам от Станфорд както денят от нощта. Не мога да се сравнявам с него. Само се надявам, че ще можеш да го оставиш в миналото. Че някой ден ще можеш да ме обичаш така, както си обичала него.

— Не.

Той се почувства, сякаш бяха забили кама в сърцето му. От тревога ръцете му стиснаха по-силно раменете ѝ. Тя се намръщи от болка и Никълъс побърза да я пусне.

— Разбирам — каза тихо той.

Сабрина въздъхна.

— Не, Никълъс, не разбираш. Нищо не разбираш. Когато се омъжих за Джак, бях на седемнадесет и току-що бях завършила училище. Той беше весел, красив и романтичен. Обичах го с цялата страст на едно дете. — В думите ѝ се долови горчивина и тъга. — Но дори децата трябва да пораснат. Само че той никога не порасна. Ние живеехме от един купон за друг и никога не се тревожехме за нещо друго, освен коя покана да приемем и каква рокля да облека. Беше много забавно.

— Не разбирам — каза объркано Никълъс.

Сабрина се разсмя.

— Естествено, че не разбираш. Никой не може да го разбере. Това не беше начинът, по който трябваше да живея живота си. Беше един красив сън, но не беше реалност. И все пак не исках той да умре. Никога не съм искала той да умре.

— Бри, ти не си виновна за неговата смърт.

— Знам. — Тя млъкна и на него му се прииска да я прегърне. След малко тя вдигна очи и му се усмихна. — Благодаря. — След това заговори делово: — Да тръгваме. Ако тръгнем веднага, сигурно ще успеем да се върнем преди изгрева.

Той се втренчи безмълвно в нея. Как беше възможно тази жена да променя с такава лекота един сериозен разговор? Дали изобщо някога щеше да се вслуша в думите му?

— Сабрина, мисля, че се изразих достатъчно ясно по този въпрос. Няма да ходим никъде тази нощ.

— Аз също се изразих достатъчно ясно. Аз отивам, дори ако трябва да тръгна сама.

— Не можеш да отидеш сама — заяви твърдо той, раздразнен от упорството ѝ.

Тя отстъпи крачка назад и сложи ръце на хълбоците си.

— Защо?

— Защо ли? Защото е изключително опасно да пътуваш сама из пустинята.

— Ха! През последните няколко дни ме отвлякоха обирджии на гробници, а някакъв мой полудял отхвърлен ухажор ме държа на мушка. Предполагам, че повече не може да се случи кой знае какво. Не се страхувам от онова, което се крие в пустинята или в нощта.

— Ставаш смешна.

— Така ли? — каза остро тя — И сигурно, освен това съм глупава?

— Меко казано.

— Не ме интересува — повиши глас Сабрина.

— Мен обаче ме интересува — заяви Никълъс, който също бе повишил глас.

— Защо?

— Защото не искам да ти се случи нищо лошо.

— Защо? — изкрещя Сабрина.

— По дяволите, Сабрина, ти си ми жена.

— Мисля, че от това няма да спечеля нищо. — Тя го гледаше яростно. — Ти ще ме захвърлиш още щом се върнем в Лондон.

— Да те захвърля? — Как, по дяволите, работеше мозъкът на тази жена? — Никога не бих те захвърлил.

— Защо?

— Защото те обичам! — изрева той в тъмнината.

— И откъде знаеш? — попита презрително Сабрина. — Ти си изричал тези думи толкова много пъти на толкова много жени. Какво изобщо можеш да знаеш за любовта?

— Какво знам за любовта ли? — Той я сграбчи за ръцете и я придърпа към себе си. — Знам, че когато за първи път те видях в прегръдките на Медисън, ми се искаше да го разкъсам с голи ръце. Знам, че когато се върнах, след като бяхме намерили конете и не те намерих в лагера, сърцето ми спря да бие от страх какво може да се е случило с теб. И знам, че когато Чатсуърт насочи пистолета си към теб, аз осъзнах, че без теб животът ми е безсмислен.

— А как си мислиш, че се почувствах аз, когато проклетият пистолет гръмна и не знаех дали си жив или мъртъв?

— Как?

— Щях да умра, ако ти беше убит. — Тя говореше високо и уверено. — По дяволите, аз също те обичам.

Той я разтърси силно, сякаш искаше да я принуди да му даде отговора, който толкова много искаше да знае.

— Ами Станфорд?

Тя се изтръгна от ръцете му.

— Той е мъртъв! Мъртъв и погребан! И сега знам нещо, което знаех от самото начало, но никога не съм го изричала на глас дори пред самата себе си. Самата мисъл беше грешна, нелоялна и безчестна. Но истината е, че аз никога, никога не съм го обичала и... — Тя млъкна, сякаш бе изненадана от собствените си думи. — Винаги съм обичала теб.

Погледите им се срещнаха. Никълъс се ухили бавно и ѝ подаде ръка. Тя я пое. През пръстите им премина искра. Миг по-късно тя се озова в прегръдките му.

Устните му се впиха жадно в нейните. Той я вдигна на ръце и я понесе към палатката си. Ръцете ѝ се увиха около врата му.

Когато влязоха в палатката, Никълъс я пусна и тя застана права пред него. Обзет от неудържимо желание, той разкъса дрехите ѝ и ги захвърли. Тялото ѝ се притисна в неговото.

Сабрина прокара пръсти през косата му и придърпа главата му надолу, за да го целуне жадно, сякаш се опитваше да му отнеме дъха.

Едната му ръка я придържаше през гърба, а другата притискаше задника ѝ. Сабрина усещаше как твърдият му като стомана член пулсира срещу стомаха ѝ.

Те се отпуснаха на колене на земята. Тя прокара устни по брадичката му към извивката на врата му. Никълъс изстена, когато

прокара език по вдлъбнатината в основата на врата му. Сабрина попиваше вкуса му, вкуса на топлина и сол. Тя се потапяше в морето на удоволствието, което ѝ доставяше допирът на пръстите му.

Той се отдръпна и на свой ред впи устни в нейните, сякаш искаше да ѝ покаже, че му принадлежи. Нетърпеливите му ръце започнаха да се плъзгат от двете страни на тялото ѝ, докато не докоснаха гърдите ѝ. Тя имаше чувството, че ще се стопи от топлината им. Сабрина изстена и отметна глава назад, изви врат и издаде гърди напред, сякаш предлагаше дар на някакъв езически бог. Той обхвана гърдите ѝ с ръце и се наведе да вкуси първо едната, а след това и другата, оставяйки я задъхана от желание.

Никълъс я положи по гръб върху одеялата и захвърлените дрехи. Той започна да целува долината между гърдите ѝ и устните му се плъзгаха все по-надолу и по-надолу, по плоския ѝ стомах, още по-надолу, докато пръстите му не разделиха копринените ѝ гънки и езикът му не заигра с пъпката на страстта ѝ. Тя подскочи и сграбчи раменете му. Сабрина никога не беше изпитвала толкова прелестно усещане, такъв сладък грях, който пулсираше под допира на Никълъс до всички точки на тялото ѝ.

Тя извика името му и той се отдръпна и се надвеси над нея. Тя протегна ръце към него и пръстите ѝ хванаха огъня в слабините му, който изглеждаше мек като кадифе и твърд като скала. Никълъс изстена от удоволствие.

— Бри.

Той се настани между краката ѝ и се гмурна в мекотата ѝ — гореща, тясна и влажна. Тя го поглъщаше, заобикаляше и приветстваше.

Тя изви тялото си нагоре, за да посрещне тласъците му с копнеж, пред който всички удоволствия бледнееха. Никълъс започна да се движи по-бързо и да навлиза по-дълбоко в нея.

Двамата продължаваха този древен, първичен танц, докато не достигнаха до върха на невероятно усещане. И точно когато всеки от тях си мислеше, че няма да издържи на удоволствието от сливането им, радостта им бликна и ги погълна във вълна от великолепно чувство и те за миг си помислиха, че бяха зърнали вечността.

Смехът отново започна да се надига в нея и Сабрина се зачуди дали Уин вече беше разбрала, че любовта беше най-голямото

приключение.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Винаги ли смяташ, да се смееш, след като се любим?

— О, Никълъс. — Тя се опита да преодолее смеха. — Надявам се да е така.

— Много добре тогава — изръмжа той и погали врата ѝ с устни. — Може би в такъв случай това ще ти се стори смешно?

Тя се разсмя и се сгуши до него, наслаждавайки се на топлината и силата му. Беше твърде изморена от всичко, което се беше случило. Няколко минути почивка щяха да ѝ се отразят добре. Очите ѝ се затвориха и след миг тя се унесе в дрямка. През съзнанието ѝ започнаха да се носят картини на импулсивна целувка в някаква пещера преди много години, на един куфар в някаква стая и един мъж зад него, на любов... и смях... и злато.

— Златото! — Сабрина скочи. — Трябва да тръгваме, Никълъс. Искам да намеря златото тази нощ.

— Много добре, любов моя — отвърна спокойно той.

Тя се втренчи с подозрение в него.

— Какво? Без възражения? Без лекции за опасностите на пустинята през нощта?

Никълъс се ухили.

— Мисля, че нощта вече мина. Слънцето ще изгрее след един час.

Тя го погледна объркано.

— Но как...

— Ти спа, при това доста дълбоко. — Той я целуна по върха на носа. — Беше твърде изтощена и аз не можех да те събудя.

— Ха! — Тя скочи на крака и започна да събира дрехите си. — Искал си само да се увериш, че няма да пътуваме през нощта. Много добре. Успял си да ни забавиш и сега ще...

— Сега ще направим както желаш. — Той се изправи и притисна голото си тяло към нейното. — Въпреки че нямам нищо против да се позабавим още малко. — Устните му се плъзнаха по врата

й и Сабрина усети как се разтапя под допира им. Може би той наистина беше прав. Какво значение имаше още едно малко забавяне?

— Не. — Тя се отдръпна и му отправи най-търпеливия си поглед. — Никълъс, повече няма да ме съблазниш да се забавя нито секунда.

— Сабрина. — Той я погледна с обидено изражение. — Нямах намерение да те съблазнявам. — Очите му проблеснаха весело. — Просто исках да ти разкажа няколко смешки.

— Не съм в настроение за шеги.

— Можеш да бъдеш.

Никълъс отиде до нея и тя протегна ръце, сякаш искаше да го задържи далеч от себе си.

— Не, Никълъс, говоря ти сериозно. Искам да тръгна веднага.

Той сви рамене и я заобиколи.

— Знам. Просто си търсех дрехите.

— Разбира се. — Тя не му повярва нито за миг, но не можеше да го обвинява. Колкото и да искаше златото, мисълта да се потопи в прегръдките му още веднъж беше твърде изкушаваща.

Облякоха се бързо и излязоха от палатката. Слънцето вече надничаше над хоризонта. Сабрина стисна раздразнено зъби. Как така беше заспала?

— Аз ще отида да потърся храна. Ти подготви конете.

Заповедническият ѝ тон го накара да повдигне вежди.

— Не съм служил в армията, но мога да разпозная една заповед, когато я чуя. — Той направи дълбок поклон. — На вашите заповеди, милейди.

Тя се изчерви леко, сбърчи нос и се отдалечи бързо. Той се засмя на себе си. Сабрина никога нямаше да престане да го удивява. Сега пък издаваше заповеди, сякаш бе свикнала да командва цяла армия мъже.

Той погледна към огъня. Медисън и Ерик се бяха увили в одеялата си и спяха. Той мина покрай Медисън и спря, когато една ръка го улови за глезена.

— Тръгнали сте за златото, нали? — попита сънливо Мат.

Никълъс се отърси от ръката му и се ухили.

— Сабрина настоява.

— Ама че изненада — измърмори американецът.

Никълъс се поколеба.

— Надявам се знаеш, че дори ако сами намерим златото, твоят дял е гарантиран. Твоето съдружие със Сабрина не се поставя под въпрос.

— Не мога да кажа, че те харесвам, но знам, че имаш чувство за чест. Нямам никакви съмнения относно моя дял. — Той се уви поплътено в одеялото си. — Просто не знам какво ще кажа на сестра ти, когато открие, че е пропуснала това приключение.

Стомахът на Никълъс се сви, когато той си спомни за връзката на сестра си с американеца. Сега я признаваше поне пред себе си, въпреки че все още не я приемаше лесно. И все пак тази връзка бе факт и той нямаше голям избор. Уин отдавна бе преминала възрастта за женене и разполагаше със собствено, доста значително богатство. Той не можеше да направи нищо.

— Просто ѝ кажи, че със Сабрина сме решили да се насладим сами на момента. Тя несъмнено ще реши, че това е много романтично.

Изпод одеялото се чу приглушен смях и Никълъс не можа да се въздържа да не се разсмее в отговор. Той направи една крачка, но Медисън се обади отново.

— Запомни какво ти казах, Уайлдууд... Грижи се за нея. Тя ми е също толкова скъпа, колкото и сестра ти за теб. — Той въздъхна. — Не съм много доволен от избора ѝ на съпруг. Както предполагам, че и ти не си доволен от избора на сестра ти на...

— На какво, Медисън? — попита студено Никълъс.

— На съпруг, ако ме приеме. Или на каквото иска. — Той замълча. — Аз я обичам, Уайлдууд.

Никълъс се ухили бавно. Тревогата за сестра му прерасна в задоволство, когато си представи как Уин щеше да разиграва американеца.

— В такъв случай те очаква също толкова хаос, колкото видях аз самият. — Той тръгна към конете, като се усмихваше доволно. — И ако имаш късмет, също толкова голямо удоволствие.

Сабрина слезе от седлото си с изморена въздишка. Не беше преценила добре разстоянието от лагера до мястото, на което беше заровено златото. Слънцето вече се намираше високо над главите им, а указаното в писмото място все още не се виждаше.

Никълъс я гледаше по начин, който ѝ приличаше на съчувствие.

— Ако скоро не намерим храна, няма да имаме друг избор, освен да се върнем.

Тя отметна косата от челото си.

— Не още. Едва пладне е. Остават още много часове, преди слънцето да залезе. Не мога да се откажа, докато все още има някаква надежда. — Тя отиде да извади храната, която беше взела със себе си. — Стигнах твърде близо до края, за да се откажа точно сега.

Той я изгледа мълчаливо, извади нож и ѝ даде знак да му подаде храната.

— Все още не разбирам защо правиш това. Веднъж те попитах и ти ми даде някакъв уклончив отговор. — Той млъкна и се вгледа в очите ѝ. — Сега отново те питам, любов моя, защо толкова много искаш това злато? Вече нямаш нужда от него. Аз разполагам с огромни средства и сега всичко мое е и твое. Защо, Сабрина? Защо това е толкова важно за теб?

Тя се зачуди дали да му каже истината. Сабрина бе казала само на Мат, Уилс и Саймън в какво състояние я беше оставил Джак след смъртта си. Но все пак не дължеше ли тя някаква лоялност на първия си съпруг? Къде свършваха задълженията ѝ към Джак и къде започваха задълженията ѝ към Никълъс?

Дори ако кажеше на мъжа си, че Джак я беше оставил почти без средства, това нямаше да обясни напълно нуждата ѝ да постигне финансова стабилност, независимо от съпруг и семейство. И тя се страхуваше, че Никълъс никога нямаше да я разбере. Почтените жени не правеха такива неща. Те не се бъркаха в управлението на своите инвестиции. Пък и когато Никълъс разбереше за Джак, колко време щеше да му бъде необходимо, за да я свърже с Мат и с бандата контрабандисти?

Имаше само един отговор, който би бил приемлив за мъж като графа.

— Никълъс — каза тихо тя, — колко важна е честта за теб?

— Честта ли? — На лицето му се изписа объркване. — Не те разбирам. Какво общо има честта с всичко това?

— Потърпи малко и отговори на въпроса ми.

— Добре. Честта е от жизненоважно значение за един мъж. Богаташ или бедняк, думата му е единственото нещо, което притежава.

Честта е безспорният принцип, който ръководи живота на мъжа.

Тя кимна бавно.

— А жената? Трябва ли една жена да отговаря на същите изисквания?

Той се ухили.

— Сабрина, жените никога не са се придържали към мъжките идеали. Техният морал просто не е толкова силен.

— О, така ли? — Тя повдигна презрително вежди.

— Прости ми, любов моя. За миг забравих с коя жена говорех. Ти не приличаш на нито една от жените, които познавам. Може би отношението ми трябва да се промени малко, поне по отношение на теб.

— Благодаря ти.

Той остана да я гледа няколко секунди, сякаш едва сега осъзна, че тя говореше сериозно.

— Трябва да призная, че никога не съм мислил върху женското чувство за чест. Просто никога не съм очаквал от една жена да удържи на думата си. Но като се позамисля, мога да видя как честта на една жена може да бъде също толкова силна колкото и у един мъж. И да означава също толкова много.

— Колкото и смешно... и може би глупаво да ти звучи това, аз също си имам принципи. Моята чест означава за мен също толкова много, колкото твоята за теб. Моята дума е също толкова обвързваща. За мен лоялността...

— Към Джак ли? — попита тихо той.

Тя кимна.

— Въпреки своите недостатъци, той заслужава това. Дължа му го. Той ме научи на много неща. Точно това чувство за лоялност ме кара да мълча. Моля те, само да уважиш чувствата ми в това отношение.

Той присви очи и се загледа внимателно в нея. Най-сетне Никълъс кимна отсечено, сякаш я разбираше или просто приемаше обяснението ѝ.

— Разбирам. Трябва да ти кажа, че според мен ти си най-малко глупавата жена, която съм имал удоволствието да познавам.

Като че ли камък падна от сърцето ѝ. Той можеше да уважи честта и лоялността безрезервно и без да задава въпроси.

— Тръгваме ли? — попита тя.

Никълъс сви рамене.

— Мисля, че няма да ми бъде лесно да те спра. Така че може би ще бъде най-добре да приключим тази експедиция и да оставим всички призраци от миналото да си почиват спокойно.

Двамата се качиха на конете си и отново тръгнаха по поречието на Нил. Сабрина мислеше върху думите на съпруга си. Дали намирането на това съкровище щеше да успокои страховете ѝ, че някой ден отново можеше да се окаже без пари? Можеше ли само със злато да бъде затворена вратата, която водеше към Джак и миналото ѝ? Ако да, то тази експедиция струваше много повече от чистата финансова изгода. Тя щеше да спаси душата ѝ.

Само четвърт час по-късно Сабрина забеляза храма на Изида.

— Никълъс! — Тя посочи натам и препусна напред.

Храмът се намираше на малко парче земя, което навлизаше в реката. Когато стигнаха до мястото, двамата слязоха от конете си.

— След като вече стигнахме тук — каза нетърпеливо Никълъс, — давай да свършваме с тази проклетата работа. — Той свали две лопати от седлото си. — Къде точно пише, че се намира златото?

Сабрина извади писмото и се зачете. Не че имаше нужда от това. Тя знаеше съдържанието му наизуст.

— Тук пише, че отляво откъм страната на храма, която е обърната към реката, има три дървета. — Тя вдигна очи и се огледа. — Ето ги, Никълъс. — В гласа ѝ се долавяше вълнение. Три палми се издигаха величествено над пясъка.

Тя се отправи към тях.

— Златото е заровено в основата на третото дърво, най-отдалеченото от храма, откъм страната на реката. — Тя застана пред палмите. — Ето! Това трябва да е мястото.

Никълъс измъкна писмото от ръката ѝ, прочете го и ѝ го върна.

— Добре тогава. — Той хвърли едната лопата на земята и заби другата в пясъка под указаното дърво. — Да видим дали указанията са верни.

Той започна да копае. Ризата му се напои с пот и залепна за гърба му. Слънцето печеше безмилостно.

— Струва ми се, че нямаш голям напредък — каза раздражено тя.

Той спря да копае, облегна се на лопатата и я изгледа ядосано.

— Ти несъмнено ще се справиш по-добре?

По-добре ли? Тя нямаше неговата сила, но когато се стигнеше до решителност...

— Несъмнено.

— Отлично. — Той вдигна втората лопата от земята и я хвърли към нея. — Направи ми голямата чест да се присъединиш към мен в това малко соаре.

— С удоволствие. — Тя сграбчи лопатата и започна да я забива ожесточено в пясъка. Беше по-трудно, отколкото ѝ се бе струвало, докато беше гледала отстрани. Сабрина обаче отказваше да се предаде, отказваше да позволи на Никълъс да види, че жена му не може да се справи с тази задача. Най-накрая тя успя да влезе в ритъм, като правеше по едно изстребване на всеки три негови, но все пак беше довольна.

Дупката ставаше все по-дълбока.

— Сабрина — каза замислено Никълъс, — не ти ли се струва, че всичко това беше твърде лесно?

— Лесно? — Тя се изправи. Гърбът и раменете я боляха ужасно. — Не бих казала, че беше лесно.

— Нямах това предвид. Като се изключи копането на пясък и почва, трупани в продължение на двадесет години, да стигнем дотук, беше подозрително лесно.

— Указанията бяха ясни и точни — отвърна остро тя. — Какво толкова подозрително има в това?

— Те не само бяха точни, но и твърде прости. Помисли само. Ако ти искаш да скриеш златно съкровище, би ли го направила толкова просто, че всеки идиот да успее да го открие? Намираш храма, завиваш наляво, намираш трите дървета и съкровището е твое. — Той поклати глава. — Все едно, че си заровила някакъв случаен предмет и никой не се интересува дали той ще бъде намерен.

— Разбира се, че са се интересували дали съкровището ще бъде намерено. Не се съмнявам, че онези, които са го заровили, са смятали някой ден да се върнат да го приберат. Въпреки че едва ли са искали да чакат цели двадесет години.

— Тогава защо не са се върнали досега?

— Не знам, Никълъс. Може би не са имали възможност. Може би вече не са между живите. Това вече няма никакво значение!

— И все пак — каза бавно той, — чудя се...

— Е, спри да се чудиш, по дяволите, и почвай да копаяш. — Тя заби лопатата си в пясъка. — Не мога да разбера...

Лопатата се удари в нещо твърдо.

— Никълъс? — каза предпазливо тя.

— Дръпни се — нареди кратко той. Сабрина излезе от дълбоката до колене яма. С няколко сръчни забивания на лопатата мъжът ѝ откри нещо, което приличаше на среден по големина сандък.

Сабрина бе обзета от вълнение. Тя не можеше да свали очи от стария сандък.

— Отвори го, Никълъс.

— Почакай първо да изляза от проклетата дупка. — Когато излезе от дупката той се наведе и задърпа сандъка. След това коленичи до него и се загледа с любопитство. — Не беше толкова тежък, колкото предполагах.

— Отвори го, Никълъс!

— Странно, няма ключалка. Само най-обикновено резе. — Той се намръщи.

— Не ме интересува дали е затворен с въженце или с нещо друго. Отвори тази проклетия.

Никълъс кимна и сграбчи капака. Той не се помръдна.

— Изглежда, е заял.

— Никълъс!

Той опита отново. Нищо. Графът си пое дълбоко дъх и дръпна с всичка сила. Времето сякаш спря. Сабрина затаи дъх. Най-сетне капакът се отвори със скърцане.

Златни монети заблестяха на слънчевата светлина.

— О, Никълъс, виж! — Тя коленичи пред сандъка. Ръката ѝ трепереше, докато Сабрина прокарваше пръсти по блестящите монети.

Никълъс взе една монета и я огледа внимателно.

— Не съм виждал такива никога.

— Великолепни са. — Тя напълни шепи с монети и ги остави да се изсипят обратно със звън.

— Това не ми звучи както трябва — каза тихо той.

Тя не му обърна никакво внимание.

— Сабрина? — В гласа му имаше някаква странна нотка. —
Трябва да видиш това.

Тя се отдръпна от сандъка. Никълъс държеше монета в едната си
ръка и кама в другата.

— Погледни.

— Не виждам нищо.

— Погледни по-внимателно — подкани я той. Сабрина го
погледна в очите, но лицето му беше безизразно.

— Много добре. — Тя се вгледа в монетата. — Не виждам нищо
странно.

— Виждаш ли онова, което прилича на дракотина? Малка,
металическа ивица пресичаше златото.

— Да, какво е то?

— Гледай. — Той драсна по монетата с камата. Сивата ивица се
разшири.

Сабрина бе обзета от тревога. Тя погледна съпруга си.

— Какво означава това?

В тъмните му очи се виждаше съчувствие.

— Любов моя, страхувам се, че твоето съкровище не струва
нищо.

— Не, Никълъс! Не може да бъде! — Не можеше да се провали
точно сега. — Как можеш да кажеш това?

— Съжалявам. Изглежда, че тези монети са само позлатени.
Може би дори са просто боядисани. Всичко това очевидно е било една
голяма измама.

— Но защо? — прошепна тя, без да сваля очи от монетите.

Той сви рамене.

— Кой знае? Несъмнено това е било просто измама, измислена,
за да бъдат излъгани поддръжниците и войниците на Наполеон, че той
има стабилни последователи във Франция. Може би дори скриването
на това фалшиво съкровище е било част от плана. А може и
офицерите, които са го заровили, наистина да са мислили, че златото е
истинско, и едва по-късно да са научили за измамата и затова не са се
върнали. Съмнявам се дали някога ще разберем.

Тя остана коленичила до отворения сандък. В продължение на
толкова дълго време това съкровище бе означавало толкова много за
нея. Зестрата на дъщеря ѝ. Нейното собствено финансово оцеляване.

След сватбата си с Никълъс, тя вече нямаше да има материални затруднения, но съкровището означаваше нещо повече от пари. Тя беше стигнала до края и се беше оказало, че всичко е било напразно.

Сабрина се изправи бавно и прибра писмото обратно под връзките на панталона си.

— Върни го обратно, Никълъс — каза тихо тя. — Зарови го отново, моля те.

Той изстена.

— Да го зароя? По дяволите, Сабрина, не можем ли просто да си тръгнем... — Той улови погледа ѝ и млъкна внезапно. Тя отказваше да покаже емоциите си и беше приела онова тържествено изражение, което бе свикнала да показва пред света. — Добре.

— И побързай. Подозирам, че останалите вече са започнали да се питат какво ни задържа толкова дълго.

— Сабрина, аз... — Той изглеждаше безпомощен, сякаш не знаеше какво да каже или да направи. Тя смътно оценяваше загрижеността му, но все още не беше готова да получи утеха.

Никълъс затвори сандъка, хвърли го обратно в дупката и бързо го зарови. През цялото време двамата не продумаха нито дума.

По обратния път Никълъс направи няколко напразни опита да я заговори. Сабрина не беше в настроение за празни разговори. По време на дългия път обратно тя успя да обмисли много неща и когато стигнаха в лагера, вече беше стигнала до едно неоспоримо заключение.

Не беше намерила своето злато, своята финансова независимост и своята свобода. Но беше намерила Никълъс и една любов, каквато не беше мислила, че може да съществува. И може би това беше достатъчно.

Когато се върнаха в лагера, останалите от групата вече си бяха легнали. Сабрина все още не беше казала нищо и Никълъс започваше да се безпокои.

Той не се интересуваеше от маската на спокойно безразличие, зад която се бе скрила тя. Беше опознал и обикнал огненото, борбено същество, което несъмнено се смяташе за равностойно на всеки един мъж. Почтената жена, която яздеше сега до него, изобщо не му харесваше. Той никога не се беше страхувал от нищо, но поведението ѝ караше студени тръпки да преминат по гърба му.

Никълъс скочи от коня си и ѝ помогна да слезе.

— Сабрина, трябва да поговорим.

Тя отказваше да го погледне в очите.

— Не виждам защо. Всичко свърши и нямам желание да го обсъждам повече.

— Сабрина — каза той загрижено. След това вдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. Зелените ѝ очи не разкриваха нищо. — Не знам защо това злато беше толкова важно за теб. Знам само, че наистина беше важно. Наистина съжалявам, че се оказа безполезно. Но — тонът му се смекчи — не мисля, че експедицията беше напразна. Аз открих едно съкровище, което е много по-ценно от простото злато. Намерих теб.

За миг той остана загледан в нея, като се надяваше да успее да проникне през ледената стена, която тя беше издигнала между себе си и истинската жена, която се криеше в нея. След това сякаш нещо в нея се пречупи и изражението ѝ се смекчи, а очите ѝ потъмняха. Тя въздъхна тежко.

— Дявол да го вземе, Никълъс, това просто не е честно.

Той се ухили на ругатнята ѝ. Никълъс изпита облекчение и я придърпа в обятията си.

— Знам, любов моя. Никога не съм приемал лесно поражението.

Гласът ѝ прозвуча приглушено срещу гърдите му.

— А аз изобщо не приемам поражението.

Той се разсмя тихо на откровеността ѝ. „А аз изобщо не приемам поражението.“ Смехът замря в гърлото му.

„А аз, милорд — гласът ѝ, опияняващ и изпълнен с обещание, погали лицето му — изобщо не приемам поражението.“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Части от спомени и информация преминаха през съзнанието му и изведнъж оформиха картина, която беше толкова ясна, че той трябва да беше абсолютен глупак, щом не я беше видял досега. Медисън... сестра му... лейди Б...

— Бри! — Гласът му бе дрезгав от шока.

Тя се отдръпна и го погледна въпросително.

— Какво има, за бога?

— Това си ти! Ти си била през цялото време! — Гласът му стана по-твърд от тревога, ярост и презрение.

— Какво искаше да кажеш... — Очите ѝ се разшириха, когато тя осъзна смисъла на думите му. — Никълъс, аз...

— Ти какво? — Гласът му беше рязък и студен. — Ще посмеееш ли да ми кажеш, че не си жената, която търся в продължение на десет години? Известната лейди Б? Контрабандистката, която ме помисли за умрял и ме захвърли на някакъв проклет плаж преди десет години?

— Това е смешно, Никълъс — каза бързо тя. — Никога не съм желала смъртта ти.

— Ще си взема бележка. Предполагам, че това би трябвало да ми даде някакво успокоение. — Гласът му беше изпълнен със сарказъм. — Но сигурно съм голям идиот, щом досега не можах да осъзная коя си. Всичко беше толкова очевидно. — Той присви очи. Едва успяваше да овладее гнева си. — Чудя се дали си си играла с мен още откакто се срещнахме за първи път? Бракът на децата ни, бързата ни сватба... и това ли беше част от плана ти?

— Разбира се, че не. — Тя го погледна умолително. — Не знаех кой си доскоро.

— Така ли, скъпа? И кога те осени това откровение?

— Когато се любихме за първи път на кораба.

Никълъс я сграбчи за китката и я дръпна грубо към себе си.

— И защо трябва да ти вярвам? Ти си лъгала в продължение на години, че водиш улегнал, почтен живот на дама от висшето общество.

Уменията ти съперничат на уменията на най-добрите артисти, които съм гледал. — Той приближи лицето си на няколко сантиметра от нейното. — Колко от това беше игра, Сабрина? — Притегли я към себе си, сграбчи косата ѝ със свободната си ръка и я целуна диво, сякаш искаше тя да познае болката и тревогата, които го изпълваха.

След това се отдръпна и я погледна победоносно при вида на шокираното ѝ изражение.

— Спомняш ли си кога се целунахме за първи път?

Тя кимна.

— Чудех се каква жена може да се целува толкова смело. Кажими, Сабрина, когато ми каза, че не си спала с мъж цели тринадесет години, това също ли беше игра?

— Никога не съм те лъгала за нас, Никълъс. — Гласът ѝ беше напрегнат и искрен.

— Никога? — Той се изсмя горчиво. — Прости ми, че няма да приема думите ти. Човек започва да се чуди дали една жена, която толкова лесно може да измами собствената си държава, би се поколебала да излъже и да предаде съпруга си. Мъжа, когото твърди, че обича. За една такава жена би било много съблазнително да го използва за своите цели. Да задоволи собствените си — той я огледа презрително — желания. А дали пък не си искала богатството ми?

Тя се изтръгна от ръцете му с неочаквано движение и му удари една плесница, която го завари напълно неподготвен. Болката в погледа ѝ беше заменена от ярост.

— Повтарям ти, че никога не съм те лъгала за нас.

Той потърка с длан удареното място.

— Това е слабо утешение за разбитата ми душа. — Въпреки че му беше приятно да разбере, че поне едно нещо между тях не беше измислица.

Тя стоеше пред него стиснала юмруци.

— Какво смяташ да правиш сега?

Какво наистина смяташе да направи? В продължение на толкова много години Никълъс бе мислил какво щеше да направи, когато заловеше неуловимата лейди Б. Никой вече не се интересуваше от нейното залавяне. Никой, освен него. Той щеше да има пълното право да я завлече обратно в Англия и да я захвърли в Нюгейт. Щеше да има пълното право да я разобличи пред света и да разбие репутацията ѝ на

почтена жена. Щеше да има пълното право да постъпи по още една дузина други начини.

— Не знам — отвърна хладно той.

— Поне ще изслушаш ли обяснението ми?

— И какво искаш да обясниш? Миналото? Или настоящето?

Тя го изгледа с разширени от тъга очи. След това по лицето ѝ премина смях, сякаш някаква врата се беше затворила в нея. Изражението ѝ стана спокойно и овладяно. Лицето на лейди Сабрина.

— Може би... — гласът ѝ бе хладен и безстрастен — това вече няма значение.

Тя отново се бе върнала към навика си да мами, към годините, през които бе крила истинските си чувства, към маската, която бе усъвършенствала цял живот. Това го ядоса още повече.

— Може би.

Тя кимна отсечено.

— Когато решиш какво искаш да предприемеш, ще ме намериш в палатката — тя се обърна и започна да се отдалечава.

— Сабрина. — Гласът му изплющя в нощта и тя се спря. Никълъс се опита да овладее агонията си, да отвърне на спокойствието ѝ по същия начин, но не можа да заличи тревогата и неверието в гласа си. — Ти ми говореше за чест.

Тя не се обърна към него и гласът ѝ се разнесе над пясъка като студен вятър.

— А вие, милорд, ми говорехте за любов. — Тя се отдалечи и изчезна в тъмнината.

Още няколко крачки и щеше да бъде извън полезрението му, скрита от тъмнината на нощта. Още няколко крачки и щеше да може да си позволи да реагира на откритието и презрението на Никълъс. Още няколко крачки и можеше да се строполи и да се разхлипа. Ако успееше да направи само още няколко крачки.

Тя стигна до палатката си и влезе вътре.

— Сабрина? — поздрави я съненият глас на Уин. — Не можахме да ви дочакаме. Намерихте ли златото?

Златото. Тя беше забравила напълно за него. Сабрина въздъхна тежко.

— Беше измама, Уин. Всичко беше една ужасна шега.

— Но как? Какво се случи?

— Заспивай, Уин. Ще ти разкажа всичко утре сутринта.

— Добре. — Уин се прозина. — Злато или не, предполагам, че сте имали прекрасно приключение.

Сабрина не можа да се въздържи да не се разсмее горчиво. Това приключение вероятно щеше да ѝ бъде последното. А може би просто това беше краят на едно друго приключение, което беше започнало преди цяло десетилетие?

Какво щеше да направи сега Никълъс? Той очевидно се беше почувствал излъган и ядосан. Несъмнено мислеше, че го беше използвала. Но беше казал, че я обича. Никълъс и любов. Е, това вече наистина беше смешно. Бе подозирала още от самото начало, че този развратник не е способен да обича. Сега страховете ѝ се потвърждаваха.

Тя се отпусна на леглото и сложи глава върху ръцете си. Искаше ѝ се просто да се отдаде на болката, която изпитваше. Искаше ѝ се да се разплаче, докато не спре да забелязва или да чувства болката. Нямаше съмнение, че тя бе загубила Никълъс, както нямаше и съмнение, че никога не го бе имала истински. Какво щеше да направи той сега? Съдбата ѝ беше в неговите ръце.

Внезапно тревогата ѝ се изпари и беше заменена от паника. Тя нямаше да отиде в затвора. Нямаше да прекара остатъка от живота си в някаква влажна, тъмна килия или пък да позволи да бъде изселена в колониите. Не и за нещо, което се бе случило преди десет години.

Трябваше да се махне оттук. Незабавно. Да избяга колкото се можеше по-бързо и по-далеч. Наложил си да запази спокойствие и да се овладее. В противен случай бягството ѝ щеше да бъде невъзможно...

Сабрина се изправи тихо. Уин лежеше неподвижно и очевидно спеше дълбоко. Сабрина отиде до куфара си, разрови съдържанието му и намери парите, които бе спечелила от продажбата на бижутата си. Бяха непокътнати, тъй като Никълъс бе покривал всичките ѝ разходи. Тя затвори куфара. Той трябваше да остане тук; багажът само щеше да ѝ пречи. Сабрина отвори безшумно платнището на входа на палатката, погледна към спящата Белинда. Как можеше да напусне детето си без никакво обяснение?

Тя пропълзя до мястото, на което Уин пазеше дневника и молива си. Намери го лесно, но се поколеба дали да откъсне лист от толкова ценния дневник на Уин. Вместо това извади смачканото писмо с

указанията за местоположението на съкровището и бързо надраска една кратка бележка.

Коленичи до дъщеря си, отметна косата от челото ѝ, целуна я леко. Остави бележката до дъщеря си и се загледа в нея известно време. Белинда никога нямаше да я разбере. Сабрина не знаеше дали сама се разбира. Тя обаче знаеше, че трябва да избяга, докато все още имаше тази възможност.

Измъкна се от палатката и погледна към палатката на Никълъс. Вътре се виждаше светлина и до нея долетяха мъжки гласове. Без съмнение той се бе изправил срещу Мат, но капитанът нямаше от какво да се страхува от Никълъс. Той не беше англичанин и Никълъс нямаше власт над него. Мат можеше да се оправи сам.

Конете бяха спънати в далечния край на лагера. Тя се промъкна незабелязано до тях, избра си един и го изведе тихо. Сабрина не знаеше къде щеше да отиде сега, нито пък какво щеше да направи Никълъс, когато откриеше, че отново му се е изплъзнала. Но в едно не се съмняваше.

Можеше да се грижи сама за себе си. Винаги го беше правила.

Никълъс влезе гневно в палатката си. Медисън, изглежда, го нямаше. Ако американецът беше със сестра му, това щеше да бъде краят му.

— Чух ви да си идвате с Бри. — Мат влезе в палатката. — Къде е златото?

— Къде беше? — попита остро Никълъс.

Мат присви раздразнено вежди.

— Не че ти влиза в работата, но седях до реката. Всички останали си легнаха. Не можех да си легна, преди да се върнете с Бри. Е, къде е златото?

— Нямаше никакво злато, по дяволите.

— Нямаше ли? — Мат се намръщи още повече. — Обзалагам се, че Бри не е била твърде доволна.

— Ти я познаваш толкова добре — каза Никълъс с равен глас.

— Познавам я отдавна. Наистина я имам като сестра.

— Несъмнено. Затова си кръстил кораба си на нея.

Мат го изглежда изненадано. Настъпи кратка тишина.

— Ти знаеш, нали?

— Знам.

Мат скръсти нахално ръце.

— И какво смяташ да направиш?

— Би трябвало да те обеса на най-близкото дърво. — Никълъс се опитваше да овладее яростта си.

Мат изсумтя.

— Това е смешно. И двамата знаем, че тук нямаш никаква власт. — Тонът му се смекчи. — Какво смяташ да направиш с Бри?

Никълъс прокара пръсти през косата си и потърка тила си. Яростта му се смеси с отчаяние.

— Не знам.

— Не знаеш ли? — погледна го недоверчиво Мат. — Бри ми каза, че си прекарал последните десет години, размишлявайки над провала си да я заловиш. Не мога да повярвам, че не си решил какво ще правиш, когато този щастлив ден настъпи.

— Мислил съм — тросна се графът. — Много съм мислил за това. Но всичко се промени. Не очаквах, че лейди Б ще се омъжи за мен. Показах се голям глупак.

— Така ли? И защо мислиш така?

Никълъс го изглежда презрително.

— Това е очевидно, Медисън. Търся тази жена от десет години и когато тя се озовава под носа ми, аз не само че не я познавам, но и се оженвам за нея. Честта ми, дългът ми, отговорността пред страната ми ме задължават да я предам на властите и да довърша онова, което започнах преди толкова много години.

— И защо не го направиш? От думите ти ми се струва, че вече си взел решението си.

— Дяволите да те вземат, Медисън! Никой мъж не би трябвало да взема подобно решение. Аз я обичам. Не мога да си представя живота си без нея. Но трябва да избира между онова, в което винаги съм вярвал, и това упорито, очарователно същество, което завладя сърцето ми. Трябва да избира между честта и душата си.

— Тя каза ли ти защо го е направила?

— Не — отвърна остро Никълъс. — Не пожелах да чуя обяснението й.

— А би трябвало. Това може да промени нещо.

— Много добре — отвърна презрително той, — кажи ми защо една дама, една маркиза, започва да внася контрабандно стоки и предава страната си.

Мат го погледна строго.

— Съмнявам се дали тя е смятала действията си за предателство. Времената бяха много трудни и Бри не беше единствената, която беше избрала този бизнес...

— Много добре знам това.

Мат не обърна внимание на прекъсването.

— Тя събра група селяни и рибари, които бяха отчаяни по онова време, и ги организира в много ефикасна банда. — Той се разсмя. — И досега не мога да разбера как успя да постигне това, но дори и сред своите хора рядко съм срещал такава лоялност, каквато тя получаваше от подчинените си.

— Спомням си — измърмори графът.

— Както и да е, те я обожаваха и работеха усилено за нея и за себе си. Беше честна с тях и...

— Честна? — попита саркастично Никълъс.

— Честна. Те печелеха добре и когато ти се появи и започна да ги притесняваш, те просто закриха операцията и продължиха да живеят живота си много по-добре отколкото преди това.

— Това е много хубаво, Медисън, но още не си ми казал защо го е правила.

Мат се поколеба, като че ли му беше трудно да вземе решение.

— Чувствам се, сякаш предавам доверието ѝ, като ти казвам неща, които тя не искаше никой да знае.

— Аз съм ѝ съпруг. Имам ли право да знам?

— Вероятно. Но ти трябва да чуеш това от нея, а не от мен.

— По дяволите, Медисън! Изплюй камъчето.

— Добре. Какво знаеш за първия ѝ съпруг?

— За Станфорд ли? Предполагам толкова, колкото и всички останали. Когато се ожени за нея, той беше известен развратник и комарджия. Двамата се държаха много скандално в обществото.

— Знаеш ли, че я е оставил без пари след смъртта си?

Въпросът подежда на Никълъс като юмручен удар.

— Не, не знаех.

— Така е. Той я оставил с малко дете и много големи дългове. Тя каза за това само на мен, Саймън и още един човек, който работеше за нея. — Той поклати глава. — Така и не разбрах защо беше решила да не позволява светът да разбере какво копеле е бил в действителност съпругът ѝ. Казваше, че му дължи лоялност дори след смъртта му.

— Разбирам. — Толкова много неща в поведението на Сабрина му се бяха изяснили най-сетне. — А семейството ѝ?

— Тя нямала много роднини, освен една възрастна пралеля, която едва успявала да издържа собственото си домакинство.

— И все пак, има и други начини човек да се издържа.

— Така ли, Уайлдууд? — Мат се усмихна саркастично. — И какви са те? Би ли ми изброил няколко? Помисли. Можела е да стане гувернантка и да се грижи за чужди деца, докато не изгуби духа и жаждата си за живот. Или пък... можела е да се омъжи за пари...

— Тя го направи — каза Никълъс и незабавно изпита срам от забележката си.

— Или пък... — Мат присви очи — е можела да се остави някой мъж да се грижи за нея и да осигурява издръжката на дъщеря ѝ. Можела е да стане скъпата любовница на някого, курва...

— Достатъчно, Медисън! — изкрещя яростно Никълъс и едва се сдържа да не удари нахалния американец.

— Истината може да бъде доста болезнена, нали? Ти какво би я посъветвал да направи?

— Не знам.

— Май има доста неща, които не знаеш. Знаеш ли, защо това злато беше толкова важно за нея?

— Тя не ми каза.

— Не се учудвам. Искаше го за зестра на Белинда. — Никълъс отвори уста да каже нещо, но Мат му даде знак да мълчи. — Знам, че нямаше нужда, след като е омъжена за теб. Тя също го знаеше, но за нея беше много важно да се издържа сама и да издържа и дъщеря си. Но, от друга страна с теб никога не сме били изоставяни без средства и без да има към кого да се обърнем. Ще ти кажа и още нещо, Уайлдууд. Бри е изключителна жена. Интелектът ѝ е равен на красотата. Не ѝ липсват смелост и упоритост. Съмнявам се, че някой мъж заслужава такава награда. — Той се усмихна. — Най-малкото пък ти.

Думите на Мат бяха накарали Никълъс да осъзнае мотивите на толкова много от действията и характера на Сабрина. Той беше получил отговор на всичките си въпроси. Освен на един.

— Бяхте ли любовници с нея, Медисън? — попита тихо той.

— Никога. — Мат въздъхна със съжаление. — Не че не съм опитвал. Но ние бяхме по-скоро като семейство, за да се получи някаква друга връзка. И съм убеден, че макар по време на престоя ѝ в Лондон да са я преследвали много мъже, тя никога не е стигнала по-далеч от прегръдка или открадната целувка. Изглежда, че само един мъж е имал трайно въздействие върху нея. Той очевидно я е преследвал в продължение на години. — Мат се втренчи внимателно в събеседника си. — Тя го целунала в някаква пещера, а дори не знаела как изглежда.

Сърцето на Никълъс спря да бие. Стомахът му се сви.

Думите на Мат отекваха в съзнанието му. Той се обърна към входа на палатката. Имаше нужда да остане сам, да помисли и да вземе решението си, което, за добро или за зло, щеше да го преследва до края на живота му. Мат го сграбчи за ръката.

— Внимавай, Уайлдууд, много внимавай. Тя беше ужасена от онова, което можеше да направиш, ако разбере, че е лейди Б. Бри наистина те обича. Предполагам, че винаги те е обичала. Ако я загубиш — той поклати глава, сякаш го съжаляваше, — значи наистина си глупак.

Никълъс се отърси от ръката му и излезе навън. Отиде до брега на реката, отпусна се на една скала и се замисли. Наистина ли престъплението ѝ беше толкова ужасно? Винаги бе вярвал, че това бе така, но досега не бе познавал противничката си. Никога не беше мислил какви са били подбудите ѝ да се занимава с противозаконната си дейност, която при определени обстоятелства можеше да се сметне за приемливо и дори героично поведение. Никога не бе мислил колко смелост се искаше от някого, още повече пък от една жена, за да се изправи срещу обстоятелствата и да поеме сама контрола над живота си.

Досега.

В продължение на толкова много години той бе искал да я залови. Досега.

Той се втрени във водите на реката и се замисли над последните няколко седмици, които беше прекарал със Сабрина. Спомни си всяка нейна дума, всеки жест, всяко докосване и осъзна, че с изключение на уклончивите си обяснения за бизнеса си с Медисън в миналото, тя не го беше излъгала за нищо. Не и за тях двамата.

Но какво беше тогава честта? Не изискваше ли чувството му за чест да я предаде на властите?

Но дали това беше чест или гордост?

Тази неочаквана мисъл го накара да скочи от мястото си. Дали единствено гордостта му не го караше да се опитва да компенсира провала си. Провал, причинен от една жена. Дали гордостта беше толкова важна?

През цялата нощ Никълъс седя на брега на реката. На разсъмване се изправи. С появата на новия ден сякаш някакъв огромен товар се смъкна от плещите му, а с него и десет години на гняв и разочарование.

Нямаше нужда да взема никакво решение. То вече бе взето, когато беше признал пред себе си, а след това и пред Сабрина, че я обича. Миналото си беше минало и трябваше да бъде забравено. Той искаше да посрещне бъдещето заедно със Сабрина.

Никълъс се разсмя и тръгна към лагера. Кой би повярвал, че той желаше да прекара остатък от живота си с жената, която го беше надхитрила толкова отдавна? Жена, която той трябваше да признае, че му беше равна в много отношения и дори в едно отношение го превъзхождаше.

Тръгна към палатката ѝ с намерението да я прегърне и да ѝ каже, че миналото е забравено. Щеше да бъде великодушен и същевременно нежен. Твърд, но любезен. Щеше да ѝ прости.

Но дали тя щеше да му прости?

Той се сепна и се замисли над всичко, което беше казал на Сабрина. За онези обвинения, които беше захвърлил в лицето ѝ в сляпата си нужда да я нарани толкова, колкото тя беше наранила него. Сигурно щеше да разбере, че думите му бяха предизвикани от шока от откритието му и нищо повече.

Откъм палатката на Сабрина се чу вик и Уин изтича навън, последвана миг по-късно от Белинда.

— Никълъс! — извика Уин. — Нея я няма, Никълъс. Тръгнала си е.

— Кой си е тръгнал? — попита Мат, който се бе озовал незначайно как до него. Ерик се присъедини към гденицата си.

— Сабрина — обясни задъхано Уин. — Тя си е тръгнала.

Сърцето на Никълъс се сви от страх и той сграбчи сестра си за раменете.

— Какво искаше да кажеш с това, че си е тръгнала? Къде е отишла?

— Не знам. Когато се събудила, Белинда намерила това. — Тя размаха писмото пред очите му. Мат го сграбчи от ръката ѝ. — На гърба.

Мат прочете бележката и се обърна с обвинителен поглед към Никълъс.

— Тръгнала си е, в това няма съмнение. Тук пише, че прави онова, което смята за необходимо. Пише, че според нея няма друг избор. Не обяснява защо. Освен това прехвърля собствеността на къщата си на Белинда като зестра. Изпраща любовта си на Белинда и ѝ казва да не се тревожи. — Мат смачка бележката. Белинда се разплака.

Никълъс не можеше да се помръдне от мястото си.

— Тя... споменава ли нещо за мен?

— Не. — Думата прозвуча като присъда.

Той бе обзет от паника. Не можеше да я остави да го напусне. Не можеше.

— Трябва да я намерим. Ерик, доведи конете. Медисън...

— Чакай малко, Уайлдууд. Остави я на мира.

Никълъс се втренчи с недоверие в него.

— Да не си полудял? Това не е страна, в която една жена може да се скита сама.

— Аз бих я оставил на мира. — Американецът беше хванал здраво ръката му и говореше със заповеднически тон. — Бри може да се грижи сама за себе си.

Никълъс издърпа ръката си.

— Това е смешно. Дори и Сабрина не може да се справи с това. Не мога да... — Той присви очи, обзет от внезапно подозрение. — Ако знаеш накъде е тръгнала, по-добре ми кажи веднага.

Мат се поколеба.

— Веднага. — Графът го сграбчи за ризата. — Или, кълна се, ще те убия на място.

Уин подскочи.

— Никълъс!

Погледите на двамата мъже се срещнаха.

— Не си въобразявай, че това е празна заплаха, Медисън. — За миг нито един от двамата не се помръдна и не отстъпи дори сантиметър. След това Мат въздъхна.

— Не знам накъде е тръгнала, по дяволите. — Никълъс пусна ризата му и се отдръпна. — Но виж, Уайлдууд, тя не е глупава. Сигурно се е отправила към брега, за да намери кораб.

— Да вървим тогава. — Никълъс се обърна, но Мат отново препречи пътя му.

— Обзалагам се, че е тръгнала преди часове. Няма начин да я намерим. Най-добре ще бъде да тръгнем обратно за Александрия. Може би ще я настигнем по пътя. Или пък в самия град. Тук не можеш да направиш нищо.

— Добре — каза неохотно Никълъс. — Колкото и да не ми се иска да го призная, ти несъмнено си прав.

— Добре. Ще съберем багажа и тръгваме веднага.

Никълъс стисна юмруци. Не можеше да си позволи да я загуби. Не и за втори път. Мат го гледаше с нещо подобно на съчувствие, но не казваше нищо. И двамата обичаха една и съща жена, всеки по свой начин. Нямаше какво да си кажат.

— Ще я намеря, Медисън. Веднъж я намерих, ще я намеря отново. Дори ако се наложи да я търся още десет години, дори ако трябва да я търся цял живот, кълна се, че ще я намеря.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Сабрина стоеше на една скала и гледаше към вълните, които се разбиваха в брега под нея. Вятърът развяваше косата ѝ и от време на време изпращаше някой кичур през лицето ѝ. Тя го отмяташе отнесено. Соленият морски въздух повдигаше духа ѝ, а тя имаше нужда от тази подкрепа.

Бяха изминали четири месеца, откакто бе избягала от Египет. Дори сега паниката, която бе съпътствала бягството ѝ, все още се надигаше в нея при всяка мисъл, при всяко нейно движение. Паника, която изпълваше дните и я преследваше през нощите.

Когато заспеше от изтощение, Сабрина сънуваше Никълъс. Сънуваше удоволствието, което ѝ доставяха докосванията му, милувките на погледа и смехът му. Смях, който тя се беше заклела да не чуе никога повече.

Бягството ѝ се беше оказало забележително лесно. Няколко часа след като беше напуснала лагера, Сабрина бе срещнала английски туристи. Те бяха приели малко обърканата ѝ история за това защо се скиташе сама из Египет, облечена в мъжки дрехи, без да ѝ задават много въпроси и с голямо съчувствие. Тя бе пътувала с тях до Кайро, а след това и до Александрия.

Късметът ѝ не я беше изоставил. Бе успяла да избегне кораба на Мат и бе намерила един добър кораб, който се готвеше да отплава за Англия в същия ден. С част от парите от бижутата си беше платила билета и разходите си, докато бе стигнала до малкото крайбрежно село, което винаги бе смятала за свой дом.

Някога тя си беше играла с жителите на това село. По-късно те бяха участвали редом с нея в контрабандата, с която изхранваха семействата си. Сега те ѝ бяха дали убежище.

Тя не смееше да отиде в Лондон, да се отбие в собствения си дом и да говори със своя иконом и стар приятел. Все пак Сабрина изпрати съобщение на Уилс, за да го увери, че е в безопасност, и да го предупреди за Никълъс.

Колкото и да се опитваше да не мисли за Никълъс, присъствието му винаги я съпътстваше. Понякога почти го усещаше до себе си, почти надушваше миризмата му, почти чуваше гласа му...

— Сабрина.

Вятърът донесе името ѝ и сърцето ѝ застина.

— Бри.

Не грешеше. Не можеше да греша. Това беше неговият глас. Тя не се обърна, защото не знаеше дали имаше сили за това.

— Как ме намери? — попита тихо, като се опитваше да овладее желанието си да се хвърли в прегръдките му и да го помоли за прошка.

— Успях да накарам Уилс да те издаде. Не беше лесно. Той те обожаваше.

— Надявам се, че не си го наранил.

— Не, но не съм съвсем уверен кой кого е наранил.

Сабрина стисна юмруци до тялото си. Страхуваше се да зададе въпросите, които я вълнуваха най-много, и опита да отклони разговора от целта на посещението му.

— Как е Белинда?

— Дватамата с Ерик се ожениха в Италия и слязоха от кораба, за да пътуват по суша към Англия. Нещастният ми син не можеше да понесе пътуването по море.

— Това е много хубаво. — Сабрина преглътна сълзите си. Беше пропуснала сватбата на дъщеря си, но детето ѝ поне беше щастливо. — А Мат и Уин?

— Когато ги видях за последен път, бяха на път за Америка. Мат настояваше да се оженият — тя долови усмивката в гласа му, — а Уин отказваше с обяснението, че още не се била насладила на приключенията.

— Разбирам. — Настъпи дълго мълчание. — Защо си тук?

— Дойдох за жена си. — Гласът му прозвуча толкова близо до нея, че тя потръпна. Но все още се страхуваше да го погледне в лицето.

— Защо?

— Защо ли? — Тя долови, че той е ядосан. Никълъс я сграбчи за раменете и я обърна към себе си. Черните му очи проблясваха мрачно, веждите му бяха присвити. — Как можеш да ми задаваш такъв въпрос? Не можех да си намеря мира от страх за безопасността ти. Всеки ден те търсех, но безуспешно. Не знаех дали си жива или не. Можеше да

си се изгубила в пустинята или да ти се беше случило нещо по-ужасно. — Той стисна още по-здраво раменете ѝ. — Представи си какво облекчение изпитах, когато се върнах от Египет и чух, че си успяла да се измъкнеш от онази проклетата страна. Опитах се да тръгна след теб, но онзи проклет американец постоянно измисляше по нещо, за да ме забави. Сигурно сме спирали във всяко пристанище между Александрия и Лондон под един или друг претекст. Дори когато най-сетне се върнах в Англия, не можех да получа съдействие от никого. Първоначално онзи егоист Уилс дори отказваше да признае, че си му се обадила.

— Още не си отговорил на въпроса ми. Защо?

— Дявол да го вземе, Сабрина — изстена Никълъс. — Ето защо. — Той я дръпна грубо към себе си, впи устни в нейните с отчаяние, което тя почувства и сподели.

Сабрина усети как по тялото ѝ преминава радостна тръпка и сякаш се разтопи срещу него. Сърцето ѝ заби учестено и тя отново се почувства жива.

За миг почти повярва на лъжливото обещание, което се съдържаше в допира му. Но само за миг.

— Не! — извика тя, отблъсна се от него и се олюля на ръба на скалата. За пореден път се изкуши да избяга, но този път нямаше да го направи. Тя се спря на ръба и се обърна с лице към него.

— Няма да вляза в някой проклет затвор, Никълъс, само за да можеш да удовлетвориш чувството си за чест. И няма да позволя да бъда заточена в някоя забравена от Бога страна за една малка лудория, която съм извършила преди повече от десет години.

— Лудория? Ти си внасяла контрабандно стоки. Събирала си се с хора, които короната смята за предатели. По дяволите, ти си ги водила. Това, едва ли може да бъде наречено малка лудория.

— Независимо от това — отвърна гневно Сабрина, — няма да ти позволя да ме предадеш.

— Значи сме съгласни. Нямам намерение да те предавам.

— Какво? — Думите ѝ бяха пропити със сарказъм. — И очакваш от мен да ти повярвам? В продължение на десет проклетни години ти си мислил само как съм те надхитрила. Защо точно сега би се отказал от свещената си мисия да ми отмъстиш?

— Защото — разнесе се гласът му над скалите — ти си мъртва. Аз те убих.

— Какво? — На лицето ѝ се изписа объркване. — Да ти приличам на умряла?

— Не, ти си твърде дяволски упорита и вбесяваща, за да си мъртва. Но тя е мъртва.

В думите му нямаше никакъв смисъл.

— Коя тя?

— Лейди Б!

— Но това съм аз.

— Вече не си. — Той я сграбчи за ръката и я прегърна. — Написах пълен доклад. С няколко малки промени.

— Какво искаш да кажеш? — В сърцето ѝ се зароди слаба надежда.

— Искам да кажа — той се наведе напред и целуна върха на носа ѝ, — че информирах моите бивши началници, че по време на престоя си в Египет съм научил, че лейди Б е емигрирала в тази проклета страна и е починала от пустинна треска.

— Пустинна треска? Много умно. Надявам се, че не е било твърде болезнено.

— Тя не е усетила нищо, любов моя. — Той ѝ намигна. — Въпреки че тази болест е смъртоносна, тя съществува само в моето въображение. Аз я измислих.

— Никълъс! — Тя се разсмя, след което го погледна сериозно и се отдръпна. — Оценявам жеста ти. Но ти не искаш мен. Ти искаш спокойната, уравновесена лейди Сабрина, която избра за своя жена. Ти искаш една почтена, идеална съпруга. — Тя сви рамене. — Страхувам се, че никога няма да бъда такава, каквато ме искаш.

— Не искам идеална съпруга. Искам теб.

Той едва ли искаше да каже точно това.

— Благодаря ти... мисля.

Той извъртя очи към небето и въздъхна.

— Сабрина, за жена, която очевидно е твърде интелигентна, ти, изглежда, не виждаш онова, което е под носа ти. Обичам те.

— Ха! — Тя скръсти ръце на гърдите си. — И колко пъти си казвал това на някоя нищо неподозираща жена? Десетки? Стотици?

— По-скоро хиляди. Но никога не съм го мислил, преди да срещна теб.

— Несъмнено — каза скептично тя.

— Бри. — Той въздъхна и я придърпа отново към себе си. — Чуй ме. Следвах те из половината свят, защото те обичам. Излъгах правителството си, защото те обичам. Не ме интересува дали си най-непочтената, най-несъвършената съпруга на света, защото те обичам.

Тя го погледна замислено. Можеше ли да му повярва? А можеше ли да не му повярва? Тя се втренчи в дълбините на очите му и осъзна, че за добро или за зло щеше да бъде вечно негова.

— Е — каза задъхано и обвини ръце около него, — аз също те обичам.

Той се наведе да я целуне, но се спря.

— Чакай малко — каза Никълъс и я пусна внезапно. — За малко да забравя нещо. — Той извади една бележка от джоба на самото си и ѝ я подаде. — Обещах на Уилс да ти я предам. Каза, че било важно.

Сабрина отвори плика, прочете набързо съдържанието и се усмихна доволно. Преди да отпътува за Египет, беше наредила на адвокатата си да вложи част от парите от продажбата на бижутата ѝ в едно рисковано предприятие за търсене на потънал испански галеон някъде из Западните Индии. Експедицията се беше оказала успешна и Сабрина беше спечелила достатъчно от вложението си и сега отново беше платежоспособна.

— Важно ли е? — попита Никълъс.

Тя се втренчи за миг в него, след което смачка бележката и остави вятърът да я отнесе. Нуждата ѝ от пари беше задоволена. Сега имаше всичко, от което се нуждаеше. Погледът ѝ се плъзна към Никълъс. Дори много повече.

— Не. Изобщо не беше важно.

— В такъв случай — той я прегърна отново, — предлагам да си намерим някое по-уединено местенце и — той се усмихна лукаво — да си разкажем няколко шеги.

— Шеги? — Миг по-късно тя осъзна смисъла на думите му и затаи дъх. — Точно сега мисля, че бих искала да се посмея добре.

Устните му се спуснаха върху нейните и пропъдиха и последните остатъци от съмнение и несигурност. В мига, преди да се потопи в магията на докосването му, Сабрина се възхити на чудото, което бе

направило така, че в очите на този почтен лорд, този арогантен развратник, тя наистина да бъде идеалната жена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.